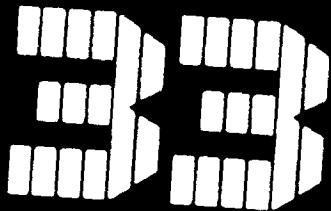

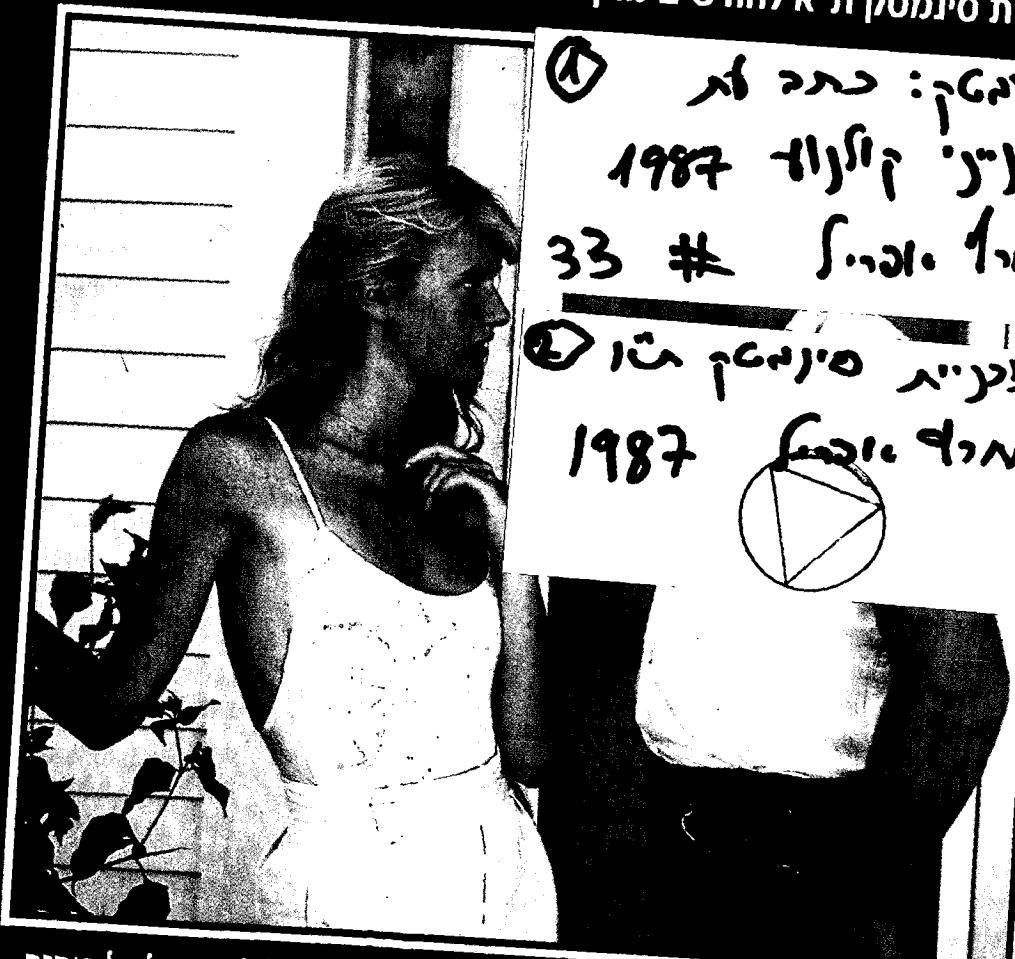
סינמטק תל אביב

עת לענייני קולנוע בהוצאת סינמטק תל-אביב

רנה ○ מורנאו
סטיבל לונדון 78

הסינמטק ת"א לחודשים מרץ-אפריל 87'

המג'ן: רנה מ...

(צ'ז. זיינר) 1987

1. אפריל # 33

יידר'יאן סינמטק לת'ו ②

אייפ' זיינר 1987

לאורה דרין וטריט וליאמס ב"שבງ עדרין" – מפסטיבל לונדון לתל-אביב

המפעלה תאגיד בסטווע הפז

לא רק אתה "ציריך פיס בחיים". כמוך זוקקים לפיס מוסדות החינוך והבריאות הממלכתיים. הרשותות המקומיות, וכל אותן גופים ומוסדות בישראל שבסfy מפעלי הפיס הם חלק בלתי נפרד ותנאי לקיימם. ההתקנתה המואצת של מפעלי הפיס בשנים האחרונות, מוצאת את ביטוייה בהרמות מיליאדרי שקלים מדי שנה בשנה לבניית מאות פרויקטים בתחוםם ובם מגוונים. בשנים 83-85 נבנו וושלכו מוכבסטפי המפעלים 1285 כיתות וחדרי למד. הוקמו וושפכו לעלה ב-2680 מיליאדרים. נבנו כ-150 מבני בירות מוסדות ומוסדות לאומיים; וככשוו והותקנו מחשבים בכ-200 רשותות מקומיות ובכ-500 בתיה ספר. ונתונים אלה ורבים אחרים, הפכו את מפעלי הפיס למונרכיה עצמה בתנופת הבניין וביצירת התשתיות בקריות החינוך והבריאות והחברה בארץ. גם המדינה "צריכה פיס בחיים".

333 000 000 ₪

כתב עת לענייני קולנוע בהוצאת סינמטק תל אביב

הגיע הזמן לעורך היכרות מחוודשת עם אלן רנה, שנעדר מבדי הארץ מאז הקורנת "הדוד מאמריקה" (1980). בintéטיים הספיק לעשות שלושה סרטים נוספים, "חכים הם רומנים", "אהבה עד מוות" ו-"מלו", שלא הגיעו עדיין אצלנו וסיגנונו קיבל תפנית מפתיעה. אנו מקווים שלושת הסרטים האלה יוצגו בסיד נטэк בטיסגרת התוכנית הבאה, כשהאחרון שביהם, "מלו" זכה להפצה מיסחרית. על כן מוקדש חלקו הראשון של גלינו זה לאלו רנה; ליחסו שלו למלאכת העשייה הקולנועית עית (עמ' 5) למבוא של דן פיניירו לשולשת הסרטים האלה (עמ' 6) ולראיונות שערכ "סינמטק" עם התסריטאי זאן גראו, שעבד על שני הסרטים הראשונים, ועם השחקנית **סאבין אזמה** שהופעה בשלושתם (עמ' 12).

פרידריך מורנאו, ענק הקולנוע האילם, הנחשב לנביא הקולנוע המודרני, הוא הנושא המרכזי השני ב글ינו זה. סרטיו יוצגו בסינמטק באחת התוכניות הבאות ואנו מקדימים להם סקירה של **נסים דיין** על האיש ויצירתו (עמ' 35). ספר פגישתו של מורנאו עם היצ'קוק (עמ' 39) וביפויilmוגר-פה מפורטת שערץ **دني ורט** (עמ' 40).

לבסוף – דיווח על צימוקים מפסטיבל לונדון 1986 (עמ' 42).

עדנה פיניירו

אלן רנה

סינמטק
כתב עת לענייני קולנוע
בhzootat Sinematik Tel-Aviv
גליון מס' 33

מפיק: אלון גרבויז, מנהל
סינמטק תל-אביב
עורכת: עדנה פיניירו
עורכת: צביקה אורון, יכין
הירש, דני ורט, שאול
שיר-דור, מאיר שניצר, דן
פיניירו.

תעוד: דני ורט
תכנית: נורית צרפתி

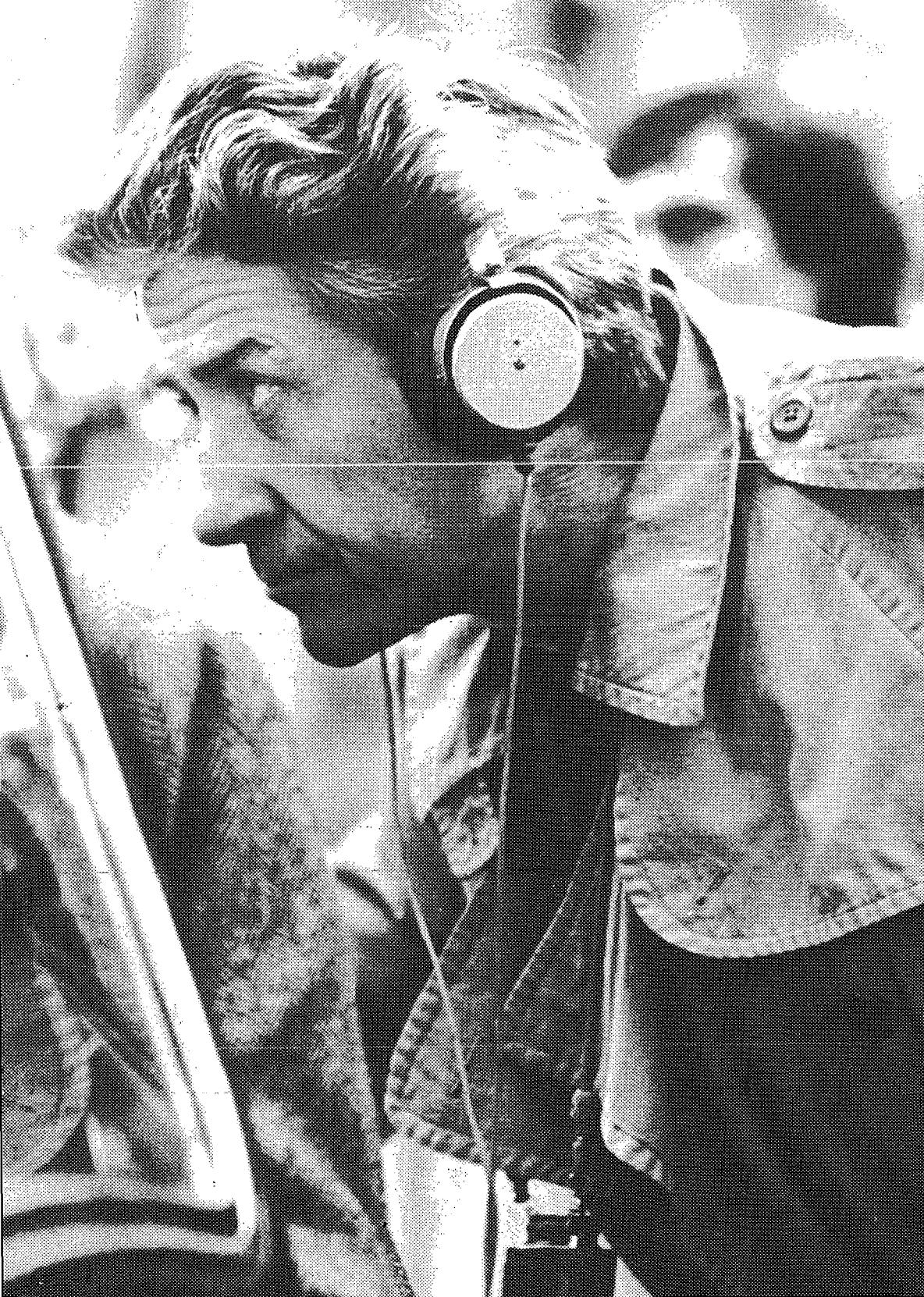
טלפון: 03-438131
כתובת המערצת: סינמטק
תל-אביב, עיריית תל-אביב
כתובת הסינמטק: בית

מפעל הפיס
רחוב הפטמן 3, תל-אביב
סדר, לוחות והדפסה:
גורפלוייט
כל הזכויות שמורות למו"ל

הلال מרkos . סוכנות לבוטוח בע"מ . דמות-גן
ביאלitz 47 . ת.ד. 242 . טלפון 21386 , 2178 , 232178

סוכנות ויעוץ לכל ענבי הביטוח

אלן רנה: אין לי אשלירות

אני מאמין שסרט משולץ צמתה, ועובדות הבמאי לעבודות הגנן. זה מתחילה בזעם בטיפול נכוון זה / מהפתח לעצם. במקרה של "מוריאל", השלב הראשון היה היתה העיר בולונּ עצמה, מודרנית ועתיקה גם יחד, המקרינה תחושה של עולם המנסה פניו, ובתוכו אנשים שאיןם מסתגלים לנצח המהיר של השינויים. ואנו, בהדרגה, התחלנו לדמיות לקромם עור וגידים. ברגע זה תפסנו שאנחנו חותרים לקראת סרט. הייתה משווה אותו למכתב הכתוב בדיון, שעליו הניחו נייר סופג. כל מה שניראה לנו על הניר הסופג, כאשר אנו מפרידים אותו מן הכתוב, זו סדרה של סימנים בלתי-מובנים. אבל כאשר רואים את בובאותו בראוי מסתדר הכל בצורה הגיונית. הראי במקורה זה, הוא קהל הצופים.

(מתוך מסיבת עיתונאים לסרט "מוריאל" בפסטיבל הסרטים בונציה – אוגוסט 1963)

אני שואל את עצמי שאלות מעטות בלבד כאשר אני עובשה סרט. אין לי שום כוונות מוגדרות מראש ואולי משומן כך יכול הצופה לא פעם להתקדם בינויהו בנוחיות. בצורה פראדוקסלית ישנים הסוברים כי סרטי שכלהנים מדי, שעיה שאני חש שהם אינסטינקטיביים לחלוtiny. אני מרגיש שניי מגלה את מהותם תוך כדי העבודה ומשומן כך יתכן שהם ממשים ככל' יכול לכל ההזיות או החלומות שבחתה-הכרה של הצופה המוצא את עצמו בהםם.

(מתוך ראיון מקדים להצגת הסרט "פרוביידנס")

אין לי שום עניין בנושאים אוטוביוגרפיים. אני יודע שיש בין חברי למקצוע כאלה הטוענים שהם רוצחים לבטא את עצםם, בראש וראשונה. לי לא הייתה אף פעם הרגשה שיש לי משהו להציג. הבעייה הניצבת לפניי לפניו כל סרט היא פשוטה מאד: איד ליצור מהهو שיחזיק צופים רבים ככל האפשר באולם קולנוע חזוק, במשך שעתים. אין לי שום אשליות בנידון. מי שרצה לאורדר בעיות פרטיות, אוטוביוגרפיות, או לדון בஸבר זהות פרטני, מוטב לו שיכתוב רומנים, זה מתאים יותר לביטוי לבתו. אני עצמי מקבל את מגבלות הקולנוע בשמחה רבה.

(מתוך ראיון ב"מחברות הקולנוע" – Mai 1983, לקרהת הקרנת הסרט "החיים הם רומנים")

לאיס בוניו אל המנוח נהג לספר, לקרהת סוף ימיו, כיצד נהג, כשהיה עיר יותר, לתכנן תنوונות מצלמה מסובכות ומורכבות ביותר יחד עם מי שהיה צלמו האידי באותה התקופה, גבריאל פיגרואה. אז, כאשר היה הכל מוכן ומצומן, היו השנאים מהרריים בכל העניין שניית ומצלמים את כל הצעינה מן הזווית הפחותה והברורה ביותר. קשה שלא להזכיר בתהlixir זה של הפשטה, העובר על במאים גדולים רבים, כאשר ניצבים מול שלושת סרטייו האחוריים של אלון רנה שיוצגו, ככל הנראה, בחודש הבא, בישראל.

אמונה עד מוות דן פינקר

הדרך שבה רנה מחבר אותה יחד, למרות שם מפדרדים בין המרכיבים, מוצאים דומים או והם להם בסרטים אחרים ושונים לחדוטין, החל מ"ברנוקס" וכליה ב"קייניסקסטפס".

אלא שדמת כי רנה בעצמו, אשר נזקק כל כך לאותו גודש של סרטים כדי להעביר את רעיוןינו לצופה, בעבר, מצא שהוא יכול לוותר לעלי, והשר אין תמיימי דעתים בקשר לשימושו. אחרי "החברים הם רומנים", שהציגין במבנה מסוים כל סמן צורני חיזוני שיוביל שיצרתו של רנה מהויה מזווה אתגר קשה מזוויות מתחם הסרטון הקולנועי. ישנים הסבוריים שהאתגר אפיו קשה מדי – שאין עושים סרטים כדי להחבין בהם על שולחן-עריכה, תמונה, תמונה. חלק מההות הקולנועי הוא בעצם תהליך הציפה בו, בamanhoות שיצירתה מפתחות מתוך מרחב של זמן, ולא כאוסף נפרד של דימויים פלسطיים המודבקים זה לזו.

להגנתו של רנה, natürlich, ובצדק, שכונתו איננה להפריד כל פרט ופרט, אלא להתרשם מכלול שנוצרת תוך כדי מיזוג הסרטים השונים, כפי שהוא עצמו מרכיב אותו. לדוגמא, סדרת התמונות המשי' מת את "היהודים אמריקה" מקבלת את משמעותה מז'ויטוריו גאסמן ב"חברים הם רומנים"

המובילה בסופו של דבר לפנטזיות ולא-סובלנות, אין הוא דוחה את האמונה, שהיא עניין שונה להלוטין. "אניאמין בפול סואן, אניאמין באבבה, אניאמין באמנות, אניאמין שהעולם הוא חיה מופלאה שלא פתרה אף פעם. אבל פרטן כלשהו כנראה קים, גם אם לא מצאנו אותו. פירוש הדבר, אם תרצו, אני אישאמין".

א' הבה עד מותה" הוא למעשה העימות שבין הדת, מצד אחד, העומדת מולן ובסופו של דבר חוזקה מהם. מעשה ההתקבzet של קראתו מוביל הסרט הזה, הוא הצד המרכז גם ב"מלו", כמו גם השאלה שמללה ניצבים הגיבורים, שאלת המרות כפתרון סופי והאתיקה המתיבת את התיחסות אליו. אבל, זאת צדיק לומר מיד, "מלו" יותר מכל סרט אחר של רנה הוא ביטוי להתפקידות שלו בחומריהם שביהם הוא עוזב, וממושך כל מיני משלגים שאשר נאחו בהם בעבר, נשמעו קצוב כמו מליציות מצדוקות. למשל, הטענה שהדיוגים הם בעינוי כמו מוסיקה וכמו כן ב"אשתקד במריאנד" שהוא מעדיף שחגני תיאטרון על שחגני קולנוע, או שהוא מראה כל ניגוד בין שתי אמנויות אלה כל זה מוכחה להלכה למעשה ב"מלו".

"החיים הם רומן" היה אכן סרט מן הסוג שמאיפים מאין רנה. לפחות בכל מה שנגע לצרכו, למסעות בתוך הומו, ולעלילות המקובלות. אמנם הסרטים הבולטים בו לעתים הפתייע כל מי שחשב שרנה חמור הסבר לא יגלה קלות דעת שכואצת (אם כי כבר "היהודים אמריקה" והcordial ב"פרובידנס" רמו לכיוון הומוריסטי שכזה) והלעג המופנה לאינטלקטואליים הקצועי התריד את כל מי שראה את רנה כנגיבו של המנהה הזה, ותמק בו משומש כבן בריתו.

ב' לע אחת הסרט מתפתחת בימי מלחמת העולם הראשונה, ליתר דיוק, תקופה הראשון מלח' הח בדיק פנוי המלחמה וחילקה השני מיד לאחריה. הצלע השנייה נפרשת בהווה, והצלע השלישי מוקם בעולם הדמיון, אחד את השלושה המוקומות המשותף שבו מתרחשות העלילה, טירה מפוארת בבלגיה (לעתנויות בדיקות, סרט קומד של רנה, "הבתה", אובייחיך" ממקום בבלגיה, שלא לדבר על סרטים אחרים, כמו "מוריאל", שעליות התרחשו קרוב מאוד לא כולל הבלגי).

אצל רבענכים מומין את כל ידייו לאחיזתו בעיר ארץ (ושוב, למתעניינים בדיבורים, זה הייר של "כטוב בעיניכם") כדי להודיעם שהוא עומד על הקים שם את "מקרש האשור" ובו הם עתידיים להווות חוויה אשר תנסה להלוטין את דרכי הבנים את הוויים. חמישה שנים לאחר מכן, שנים שביהם חרב

מה (ב"הירושימה האחותית") בולון (ב"מוריאל") או אותו מקום דמיוני שהרכיב מתוך כמה ערבים אמריקאים לצורך "פרוביידנס" – אפילו רקע זה געלם כמעט להלוטין. המצלמה התרcosa באורה בלעדי בפני השחקנים, כאשר רנה לחזור לימי "זאן ד'ארק" של קארל דרייר.

ואילו סרט שעשה לאחר מכן, "מלו", גם האנתרופזי המוסקלים געלמו. כל מה שנותר הוא מהזה שכתב לפני 57 שנים, המבוצע בדיוק כפי שהזכיר אותו הנרי ברונשטיין, בתחום תפארות מלאכותיות, שעובדת היונת תפארות מודגשת במירח, ואילו בתוספת מסך עולה ויורד המפרד בין המערבות. אכן, זו דרך ארוכה מן המברך האינטנסיבי של מקום ומין שהציג סרט כמו "הבתה", האביבן.

ג' רנה נשאר כשייה. אמנם הוא נוגה לומר שהשלב הראשון אצלי, הוא הצורה. המבנה של הסרט מצטייר בדמיוני, עד לפני שאין יודע מי יהיו הגיבורים ומה תהיה הילילה. אמנם, קרה לי בעדר שריצית לפתח גושכה של סרטים, אבל אחרי כמה עשרות דפי כתבה של סרטים, גלית ישין לי דמיות, אין עלילה, כל שורת דיאלוג מגוחכת, ורק הצדונות של הרעיון המקורית, אכן ספק שיש מספר מקרים של נשותים, אבל אין ספק צורה נוראה, גם אם הם לובשים מיי פעם צורה אחרת.

כך למשל, "החיים הם רומן" (שם הסרט הוא פראפראואה על נפירה של נפוליאון שהציגר כי "החיים אינם רומן") יכול להיות המשך הגיוני לדוד אמריקה", שם ניסה פרופטור הנרי לאבוריט למוצא את דפוסי ההתנגדות – הבסיסית של האדם, ולבוצע להם מסמורות, שעיה שרנה והתרטטי שלו, ואן גראואו, סיפקו במקביל את כל הח:rightים שהטבח האנושי מספק לחוקיות של המדע. הסרט המאוור יותר, תוך כדי פיתוח שלוש עלילות מקבילות (כמספר העלילה ב"דוד אמריקה"), ממשיכים רנה וגוראו בתיזה שלם האומרת כי אין לה恬נת את טבע האדם; כל נסיוון, הומניסטי, מודיע או מיסטי למצוא את דפסי ההתנגדות האידיאליים למן האנושי, נועד מראש לכשלו, משומ שבי אדם אינו ניתן לכליה במסגרות ודפוסים כלשהם. או, כפי שרנה עצמו מציין את אינשטיין: "יכול להיות שיש לכל זה ממשות, אבל החושים שלי אינם מספיקים כדי לקלוט אותה ולאבחן את צורתה".

בא"הבה עד זמנו שהוא" ומשיך את אותו הרעיון. אם רנה אמר בזמנו שהוא "אטטיסט בנשמה ואני רואה עצמו עוצה סרט על גושאים ותמים", הרי הוא עצמו הודה באותה ההזמנות שם הוא דוחה את הדת

האפקים הללו בצורה שונת, ואינו יכול לתפוס כל שקיימות אפשרויות אחרות. הרazon של כל אחד מכם משתתפים לכוף את המושגים שלו על الآخרים מוביל אותם בסופו של דבר לתורת ידים, שיא

רtha.

ורנה, כמתבקש, מסיים את הסרט עם האגדה של הילדים. עולם מופלא, לא מתועל ולא מסווג בחוץ דפוסים אפקים ומגרות, עולם שבינתיים מרשה לעצמו חופש ודרור, כל עוד חום הילודות מפעם בר. **ה** עבר והזמן, שני המרכיבים שהעסיקו את רנה בכל הצירה שלו, הם אבני הגנה שניטוחים המדעי או הניסיון לבטל אותם, הוא נושא הסרט ההוא. הדמיון מנסה להשיג באמצעותו השינוי השוני בסרטו רנה. הדמיון מנסה להציגו מחדש את מחיקת העבר, ממנה תצמיח תחילת חדשת שאין מאוחריה ולא כלום. לדעת רנה, שראתה מאן ומתריד בעבר את המרכיב העיקרי של התהווות, זה דבר ללחתי אפשרי. הסימפוזיון, המתמיר כל הזמן הדמיון, ככלומר, יכול אותו בשלשלותה להפנות אותו לכינויים מוגדרים מראש, תוקף את היסודות החיווני השוני בסרטו רנה. גיבוריו נועז תמיד בין דברים שונים, ובין אלה שנדרמה היה להם שחוו, ואשר היו לא פחות ממשים מן האמורים ("ראייה פרוביידנס"). הדמיון אינו יכול להיות אלא עיני אינדיבידואלי, ובשות פנימי לא נכס קיובוצי מתרועש. "אהבה עד מוות" הוא המשך אידיאולוגי לשולשת המישורים של "החיים הם רומנים" גם ייחוד. אולי איזורנית, הקשר הוא בעיקר לאוטו חלק המתיחס אל העבר. רנה שוען שראה מראש סרט שגוננו אדומים ושהחרורים בדיקו כמו הגוננים השולטים באוטו פרק. ועה, הסרט הזה מתחילה כמעט באותה נקודה שבה מסתימים הסיפור הקדם: כבר מאבד את הכרתו, רופא קובלע שהוא מות ואחותו יוצאת מודעתה מרוב צער. זאת רק ההתחלת. כי הגבר שב לאיתנו אחריו זמן קצר, באורה בלתי מוסבר לחולטן (גם המות בסרט הקדם לא הוסבר). השניים חיים יחד עד כמה חדשים, כאשר הוא מסרב בעקשנות לכל טיפול רפואי ומנסה למאות כל רגע, כל עוד ישנה נשמה באו, תחושה שלא הייתה לו אף פעם, לניכרן. בסופו של דבר, כאשר הוא באמת מת, מבקש אהובתו לכלח בעקבותיו מתוך אמונה שחייב להיות בנסיבות רגוע, ולוקש ביותר, של פגישה מוחודשת אהרי המות. מול בני הזוג הזה, ניצבים שני ידידיהם הטוביים, כומר פרוטסטנטי וריעתו, המשמשת גם היא בתפקיד כומר, ומציגים להם את העמדת המוסרית הדתית (הוא דוגמתו יותר, היא ליברלית יותר). העימות מתרף אחרי מות הגבר, כאשר האשה רוצה להתאבד והשניים, יחד עם רופא המשפה, מנסים להוכיח לה באותות ובמופתים את חסר התעם המדעי, המכונני, האתי והדתי, שכמעט שה כזה.

חלק גדול של אירופה במלחמות העולם הראשונה, היא ממין שוב את ידיו לטירה, שסקומה בניתים בחלקה, ומציע להם לטעם שיקוי פלאי שימחק מתחudem את כל הzuoth שנרשמו שם. אחרי שהשיקוי יפעל את פועלתו, הוא יחנן מחדש את החושים.

ב הווה, בתוך אותה הטירה, שהפכה בinityים מתחדים על הנושא "ח'יניך הדמיון". מומ' חיים מכל העולם ומכל השטחים, מادرיכל איטלקית זוהר ונמרץ ועד למורה כפרית, מגאנתרופולוגים ועד לאשפים במשחקי חברה, מתקבצים יחד לדון בנושא בידענות רבה.

לצדם של המבוגרים הללו - קבוצה של ילדים שנשארו בבית הספר, בזמן החופשה (הסימפוזיון מנצח את העובדה שרוב התלמידים الآחרים נסעו למשפחותיהם) יצאים לשחק בעיר ומציאים לעצם מאמגדה לפולא על נסיך שנשול מירושתו המatial נסיכה יפהפה בשעת ארה (זה לא כל כך רותק מ"כטב בעיניכם").

שלשות הטיסורים משלבים זה בזו זה, כל אחד מבאים בסגנון שונה של חלוטין. מן המלודיות הדיקלומית של העבר, דרך הריאלים של ההווה ועד למקסמים של עולם הדמיון. במקור החשוב רנה, ובמיוחד העורך שלו, אלברט ווֹרְנֶסִון, שהמעברים בין תקופה לתקופה יהיו מעין מכות הלם שיקיפצו את הצלפים. אלא שההוואה הסופית הפתעה דרока משום שלא היה בה מה שום הלם. נדמה היה כאלו שלושת המרכיבים הללו לא רק שאינם מתנגשים בינם אלא אפילו משלימים אחד את השני: הכהן הרומני לשגת האושר בחלק האחד, הכהן המדעי להטווית דרכם אל הדמיון והאושר בחלק השני, והדמיון המאושר בהתגלותו הילודית, ללא כל הרבדים האינטלקטואליים המופיעים, בחלק השלישי.

הhippie אחורי ראיית עולם שונה ומאושרת יותר בחלק הראשון, מסתים, זהה סימפוטומי לסרטיו האחוריים של רנה, במומ. מות שבקבוצת, מופצת את האגדה המפוקחת שאחרים נגררים אחריה ספק בנסיבות הדעת, ספק מתוך TICKHO שיש אויל משה בכל העניין (וכי מה וושבבים כל בו נכיות הדתות למןין), שופרחות יום בעולמו). המות, שאליו נכסף הגיבור של "אהבתיך אהבתיך" ושהאריו מוחר אחד משלשת גיבורי "הדוד אמריקה", אותו מות הופך לאחר הסרט הזה למציאות קיימת ובלתי נמנעה, שמנגה מהויל המבתוכן האמיוני של הדמיות, הן ב'אהבה עד מוות' והן ב'ימלו'.

הנסיין עלול את הדמיון באפקטים קבועים, בחלק השני של הסרט נ搖ל גם הוא, ולו רק מות שבל אחד מן המשתתפים בסימפוזיון המפואר ראה את

ענין האהבה עד מותם קשור כמובן את הסרט הזה לאוטופיה הרכבים השונים שדרכם עברו סרטי, כל מה החיש טוב יותר את משמעות כוונתי. כל אלה נעלמים, אולי כתוצאה מкорת המציאות, אבל אין להם עוד עקבות ב'מלר'. לכאורה זאת הצגת תיאטרון, לעמשה, רכה יותר מה. אבל בשום פנים ואופן אי-אפשר להטעג בה כמו על ומיד האכווי שבמכבני האנטיגנציה המתהדים שביהם ציריך היה הצעפה לעמד בסרטים הקודמים.

רנה הסביר שבחור לעשות את הסרט, אחרי שהתרברר כי התכנית המקורית שפתח יחד עם הספר הצעי הוגלה מילן קונדרה עלתה על שרוטן, בשל העולות הגבוהה של הפקה. באוטו שלב, פנתה אליו השחקנית פאני ארואן וציעה שעשה עוד סרט בהשתפות ארבעת שחקנוי "אהבה עד מות". רנה עצמו היה חסיד גדול של מחוזות ברנס-טיזיו, למורות הביקורת הקשה שניטה עליהם עד בחיזיו של המחוזה. כל זה ביחס הוביל אל "מלר", מהזה שנכתב ב-1929, הוגז לראשונה בהשתפות פיאר בלאנשאר, נאבי מוריי וויקטור פראנסן, ומאו עבד שלוש פעמים לפחות, בלבד הקולנוע ניראה שאפת מן הגורסאות לא השתרמה).

הסיפור פשט ביויתה: אשה נשואה לנער בתזמורת סייפר פשוט בירור: אשה נשואה לנער בתזמורת יירטאות מפרנסן, המתארת עבר אחד בדירות. הוא מшиб לה אהבה, ושוב מזוכך באהבה עד מות. כאשר אין האשה יודעת איך להשלים בין הרגשות שהיא רוחשת לכל אחד משני הגברים בחיים, היא משליכה את עצמה אל מיימי הסינה.

הסיפור נפרש בפשטות מוחלטת, בדוק כפי שהוא קורה על כמה של תיאטרון. האלמנטים הקרכובים לנפשו של רנה קיימים בבירור, בין אם זו אהבה מטורפת, שם המות מחויר מפנה, או העבר והדמן, אלא שבמרקחה של שני האחראונים, במקומות להכנים אותם חזותית פניה, על ידי שבירת רצף העלילה או הפרת האחדות הוו, בחיל בלא נפרד מישותה. בתרח האחדות הוו, באפשרות לאירועים בינו לבין הזוגו כאן את אחד הצללים הארכיטים ביטhor בסרט של רנה, צילום מוסובך ומורכב במיוחד משומם של כל קלוז-אף של שחזור, אלום הזווית של האצלום משתנה בכל הזמן וכן התאורה, כל זאת על מגות להצלות מן העבר אפיודה משמעותית להבנתה דמותו.

ובאשר לה דמיון, הוא מודגם על ידי הובדה שניים גברים המאוביים שניהם באותה האשת, ראשיהם בה כל אחד משוח אחר. היא עצמה צרכיה לשנות אישיות כאשר היא עוברת מהיקו של האחד לחיקו של השני. הם אפלואו קראאים לה בשם שניים, הבעל מכנה אותה בשם החיבת "מאיש" שעווה שהמאהב משתמש בשם האמתי, "רומן".

ענין האהבה עד מותם קשור כמובן את הסרט הזה בעיקר לסרט אחר של רנה, "אהבתיך אהבתיך", אלום הנושא והטיפול מזכירים לא מעט את אינגרמר ברגמן, ولو רק בשל החדרת המרכיב הפרטטנטי להו הרטט, מרכיב מזרע כשהוא מופיע בארץ השהי ברובו המכידר קתולית. הסרט הבני כולם מתקריים בגודלים, מנהל בדיולוגים מציאותיים ביויתר, ללא שום קישוט שפה (רנה כינה זאת "זוברניציה" על שם המלון אנטון ובין שכח ברק את המוטיקה שלו) ולא מוסיקת רקע. בין ציננה אתחת לשניה יש מירוחים, 52 במספר, בהם מושמעת מוסיקה שנכתבה על ידי המלחין האנס וורנר הנזה (שבעד כבר עם רנה ב'מלר'), שעה שככל מה שרואים על הבד, זה משחו ודומה לפתחי של ביליה או אולי, וזה דומה, לשכל בתרור ברועת הוכחת של צ'יארלים פופטראן, עד רמו אחד לקשר בין רנה לארסון ולם הטירה ב'חימם הם רומנים' מהוות גם היא מעין הקבלה לכשאנדו).

להבדיל מכל סרטיו הקודמים של רנה, אין כאן אפילו גישה אחת, אל עולם הדמיון או אל העבר, הסרט צולם בדורות-מערב צרתף, עיריה בשם אומות שיש-בה. קהילה פרוטסטנטית גודלה, אבל קשה להכחין בכר מtower הציפה, כי ממש רוב הזמן, מתרכות המצלמה בפני ארבעת השחקנים, שהופיעו כולם בסרט הקודם. כבר שם הייתה סביבן אומה (או, מורת כפר) בת זוג לפיר אדריטי (МОוחה למשתקי חברה), ואילו פאני ארואן (אשת חברה שיתה בעבר אודרטון של המילינר שמקים את "מקדש האושר") הייתה לבת זוגו של אנדרה דוסוליה (מי שנשאה אותה שם לאשה).

הפעם, אדריטי הוא ארכיאולוג ממוצא יהודי ואומה היא מדענית העוסקת במחקר התרבות, ואילו ארדאן ודוסוליה הם צמד המכרים הפרווטסטנטים. הקמצעות של הזוג הראושון מתקשרים היטיב לנו-שים החביבים על רנה. מצד אחד, מחקר העבר, מצד שני מחקר התרבות. החלטה לנוטש גם את זה וגם את זה, מול פני המציאות הגשמי של המות שצצ' לפטע, לא רק אפשרויות רחוקה ומעורפלת לסיטים החיים כזמנ לא ברור, אלא כאוים מיידי שעשי להתmesh בכל יום, איינו אלא מסקנה טביעה מכל מה שנאמר ב'חימם הם רומנים'. ואילו קולות הגיגין הנשימים סביבם, ההגיגן הרפואו וההגיגן המוסרי, תולדה של אף שנות מסורת ומחקר שנڌשו בתודעה. האדם מחווירים. בסופו של דבר, נוכחות עצמתה של אותה האמונה העיורית, האדרה והבל-תי ניתנת לתפסה, שהיא האמונה האנושית.

ב מעבר מ"אהבה עד מות" ל"מלר" נדמה כאילו רנה מושך בטהיליך שבו התחל בסרט הקודם. הוא מסיר עד יותר את הבשר מן השלך כדי להתרבו ביסודות, בלי שם הפרעה. כל

כלת, מסתפקת בתפקיד צנוע יותר, אולי משום שמכין כולם, היא הקロובה ביותר בקשר לעמלה של כוכבת ואינה צריכה עוד להוכיח את עצמה.

רביכם הינו אלה שיטענו כי משה נשבר בגין רגנה, שהוא על פרשת דרכם. לא דווקא מתבלבב יותר על הדעת שום המשך הגינוי בדרך כלל הומן. כדי לחורר לעמלה הפתיחה הוא דוחה לבבו וואל השיש שהגע מ"הכלב האנדולוזי" ומראותו האנטנרטים ל"תשואה אפלת" שהיה לא פחות מרכיב, מבלי להשתמש בכל חריגי הנערומים. עובדה: תוך כדי עבודה על "מלוך" היתה לבמא ולצאות לא פעם הרגשה שום בעזם חוררים על "אהבה עד מוות". לא רק משום שהיא זה אותו ליהוק, אלא גם בשלמשפטים כמו "הדבר היחיד שפחיד אותך במות", היא הסכנה של פרידה בינוינו, משפט שלא נכתב על ידי תסריטאי של רגנה, לא הומן על ידו אלא נרשם על ידי הנרי ברנסטайн ואף-על-פיין, מתחאים בהחלש לכמה מן הסרטם הקודמים שעשה, בעיקר ל"אהבתן, אהבתך". ■

מצד שני, ברור מעל כל ספק, שאין זה סוף הדרך. תהליך ההפשטה הזה הוא תחנה בהתקפותו אחד הקולונוגנים המתרקם של תקופתו. מעניין היה לראות לאן יפנה מכאן ולהלאה. ■

הჩים הם רומן (1983) – מפיק: פיליפ דוסאר. במאו: אלון רגה. תסריט: זיאן גרוואן. צילום: ברוננו גוטמן. ערכיה: אלברט יורגןסון, זאנדרפייר בנאר. תפארה: זאק סולניה, אנקי בילאל, מוסיקה: מ. פיליפ-ג'ראר. שחנקים: ויטוריו גאסמן, רוג'רו ראמונדי, ג'ראלדין צ'אפלין. פאני ארדיין, אנדרה דוסוליה, סאביין אומה, פירארדטי, רובר מנואל, מרטרין קל, ורנוק סילבר. 111 דקות.

אהבה עד מוות (1984) – מפיק: פיליפ דוסאר. במאו: אלון רגה. תסריט: זיאן גרוואן. צילום: סאהה ויירני. ערכיה: אלברט יורגןסון, זיאן פירר בנאר. מוסיקה: האנס וורנר הנצה, ג'רי קוטון. תפארה: זאק סולניה, פיליפ טולולו. שחנקים: סאביין אומה, פירארדטי, פאני ארדיין, אנדרה דוסוליה, זיאן דאסטה. במאו: אלון מלוי (1986) – מפיק: מארין קארמיין. במאו: אלון רגה. תסריט: הנרי ברנסטайн (הטקסט לקות מהזהה שהתפרסם בשנת 1929). צילום: צ'ארלי ואן-אמד. ערכיה: אלברט יורגןסון. תפארה: זאק סולניה. שחנקים: סאביין אומה, פירארדטי, אנדרה דוסוליה, פאני ארדיין, זאק דאקמין.

ואילו היא, הנונה בינויהם נקרעת מזווך להיות התגלומות של שני דמויות שונות אינה מצליחה לעמוד במעמדה, עד הסוף.

ב מבט ראשון, אפשר כמובן להתפעל מן הדיווק המופלג, מן הקפבדות והתבוננו המדוקדק של הבימי. זו מלאכת מחשבת המזהירה כאן במיוחד כאשר אין שום אפשרות להזמין אל תרגיל הסחה טכנית. העיסוק מוצמצם בחומר הבסיסי ביחס – שחנקם, תוארה, תנועת מצלמה ודאלר-גימ, הכל בתוך מרחב סגור כמוימה, שלא רק בו וועק מלאותיות של תיאטרון. עצם העובדה שההיאולוגים של ברנסטайн נשמעים להפ-לייא, בהתחשב בಗלים, זו הפעטה בלתי צפיה המצדיקה אולי את החיבקה של רגה למוחזוי זה. אשר למלודרמה ההולכת ומשתלשת על החלק השני של הסרטן, אין היא מפריעה לדינה ולו רק משום שיש רושם כי הוא עוסק כאן בצוורה, באורח אקסקלוסיבי, ומניח לנושא לשאת את עצמו. הוא העמיד את עצמו בראש בתפקיד של משרת נאמן לחומר הכתוב. ואמנם זאת הפעם הראשונה שנטל יצירה מקורר אחר (שנים רכבות הכרחי שעל הקולנוע להשתמש אך ורק בثمורת שנקת במיוחד עכורי). אולי שם שלא יכול היה להוציא אל תכיתתו המקורית עם קונדרה החליט להעמיד במחוץ את היכולת שלו לעסוק במלאה עצמה, והכרזה שליוותה את הסרט בפסטיבל וניצח יכולת להסביר זאת טוב יותר מכל ניתוח שכلتני אחר.

"בפרק זה, היה לי הרושם שבעל הבית האמתי על הסרט ציריך להיות הסרט עצמו. ציריך להישמע לזריזותיו ממשום שרק הוא מסוגל להיפיח רוח בכל הצותות כולם, שחנקם, תסריטאים, תפאר רגנים, כולל הבמאי עצמו.อลום תוך כדי עשייה, ציריך להקשיב היטוב ולשמור על עניינם פקוחות כדי להבהיר בכל מה שמתרחש סביב, לקלות נון והאויר כל מה שעשי להיות לטבעתו ולהבכים אותו לסרטן. או, מנגד, למנוע שימוש בדברים שיפריעו למלכו. תפקידי של הבמאי בסרט זה היא להציג ולומר: זהירות, כאן אתם חורגים מן המותר, אנחנו כבר לא בסרט שנלו".

אין ספק שתפקיד הפיקוח הזה בוצע בשלהות בלתי-רגילה על ידי רגה. במשך שנים, רבות עמדו כל השחקנים בסרטון, בצל הברקות הagonיות של הבמאי. הפעם מתקובל הרושם שהוא רצה להחניף להם, לחתם מרחיב שלא תמיד עמד לרשותם בתוך התשבץ המפולפים מהם נגג להרכיב כל סרט וסרט. סאביין אומה זכתה בפרס המשחק על סרט זה ובפסטיבל ריין, ובצדך רב. אנדרה דוסוליה הייתה אולי בולט פחות בשני הסרטים הקודמים מגין יכולת בלתי רגילה כאן. כמויה גם פירארדטי ורק פאני ארדיין, שיזמה בעצם את התכנית

לעובד עם רנה

אלן רנה ליווה את סרטו "אהבה עד מוות" לפסטיבל הסרטים בונציה, במשך יום אחד בלבד. רתיעתו הטבעית מאירועים המונינים גירשה אותו מיד בחזרה לפאריס. מי שנשארו כדי להעניק ראיונות ולהסביר את הסרט, היו התסריטיא ז'אן גראן ושלואה מכוכבי הסרט, סאביין איזמא, אנדרה דוסוליה ופייר אודיטי. סינמטק מפרנס לראשונה קטעים משיחותיהם של שני הראשונים עם עדנה פיינר. גראוו הוא מבחריו התסריטאים של צרפת, מי שנטל חלק פעיל בהפקת הגל החדש כבר מן החלבים הראשוניים. הוא כתב שני סרטים לז'אק ריווט, "פאריס שייכת לנו" (1958) ו"הנזירה" (1965), עבד עם פרנסואה טריפו על לא פחות מוחמישה סרטים, הנחביבם לשוטיו הפטופוטיימ, כמו "זול ווים" (1962), "ילד הברא" (1970), "שתי אングליות והיבשת" (1971), "סיפורה של אDEL" (1975) ו"הchodר הירוק" (1978). כמו כן כתב שני סרטים לרוברטו רוסליני, "ואניינה ואניינה" (1962) ו"עלילתו של לואי ה-14", את "הكارאבניירים" של ז'אן-לוק גודאר, וכמו כן שלושה מסרטיו של אלן רנה, "הדוד אמריקה" (1980), "החיים הם רומנים" (1983) ו"אהבה עד מוות" (1984). הוא התסריטאי היחיד שעבר עם רינה על יותר מסרט אחד.

במאים צעירים שכותבים בעצמם את תסריטיהם, והותזאה הט"ר פית אננה מצדקה את עצמה בשום פנים ואפי, ولو רק משום שהם מסרבים להיעזר בשירתיון של תסריטאי מקצוע. תסריט אוות זה מקצוע בדיון כפי שבימי הוא מקצוע. פרנסואה טריפו היה יוצאת דופן ממשום שמודבר באדם בעל כישורים אמוניים של סופר, אבל הוא היוצא מן הכלל שמוכיח את הכלל.

זה הסרט השליishi שהוא עשווה עם אלן רנה. מה היא תרומותו בתסריט? לרנה יש אובייסיות כמו לכל אחד מאיתנו, רעיונות שרודפים אותו במישור העלייתי או הצורני. הרעיונות שמעסיקים אותו, מקטלנים בתוך תיקים ובוים מסויים, כאשר הוא משלים סרט אחד מאיתנו, הוא עובר על התקדים ומתעקב על מה ששעשו להתחאים לדמות מסוימת בסרט הבא. אחרי "החיים הם רומנים", צפו אצלו רעיונות, או, ליתר דיוק,

ז'אן גראוו

מאד על כתיבת הדיאלוגים. קח למשל את הסרטיים של לוביטש, שחותם ידו מרגש היטוב בכל אחד ואחד מהם, למרות שמדובר לא רשם את עצמו כמחבר התסריט. אך הכימי בא לידי בטויו ה"אי-טי". לא על ידי המזאת סייר עלילתי כלשהו. זאת בעצם עמדת דומה לו שנתקטו הבמאים הגדולים בימים עברו, כמו פריצ'ן לאנג, אלפרד היצ'קוק או ארנסט לובייטש.

צריך לומר כמובן שככל אחד כוה, גם אם לא חתום על תסריט, עבד תמיד עם התסריטאים, עקב אחר התפתחות התסריט בכל שלב ושלב ופקח עין קפדיות

doneen בין הגל החדש בצרפת. שעה שרבע עמייתו האמנינו כי "אוטר" (מחבר של סרט) הוא מי שכתב תחילת את התסריט ואחר כך ביים אותו, רנה לא חתום מעולם על אף אחד מניסיונו, ובכל זאת, איש לא עירעד על מעמדו כ"אוטר". מה היא הרגשותו של תסריטאי העיר בדעתו?

לעתו של אלן רנה, מה שקרה בע את אופיו של הסרט ואת הרוח המפעמת בו, איןו התסריטאים אלא היבומי. רק באמצעות ה"אי-טי". לא על ידי המזאת סייר עלילתי כלשהו. זאת בעצם עמדת דומה לו שנתקטו הבמאים הגדולים בימים עברו, כמו פריצ'ן לאנג, אלfred היצ'קוק או ארנסט לובייטש.

צריך לומר כמובן שככל אחד כוה, גם אם לא חתום על תסריט, עבד תמיד עם התסריטאים, עקב אחר התפתחות התסריט בכל שלב ושלב ופקח עין קפדיות

אולם הדיוון בסרט מתרכו על מישור אכטטראקטיבי יותר, למשל בהתחממות החוויה ונסנית לאפשרות החיים שלאחר המן וות.

אולי בנקודת הוויאת, יש באמת קירבה בין האמונה לדת. אני חיבר לומר שיש משווה מסתורי בכך האמונה הוא. יש לי דידלה, מדענית, אשת העולם הגודל, חושבת עצמה משוחררת לחילר טין. כאשר סיפרתי לה באחת ההודמנויות שאני ביקש לשروع את גוותי אחריה המוותה. "ומה יקרה ביום הדין האחרון כאשר כל המתים ייקומו מקברות?", היא שאלת, בכל הרצינות.

מה הרקע שלך, בנושא הזה? בעוררי למדתי תיאולוגיה במשך שלוש שנים. בסמינר קתולי. לבסוף התבלטתי שהדרי גاما הקתולית אינה מוצאתה עז בעייתי ועצתי את הכל, אני זכר שקרائي באוטה תקופה, רבים מכתבי לותר.

האם הנושא גורם לכך שאתה רט זה יש לדיאלוגים חשיבות נרולית יותר מזו שניתנה להם בספרדים הקודמים שעשית עם רנה?

הדילוגים החשובים מאד, אבל לאו דווקא בשל התכנים האינטלקטואליים שלהם, אלא בשל ערכם הפיזי. אלה אינם דיאלוגים שבאים להסביר, הם קרוביים יותר למוסיקה.

mour לראות, אחורי "החיים הם רומנים" – פרט שבו היה לילדות ולילדים תפקרד חשוב בירוח, שהפעם אין בסרט ילדיםים בכלל.

אמת, אין כאן ילדים, אין בכלל ואין חתול. יש כאן מציאות מירבי כי, אולי כוונה להציגו לסיגנון המתקרב לטרגדייה היוונית.

נשים שבאים לשם וגילית שיש גם נשים הממלאות תפקיידן כומר. חשבתי שזה יהיה רעיון מוצלח ביותר אם שני בני הזוג מושום מה, בסרט יגידו למרים. מושום מה, נדמה היה לי שפאני ארדאן עשו ויה להתאים במיחסו להענין עט זהה, נסיתו להענין לכל אחד מבני הזוג נטיות אידיאולוגיות קצת שונות זו מזו, הוא הוא דוגמא יותר והיא ילברלית יותר.

האם הייתה מגדיר את "אהבה עד מוות" בסרט דת?

לאו דווקא. ענייני מדובר בסרט שבו הדת מהוותה אחד המרכיבים, לא יותר. כדי לנצח את דאגליס פרק, "אי-אפשר לעשות סרטים על משה", אלא עם קרי"ן יונתן רטר על המהיפה, וזה הסרט שעשו עם חומרים שיטיפקה המהיפה. אנחנו עוזקים בסרט זההabarע דמיוני בעלות אופי מגדר מאה ושנה מה מוה, שננים מהם אנשי דת, אבל גם בינויהם יש הבדלים ברורים: עוד אריד להציג שמדובר בפרוטסטנטים בחיים במדינה קתולית, ככלומר ששהימוש במסיקה היה יוציא דופן; ככלומר – במקומות שבהיא תלואה את התמונות, היא תשולב בין התמונות במרווחים המפרידים בין ציינה לסתינה. אשר תתרכו בעיקר בפני השחקנים ושהשימוש במסיקה היה יוציא דופן; הוא צרך להיות מתר לسانון, גם זה היה ברור לו מראש, שהוא צרך להיות מתר מצט מאה, שהוא בנוסח ביכר.

האם ידע כבר لأن בדיקת הוא

גנו, אבל כך עשו גם בסרט רנה. האמונה מהוותה את אחת התופעות המורדות ביותר בתפקידם שלנו, משם שלמות התקומות המדע, בני האם וזקנים לה כביסס לכל מה שהם עושים. אפילו אנחנו, כאשר החלנו לעשות סרט, האמנו כמובן זהה היה הסרט היפה והמושלם ביותר שעשינו אי-פעם. LOL לא האמננו בכור, אולי לא היינו ניגשים כלל למלאכה.

dimovim חותמים. אלה התרכו סביר דמיותיהם של כמה שחקנים שהופיעו בסרטו הקודם ואתם אנחנו מעריכים במיוחד. הדמוי שעלה אז, היה הסצינה הראשונה בסרט, סצינת הגוסט שאינו מת. הוא ראה אותה כבד מינו מתרחשת באחד מפרברים ניצח, ממש שהתרחש ממש מאן הכנסיה הפרוטסטנטית שם. בשל אותן שיטות אידיאולוגיות יוצר והיא ילברלית, בוגינגד לא פיוין המקובל, לתת לאנדרה דוטוליה, והמשחק בדרך כלל תפקיים קלילים וסימפטים יותר, את תפקיד הكومר הפרוטסטנטי. ואז תהיינו מה עשה עם פאני ארדאן המתחלתי להרדר בעניין ובניתים, המשכנעו להיפgesch שלוש ארבע פעמים בשבע, עד שהגענו להחלטות הסופיות.

רעין אחר שהיה לו כבר בשלב הראשון היה קשרו עלי' צוב החותם של הסרט כולו. הוא ידע מושם שזה היה סרט מצולם בסיננסקופ, שהמצבעים השלוטים בו יהיו אדום ושחור, שהמצלה תתרכו בעיקר בפני השחקנים ושהשימוש במסיקה היה יוציא דופן; הוא צרך להיות מתר לתמונות, היא תשולב בין התמונות במרווחים המפרידים בין ציינה לסתינה. אשר תאריך בערך לאן בדיקת הוא רוצה להוביל את ארבע הדמויות של? כל וכל לא. בשלב מסויים החליטו שפאני ארדאן והירה רע' יית הكومר הפרוטסטנטי, ובאותו שלב שכרכתי לי חז'ר במלון שקט בפארם, רחוק מכל המהומה של החיים היומיומיים (אני עזין מהזיך בחדר הזה כדי לעבוד בו בשעת האזרע). מדי יומם יצאתי לספרייה הפרוטסטנטית כדי לאסוף חומר רקע ולשוחח עם הא

מסויים בחוגים אלה, שראו أولى בהצגת סימפוזיונים ודיונים בראי עוקם, עלבון איש. חלום מתרנסים מקיים סימפוזיונים, כאלה, בסופו של דבר. חוץ מזה, המבנה המיחוד של העלילה הרי והוא מכשול מסוים בהבנת הסרט, אבל אין מיאמין שזה יכול היה להיוות מכשול דווקא. סיבה נוספת לכך יכולה להיות עצם בחירות הנושא: הסימפוזיונים, אשר מודרך הטעב מעניינים רק אינטלקטואלים. אבל כאשר אלה הופכים להיות מטרה לחיצי הביקורת של הסרט מי עוד יותר כדי לצד בוי עם זאת, עלי להדוחה שהקהל דחה את הסרט כמעט בכל העולם, פרט אולי לגרמניה, שם הזמנתי פעמי להשתתף בדיון על הסרט בעיר האוניברסיטאית היידלברג, ומציג את קהל סטודנטים שהתלהב ממד מן הדרך הנlugגת בה הציגו את מורייהם.

האם יתכן שאחרי הטיבון במיצנה של "החיים הם רומנים" החליט רנה להקל על ציפוי וכח בפניהם התמציתית והישיר בסרט זה? לדעתי, אין זה כל קשר. כי שכבר אמרתי לכם, רעיוןתו של רנה רשותים ומתוקים ממש רחבים ויתכן מכך שהוא עיון לסרט הזה, מכוון במשהו שעלה על דעתו לפני עשר שנים יותר. ■

זה היה ברור לנו עוד לפני שהחלנו לכתוב את התסריט. הודיענו לארכעתם, המכירות זה את זה היט ובערו יחד בסרט הקודם של רנה, שהיה מוכנים להתקבץ שוב, לשרט נסוף. רצינו לנצל את יחס הדירות העומקה שנוצרה בין כלנו, עם איזה סוג של יצירה עומדים לבתור, אם זו סונטה או סימפ' הצלם, התערך, ואני חשב שיש תוך הפעולה המיחוד שנוצר בינוינו מרגש בתוצאות האסוציאציה. יפה מאי לדבר על תיאוריות ה"אטור", אבל בשיעיית סרט, כל אחד מן הצורות צריך לתרום את חלקו, כדי שההתוצאה תהיה עצמה.

האם יש נימוק תיאורטי להפרדה המוחלטת שבין המוספי מה כן לבין הסצינות העיליתות בסרט? אין נימוק תיאורטי, הסיבה היא פשוטה. לאחר ורנה אהוב מאי את המוסיקה, הוא רצה שהצופים יזינו לה, ללא הפרעה. עינויו, המוסיקה היא הדמות החמישית בסרט. אז, אם נאמר אחרת, המוסיקה היא מיען פרשנות רגשית לסצינות העיליתות.

האם יש לך המבר כלשהו לבשלון המסתורי והבקירותי של "החיים הם רומנים"? ריאתית, הייתי אומר שהסרט הוא במידה מסוימת, סටירה על האינטלקטואלים, אלה שהיו עד הימים הלוקוטות הטובים ביותר של רנה. הסרט ודאי גרם להלם

ברזל" מפורט לפני תחילת הצלומים? והוא תסריט ברזל מבוקן אחד: המבנה הכללי שלו ברור לג้อย. היינו אומר שהעובדת מתנהלת כמו בהחנת מוסיקה. אנחנו יודע עם איזה סוג של יצירה עומדים לבתור, אם זו סונטה או סימפ' וינה. אנחנו קובעים מראש את הפרקים המהירים או את האיטיים; אבל באשר לחוכנו המודוק אין, אישית, נהג לראות הרבה בגדול ועל כן אני מספק הרבה יותר והוא מדרש ורק חלק מזה נותר בגרסה הסופית.

באיזה שלב מתנהלת עבורה הניפוי? זה קורה בדרך כלל כאשר רנה חזר עם השחקנים על הטקסטים שלהם לפני הצלומים. הוא ישב אותם, קוראים את הדיאלוגים ורנה מתרץ בינם לבני. הוא יכול לומר ולומר "סבירן אומה מציעת שנייה כזו וזו", או "דוסוליה איינו מבחן כדי לבדוק מה התכוונת", ואני מתקן את הכתוב בהתחאים. שלא לדבר על סצינות אשר מסתבצות, בשלב זה, כמיותרות למורי ומוחקות כליל. כל זה קורה, כאמור, לפני שמתחלים לצלם, והמטרה היא להתאים את התסריט לתנונות של השחקנים ולדרכ שבה הם מבצעים את התפקיד. שלא ניתן תמיד לצפות מראש.

באיזה שלב הוחלט מי הם השחקנים שיופיעו בסרט?

סביבן איזמת היא שחקנית באמצעות שנות השלווה לחייה, שהחלה את דרכה בתיאטרון והופיעה בכמה סרטים מסחריים בינגונים לפני שנבחרה על-ידי רנה לשחק ב"חיים הם רומנים". מאז הופיעה ב"יומן ראשון בכפר" של ברטראן טברנייה, חזרה לעבור עם הניה ב"אהבה עד מוות" ועשתה זאתשוב ב"מלו". (1986) עברו השתתפותה בסרט זה זכתה לפרס המשחק בפסטיבל הסרטים של ריו דה ז'ניירו. האם היא מאמינה שסרט כזה עשוי לדבר אל הקהל הרחב?

אלן רנה וסאבען אוזמה

אבל אני חיבת לציין שלי לא
היו הצעות ממשי בנזון.

זה הסרט החשי שלך, אם
אוני טעה. עדת עט במאים

שונאים כמו לאוטר, מישל לאנגן,

ומטברנייה. רנה צרייך להזען

במאים שונה מן האחרים.

כמובן, משומ שמדובר באדם
יוצא דופן, אינטיגנטי מאד,

מורכב מאד, פיזי ומכוון למקץ
צוע שלו. מאחר שגם אני מכורה

למה אני עושה, אנחנו נהנים
להיפגש לפני הרטטה, לדzon

בסרט הקרוב, לבדוק את מיבנה
הדמותו. בסרט של רנה יש

מסגרת איתה, שהכל בניי היטב
ולא צרייך לחושש, שאפשר להעיב-

מוחלטת עם הדמות שאני מגלה
בו. אמם לא עברתי בעצם את
החווריה של אובדן אדם ייר וכך
רוב לי במיוחה. אבל אני מאמיןה
שאליל קרה לי היתי מגיביה
בדוק כמה הדמות בסרטו, ואולי
היתה משתמשת אפילו באוthon
המלים כדי לבטא את עצמי.

האם היו מצדיך דרישות
משמעות לשינוי דיאלוגים כדי
לייצר זהות מושלמת עוד יותר
בין לבין הדמות שגילמת?
לא דוקא. אם כבר, עבדנו
עם רנה על ניפוי ציציות מפזרי
מות שיראו לנו מיותרות. הינו יש
משפטים מסוימים או מילים מסוימות
שביקשנו מגוראו לשנות.

האם את מאמינה, נבי אומה,
סחרת כוה יכול לדבר אל לב
הקהל הרחוב?

אני מאד מקווה שכנו. ראשית,
משום שאני מאינה בכשרון הא'

דר של אלן רנה, כמובן. שנית,

משום שאצטער מאד אם מופל
רחוב לא יגלה סיפור אהבה מופל
לא זו, אחורי כל מה שאני יודעת
שהש��ענו, אנחנו השחקנים,

ורנה עצמו, בסרט הזה.
ואאן גראואו אמר לנו שרנה

ידע מראש מי הם השחקנים
שעומדים להשתתף בסרטו, עוד
לפוי שהתרירט נכתב. האם יש
לך הרגשת הודהות עם המפיק
כפי שהוא מצטייר בסרט?
ב恰חט, אני חשה הודהות

לפנִי שהגענו למסרים, הופעת
שנים רבות על הכמה. איך היה
מנדרה את הבהיר?

אכן, הופעת הרבה על הבמה
והיום אני מופיעה כמעט רקס
בسرיטים. זו חוויה שונת למגורי
משום שהקלנוו יוצר מערכת
יחסים אינטימית מאד בין השחקן
והמצלמה, השחקן והבמאי,
השחקן והצווות שסביבו. אפשר
להביע בקולנוע דברים רבים,
מבלי להזדקק להקרנה למרחוק,
שודוש התיאטרון. זה
שבטיאטרון השחקן הוא אדרון
لتפקידו מן הרגע הראשון ועד
לסוף, בו בוגן שבקולנוע הוא
נון להסדי הבמאי. חוץ מה,
אני נמנית על אותו שחניות
שלulos אינן מרצחות מוכנות
לחזור שוב ושוב על אותה הס-
צינה, אפילו מאה פעם. מוכן
שהבמאי הוא וזה שיבחר את
הסתינה המוצלח ביותר, אבל
במקרה של רנה, אני משוכנעת
שהוא יעשה את הבחירה הנכונה
ואני נתנת לו אמון מלא. עם
זאת, אני חששה אחריות גדולה
מאך כאשר אני משחקת כי מ-
הרגע שהוא מפעיל את המצלמה,
אין איש אחר שיכל לשחק
במקומי, וכל האחריות רובצת
על.

האם צילמתם סצנות שלא
נכלו ב סרט?
לא, אני חושבת שככל מה
שצילמנו נכנס לסרט. בלי יוצא
מן הכלל.

לטוטם, מה הוא מקור השם,
אינקה?
אני יודעת שאפשר למכזוא
משמעות הנושאות שם וזה בדרום
צ'רפת', כנראה שרדים מן הפליז
שות העבריות לאותם החלקים
לפני אלף שנה ויתר. אין ספק
שהמקור לשם זהה, כמו לשם
אחרים שהם נפוצים מאד באור
זה של צרפת', הוא המורהatti
כוון. ■

האם הטענות שתאת מקבלת
מרנה הן הנחיות מדויקות
ומפורטות הקובעות כל פרט
במשחק שלך או מדבר בהנחיות
כללות המאפשרות לך הוועש
פעולה מסוימת?

היא מגדירה את העכבה עט
אלין רנה כשיתופ פועלה, אנחנו
מחליפים דעות כל הזמן כדי לה-
גיע להחלטה סופית. אין אצלו
יחס כביתי, לא מדבר כאן במא-
קד ופיקוד. אני מעלה העוצמה
משל, שהוא יכול לקבל או לא
לקבל. אנחנו צריכים להסכים
בינינו על קו ההתחפות של
הדמות. למשל, הגישה הפיזית
לדמות שליל בסרט, הזרק שבה
היא מתנגנת ומדברת, זו תוצאה
של הרבה פקופים ודויונים
מושתפים ביני לבין הבמאי.

אמרת שהביוגרפיה מצינית
את כל הפרסים הנחוצים. לגבי
הדמות. מה אם בן הדת שבה
נולדת הדמות שלך?
אני מבינה שהיא נולדה
במשפחה קתולית, אבל אף פעם
לא גילתה פעלויות כלשהי בשטח
זה. סימון, ברזיגות, הוא יהודי,
אבל גם הוא לא נמנה עם הפעמי-
לים בחגיגי הדת. לעומת שנותם
נולדו במסגרת דתית מוגדרת
אבל התהרקו ממנה עם הזמן, אם
כיניהם אצל שניהם התהוו
ש策ץ להאמין במשהו. אני
אומרת הסרט, ברגע מסוים "ס-"
מן הוא האלוהים שלי, הדת
שליל" אבל אין הגדרה מדויקת
יותה של הצד הזה בדמות
שלו.

אולי מתחזך בכך נובעת האמונה
שמפעמת בדמותך בסוף הסרט?
תיכון, דוקא משום שביעי
סימון הוא האלוהים והדת, נולדה
האמונה העיוורת שאולי קיים
סיכוי אחד, קלוש בזורה, אבל
בכל זאת קיים, של פגישה ארי
המוות, במקומות אחרים, בעולם
אחר, מי יידע. בסוף של דבר
איש לא חור כדי לומר לנו מה
תרחש שם. זאת הדת שלי.

LOT הצעות מכך לערער את
הבטחון העצמי של הבמאי או
להכניס אותו למצב של תלסcole.

מפריט שRNA נוח להזכיר
ביוגרפיה מודתקת של כל
דמות ודמות בסרטיו, המכילה
את כל תולדות חייו, גם כאשר
רב הפרסם אינם מופיעים כלל
בסרט, והוא מופר ביוגרפיה
זאת לשחקן כדי שיבין את הד-
מות טוב יותר.

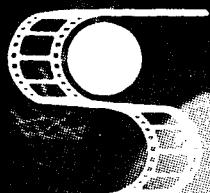
בamu. בamu. בamu.
פה הזאת שפקיד בידי גילית
שהנערה שאני מגמת, לא
הتنسي מהולם, לפני כן, באה-
בת אמרת. היו לה הרפתחות
קצרות וחסרות ממשות אבל לא
התקשר לאיש. זאת אשה
שנסלתת לראשה בחיה על
ידי לה אהבה, והיא היה עם
הגבר שהוא בן זוגה בקורס, זה
ששה חודשים. מכינה חברה
ידעת שמדובר בדמות שבחאה
משפחה אמידה, הרבה לנוצע
ולטיל בעולם, בעלת ותואר
אקדמי, אני יודעת מהidot שבאה
נולדה ובת כמה היא, ניראה בת
34, ממוני, אולי קצת פחות, בת
30.

האם הביוגרפיה מצינית גם
מה שקרה אחרי סוף הסרט?
לא. בכל מקרה, מבחינת
בפטו הסרט, הדמות שאני מגיל-
מת מותה.

לאו דווקא. הסוף פתוח
בסרט. ההצעה יודעת שאת עוזבת
את המקום אבל אין שם ודאות
שאכן את. עומדת להתאחד, כפי
שתאת טעונה.

אם הבנת זאת כך, הרי זה טוב
מאז. אם הבנת זאת כך את
הспособ. ממעניין מאד. אני מוכרכה
לומר שאני ראייתי זאת אחרת.
לדעתי, הדמות שאני מגמת יוציא
את בסוף הסרט לדרך האח-
רונה. לי אין ספק בנזון.

הט"ל קולנוע ת"ש נסאלה

תכנית מרצ

נושאי החודש

1. מסרטי הבמאי אלן רנה -

בחסות מכון תומאס ג'נטופטי.

2. מסרטי הבמאי חנן פולנסקי.

3. סרטים מפילם.

4. אלימות וסכנות בקולנוע

בשיתוף האגודה הישראלית לפילוסופיה

והחוג לפילוסופיה אונ. ת"א.

5. הקינות מתקנות.

אם נשוב שנים לאחר מכן, נגלה שהשרט הפיני הראשון נוצר כבר ב-1904 והחל משנות ה-20 נוצרו שם סרטים באורה סדרה. יחסית לגדול האוכלוסייה (4-5 מיליון איש) נוצרו בפינלנד הרבה סרטים ואולי אףילו הרבה מאד. בשנות ה-30 וה-40, שנים בהן נלחמה המדינה הצפונית הקטנה על חייה נגד הצבא האדום של סטלין, נוצרו בה מדי שנה כ-25 סרטים באורך מלא, כמו נכבה לכל הדעות. מרבית הסרטים הפיניים הקלאסיים התבכשו על רומנים ומחזות ולמרות אופיים הספרותי, רמתם גבוהההן מוגש לבחינה הטכנית והן מהבחינה התוכנית.

בשנות ה-60 בא המשבר הגדול. כמו בכל העולם באה הטליזיה וגולתא לאך ניכר מן הצופים. גם איקותם של סרטים יירה ופסלים הרוב של הפוקה לגולנשטי בלודז'. מרי שנה הנחתה מכיה ניצחת על יכולתה של התעשיה להחמיר עוד עם הקהל המצומאם שעוד הגע לבתי הקולנוע. ב-1967 בלבד, נוצרו בפינלנד רק שלושה סרטים באורך מלא.

הדור החדש של הקולנוענים עזרר תקווה חדשה. החל ממאה שנות ה-60 מתנהלת בפינלנד לשנת עניפה של פינדי קולנוע, הוקם ארכיוון סרטים לאומי והמדינה החלה להעניק תמיכה ומילגות ליז'ז'רים מבטיביהם. שנות ה-70 המוקדמות מבשרות עלי התואשות. ב-1969 הוקם המכון הפיני לגולנשטי עפ"י המודול הסקנדינבי. משרד החינוך, יחד המפ"ק, איגוד המפיקים ואיגוד בעלי היוצרים חברו יחד. על כל סרטים קולנוע מוטל מס בסך 4% והוא הממן את פעילות המכון. עיקר תפקידיו של המכון הפיני לגולנשטי הם לפתח ולתמוך בייצור הסרטים ולעודד פעילותם של אמנים הקולנוע. הפעולות הזה אכן נשאה פרי וחולק ממשות היוצרים יצא גם אל מחוץ לגבולותה של פינלנד: יונן דורן (עקר עם השנים לשודיה), ריסטו יארוה, ראנני מולברג ואחרים.

חמשת הסרטים שיוקרנו בסינמטק בחודש הקרוב נוצרו בשנים האחרונות החרוניים ומהווים חתך מייצג של המתרחש בגולנשטי הפיני של שנות ה-80. שלושה מבני הסרטים מבוסדים על יצירות ספרותיות (שניים מתוכם אdeptציה עדכנית לצירויות מנת דוסטוייבסקי). האחד מהם הוא מע"ז. השתקפות אישית של עלמו הפנימי של אלמן והאתרון הוא דרמת-כורסא כמעט טלוויזיונית, עשויה היטוב.

תוכנית הסרטים הפיני ארגונה ע"י המכון הפיני לגולנשטי והארכיוון הישראלי סטטוס/סינמטק ירושלים והובאה הארץ באירוע שגרירות פינלנד בת"א. THE FINNISH FILM PROGRAMME WAS ORGANIZED BY THE FINISH FILM INSTITUTE AND THE ISRAEL FILM ARCHIVE/JERUSALEM CINEMATHEQUE.

COURTESY OF THE FINNISH EMBASSY
TEL-AVIV.

תודה מיוחדת לאבינוועם חרפק
סינמטק ירושלים

רומן פולנסקי •

רומן פולנסקי, יליד פריס, אוגוסט 1933, בן להורים יהודים שחזרו לפולין בהיותו בן 3. בהיותו בן שמונה נלקח הוריו למבחן ריכוז נאצי והוא נמלט שכבר היה הוא חזו בכוונות והופך לאובייקט למשחק סדייטי בין שני חיילים נאצים,חוויות אובייסטיות אלו בילדותו השפיעו ללא ספק על הקולנוע שלו. לקרה טוים המלחמה הוא הגיע לקרקוב שם עסק במכירת עיתונים ונכח לו הרגל לראות סרט אחד ביום לפחות. לאחר המלחמה נפגש עם אביו (איימו נרצחה בידי הנאצים) ששלה אותו לבי"ס טכני כדי לילכות בהשכלה פורמלית. לאחר מספר שנים בהם עסק כנער-שחקן, נרשם לבי"ס לקולנוע בלודז'. בתקופה הלימודים ביים פולנסקי מספר סרטים קצרים כשהמפרסם בnightime הוא "שני אנשים וארון", סרט בן 15 דקות במכירת עיתונים וויקראן לפני סכין במים". סכין בימים הוא סרטו היחיד באורך מלא שנעשה בפולין וזה לא פורסם המבקרים בפסטיבל ונציה היה מועמד לפרס האוסקר בכריסט היר השוב בז'ורת. בתחלת שנות השישים עוזב פולנסקי את פולין באמצעות שנות השישים עבר להולנד וכל סרטיו מאוזר אגלאית. כל סרטיו מאפיינים בירוטואיות טכנית, תחושה כבדה של אלימות ופחד.

בראיון שנtan פולנסקי ב"פילמס אנד פילמינג" לגורדון גאו, אמר:

"מאבקו של האדם הוא במציאות יותר מאשר בחברה... אדם יכול לחיות בגינגל או להתבזבז כך שלא תהא שום חברה סביבו. שאיפות הפרט עומדות תמיד בוגוד לחברה והחברה נלחמת תמיד בפרט. צריך לערת להסתדר. אנו חיים בתוך חברה ולכן אנו חייבים לקבל את חוויה אם אנו רוצחים להונאות מוכויות כלשהן. אולם, קיומה של מערכת חוקים חייבות בהכרח להגביל את חרותינו האישית. זו אינה בעיה חדשה. אין היא שyiycת רק לחברתו ולדרכו. היא קיימת בכל חברה זלא רך אצל בני האדם. חיוט וחרקים חשופים לבעה זו גם כן".

דבריו אלו מורות סמיוטים או גלוים העורר לכל המתמיד בין כוחות סמיוטים או גלוים העורר לכל אורך יצירתיו והמעניק להם את עצמתם המוחדרת. ג'וז' גלמים בספרו "במאי הסרטים ככוכב עליון" כינה את פולנסקי "בנם של קפקא והסרטיים", ואנמנם, כשאנו עוקבים אחר חייו של האיש, החל מילדותו ועד לרצח אתו שרון טיט, קשה שלא להבחין במקורות האימה וה憤יינות השלוטים ביצירתו והמעוותים אותה לעיתים קרובות.

הגולנשטי הפיני

הרגלינו בחודשים האחרונים, האחדרנים, גם בחודש מרץ יוקדש אחד הנושאים המרכזיים של תוכנית הסינמטק לגולנשטי לאומי של מדינה שאינה בהכרח עצמאה קולנועית. למעשה, סובל הגולנשטי הפיני מאותן מיגבלות המפיקות גם על הגולנשטי הישראלי ובעיר בעית השפה וכפועל - חיוצה גם מספר צופים מצומצם.

מרץ 1987

יום ראשון 8.3. SUN.

20:00 ערב וידאו: הCHIPSIOT - חלק א'

עורך: ירדן אוריאל
אגדות והיפישויות דרך עיני המצלמה. במהלך הערב יציגו סרטונים שלא נראו מעולם נבאות – סדרותיו פוטו' שצטוו בעת צילומי הסרטים הציליים, בדי' אחד מאנשי צוות הסרטה. כן יציגו קטעים מהופעות הליהקה במלבובן, פרוי' ומינכו.

20:30 ערב וידאו: הפופ הבריטי בשנות ה-80 – חלק א'

עורך: ירדן אוריאל
מוסיקת הפופ הבריטית – על הבטניה וויליאם השנים מנקודות מבטו אישית. דגש ישם על סרטונים של אמנים מייצגים בארץ, בין השאר ניתן יהיה לראות את קייס בוש, אוץ גוללה, תאומי קוקסן, אלטראוקס, שנעון, דייר סטריטס, יונדז, יריסטיקס וארטיזן.

יום שני 9.3. MON.

19:00 ערב וידאו: הCHIPSIOT - חלק ב'.

עורך: ירדן אוריאל
ערב וידאו: מסרונים חדשניים שהוצגו בעבר הקומות, בתוכו סופט סרטונים חדשים שלא נראו אף הם קודם לכן בארץ. בין השאר ניתן היה לואות קטעים שנשפטו בעות ערכותו הСПОИТИ של הסרט "שיהיה", ראיונות משעשעים עם חבר הלהקה ועוד.

21:30 ערב וידאו: מוסיקת הפופ בשנות ה-80 – חלק ב'

עורך: ירדן אוריאל
השינוי בצדrotein נוראים שהתקיים את פניו של הפופ במחצית הראשונה של שנות הש-80 בבריטניה לה תייחוד עתיק חשותה של הלהב ואהרה'ב. ככלller הערב יציגו סרטונים שלא נראה עד כה באורך של 1:2, לנוכח לבני, סוף פט' וושאני הלהבות, אלבום קומפלט, מעמידי הפקים ואחרים.

יום שלישי 10.3. TUE.

19.00 סרטו' הקצרם של אלן רנה

SHORT FILMS BY ALAIN RESNAIS

- A. ואן גוך (1948)
- B. גרניקה (1950)
- C. גוגן (1951)
- D. כל זכרון העולם (1956)
- ה. הללה וועלט (1956)
- ו. שירת הסטירן LE CHANTE DU STYRENE (1958)

ה. השנה 00 (1973) אסופה שארכחה כשתית'ם המוכבת ממויבת הסרטים הקצרם שעשה רנה לפוי' ואחר סרטו' הארוך הראשן. הבולט בין השבעה הוא "הללה וועלט" – אחד הסרטים התיעודיים המודעים ביותר שנעשה אי פעם על מחנות הריכוז ואחד המפתחות החשובים ביותר להבנת מכלול יצירותו של הבמאי הצרפתי.

**לסרטים שהקרנות נמשכת למעלה
מ-120 דקות – מחיר מיוחד.**

יום חמישי 5.3. THU.

20.45 פס'יקטורפה בהראי והקלנווע – הרצאה: פֿרּוֹפּ' יהודה פריד. (הסדרה מייעדת לאנשי מקצוע בלבד)

מצאי שבת 7.3. SAT.

19.15 החיל האלמוני (פינלנד 1985) THE UNKNOWN SOLDIER

במא: ראוון מולברג

שחקנים: ריסטו טואורלה, פֿרּוֹפּ'קה פֿטְלִין
uibוד לאחת היצירות הספרותיות החשובות ביותר של פינלנד המודרנית – רחן מאות ואנדו'וילגה שנכתב כעשור אחרי הארורים הטראומטיים שהובו על מולדתו. כרע להתרחשויות ממשת העצמאות של פינלנד כנדג' צבאות בריה'ם הסטאליניסטי. כמו המקור הספרותי, גם סרטו של מולברג מטפל בה謝שעותה של המלחמה על חיילים צעירים ותשושים, בעלי בסין חיים זעום, נתול נשאה, האצלים להתמודד עםחוויות נוראיות ועם המוות האורב בכל פינה. "החיל האלמוני" מהווה אנונ'הייה לסטי' המלחמה הホールוועדים. הוא ריאליסטי, מככער, חסר טעם. אין כאן פאות לאומי'פטרויאן ואין שום שמחת נצחון. האופיינים האלה משרים את המטרה של מולברג, ליצור מניפסט אנטימלחמתי, כISON לכל מקום ודומן, ולוחץ כי ברגעו יעצר המלחמה מן הבקבוק, לאיש אין שליטה עליו. (165) דקוטה. פאנטזיה, תרגום אנגלי, בכורה ארצית. הקראינה חדר'פעמייט). ראוון מולברג יהיה אזרח הס' נמטק ויציג את הסרט בפני הקהל.

22:00 DIVA (צרפת 1980)

במא: דאן זאק בינקז

Jean Jacques Beineix

שחקנים: זילה מניה פרננד, פרדריך אנדרו'. עלילת המתח ב"DIVA" עוסקת בהסתבכותו של אורה תמים, דור פריזאי בשם זול' – בשתי סדרות אירוחים ששתרחן קשורתו בסטי' הקלטה נגידים. האחד היא הקלטה פיאוטית שמבצע הדור לקולה של זול' ומרת אופרה אמריקאית הנעצת עלי'. השwi' וידיה של פוזצה הח' שפתח רשות סטימס ומסחר בכניםו כמה שניות לפני הגזזה. סיפור המכטבים של הדור ממה שידוע עדות זו בשקי המתח הוא שול'. "DIVA" הוא יותר סרט של אוריירה וסגן בעל יומרה פוליטופת. הסרט זכה בפרסים על המוסיקה והצילום. (115 דקות).

מצבע לחברי הסינמטק!!!

הספר "ירומו על פולנסק"
בհזאתה "כנרת" במחירות 3 ש"ח בלבד
מספר העותקים מוגבל

כל הסרטים מלאוים בתרגום לעברית.
אלא אם כן מצוין אחרת בתכנית.

וחכם ונכשל נוכח מגבלותיו האישיות. "בן זמננו" הוא נקודת'-צון בהרבה התרומות התמאנית והסמננטית של הקה' לneau הפנו". (27 דקות. פינית, תרגום לאנגלית. בכורה ארצית. הקRNA חדר'עומת').

מצאי שבת 14.3 ערב פורים

19.30 מונטי פיטון – משהו שונה לנמר' (אנגליה 1979)

AND NOW FOR SOMETHING COMPLETELY DIFFERENT

במאי: איין מקנווותן Ian Mcnaughton

שחקנים: חברות מונטי פיטון (גרודס, פיטמן, ג'י' קלין, טרי ג'יוסן, אריק אייל, מייקל פאלין). זה סטהו הראשון של חברות מונטי פיטון המורכב מבמאיים מערכניים שכובעו לראשונה בסדרת הטלוויזיה הבריטית "הקרקס המאושר" (93 דקות). וצלם חדש קולנוע. החומר הארכיטיסטי של הסדרה הוא צחף בין החומר הבישתי ("אנטילוקטואלי") לבין החומר האויל. חיצי הפארדייה והסאטירה מוגנים. גנד כל שוכנות הציבור בחבראה הקטן, עקרות בית בגיל העמידה, עסקיים, האזרוח הקטן, מעוטרים ויזואלי דוף ואחרים (88 דקות).

21.30 מה נשמע טייגר ליל? (אורה'ב 1986) WHAT'S UP, TIGER LILY?

במאי: סנקיצ'י טאניגוצ'י Sankichi Taniguchi

שחקנים: טאטסוייה מיהיאשי, מיה האנה סרט פועל ווֹדי אלן על אהדתו ההורגת בעדרת כסורי הקופאים בפי השחקנים מלוכני העוינים והמיתות המשונות מתרח' שם סיבוב מתקנן לשלט ביחסו של חכל הפסים לשם עלי את ים (80 דקות. אנגלית, תרגום לעברית ולצרפתי).

יום ראשון 15.3 – מצאי פורים

19.30 1941 (אורה'ב 1979)

במאי: סטיבן ספילברג Steven Spielberg

שחקנים: דן איירולד, נד ביטש, ג'ין בלשי. סטירה מלחמתית מטורפת אהות צוללת יפנית ומפקה דה המופיע המנסים להפיג את הוליווד במלחמות העולם השנייה (118 דקות).

21.30 החטא ועונשו (פינלנד 1984) CRIME AND PUNISHMENT

במאי: אקי קאוריסמאקי Aki Kaurismäki

שחקנים: מאրקו טאיקה, איינו ווּוּ עיבוד מודורי – השומר על נאמנות מירביה למקורה – לרומן המפורסם מאתה'. דוסטויבסקי. סרטו של אקי קאוריסמאקי הוא ספור על מידה ועל מאבקו של היחס כנגד החברה כולה – חברה שהיא בעצם מכונה חסרת רשות, ויבור הסורט, פועל בቤת מטבחו. מצח כבם' קרו איש'עסקים אמיד. השפע הזה הופך אותו לאדם בווד', מונתק מן החברה האנושית מכך'לה. בchorה עיריה שנשלקה אל הגיבור. על אחר הרוחה היא היודה שמסוכגת להתקבב בין השניהם, מעיבה חקירות המשטרת והחולכת והסוגרת על מבעצת הרוחה. "החטא ועונשו" הוא הומאי לאותו תור זחב בו יצח אחד היה יכול לספק סרט פשע אהד...". (קאוריסמאקי). (93 דקות. פינית, תרגום לאנגלית. בכורה ארצית. הקRNA חדר'עומת').

יום רביעי 11.3

19.00 הירושימה אהובתי (צרפת 1959) HIROSHIMA MON AMOUR

במאי: אלן רנה Alain Resnais

שחקנים: עימנו אלה ריבת, אידי' אוקדה סייפור אהבה בין שחקנית צרפתית, המצלמת סרט ביפא, לבין אדריכל מוקם, כאשר שניהם מדרפים ע"י זכרונות האלים מיי מלחת'העלם השני. אלן רנה מטפל בסרטו הארוך בנושא זוכרין, נשא שעשיסק ב{return} מוביית סרטוי המאהרים (91 דקות. צרפתית, תרגום עברית).

21.30 א. רק האהבה לבדה (פינלנד 1985) NOTHING BUT LOVE

במאי: אנסו מנטראי Anssi Mänttäri

שחקנים: מאրקו טויקה, ליסה האלון על חי הנישואין של זוג נשי, בשנות ה-30 לח'י, מעיבה עקרתו של הבעל. בשלב בו מתפרק שעהקורת היא שעת'טמראפ, חזוך לה'יה של האשה ארקטקס רוחש, בטוח בעצמו ומוכר לאכלהות אובל באשה הנושא הארכטקס מיליה לה'פהעתו שהוצרך שיישא איה אינט'מי בלבד; הוא מאוהב. הדומה מגיעה לשיאו כאשר מסתבר שהאשה נשאת בדרכה את ודו' של אהבה. "קומדייה על אנשים מבוגרים הנופלים בשבי אהבה", מיען ח'יר' עזום. דקאנם של הגבר העקר, הטרגדיה של האשה החשוכה הילדים. סייפור על נישואין, על בידורו של גבר גורש, על הבהירה של המחר דרמה כמעט קומוניצינית על משולש חמוץ אך בזמן סייפור אהבה עזין ו...". (מנטראי). (27 דקות. פינית, תרגום לאנגלית. בכורה ארצית. הקRNA חדר'עומת').

ב. בן זמננו (פינלנד 1984) THE CONTEMPORARY

במאי: טימו לינאנסו Timo Linansalo

שחקנים: פאבו פיסקונן, קatty אוטוין

أدפט'ציה מקורית ליל'תביבן מן המORTH' של פ.מ. דוסטויבסקי. העלילה מתרחשת בפטרבורג של שנות 1850 ובהאנטוקי של ימי' אנו. זה דיין עשיר, משעשע ווועג – והוא כמ' במאה ה-19 – אוזות גבר לשנייה למוצא ממשעת כלשהו לח'י ולעמדת. הוא נלחם נגד קצין על זכות המUber בדור' צבאות, בברוי' בזים ולוועיגים לו. הוא מנסה וכשכל לפצחות עצמו בערות' יצאנית, רוחה לאחוב ואיננו מסוגל להיות נאהב, רוחה להיות אנושי.

יום שלישי 17.3

19.00 בלו מאמי (פינלנד 1985)

The Blue Mammy

בימוי: מארקku Lehmuskallio

Markku Lehmuskallio

مشחק: ניל היטיןן, איקו ואולאמו
נול הוא צייר בן 38, חדש מלודג. הוא מתגורר בחוות משפחתיות, אף שם בטור עולם משול ורך העלים האשי, הפרט לחיש. הוא חי בתוך העם מעצמות מדרגה שנייה. הנה, קים בעות. כל השאר הוא מעצמות מדרגה שנייה. (96 דקות. פינית, תרגום לאנגלית, בכורה ארצית. התקינהחרפית).

21.30 סכין במים (פולין 1962)

KNIFE IN THE WATER

במאי: רמן פולנסקי

Roman Polanski

שחקנים: זיגמונד מאלבץ, אלה נימצ'יק
סרטו הפולני היחיד באורך מלא של פולנסקי. מאבק בין כתב ספורט מתבגר לבן טרומפיסט צער על לבה של אשת הכתב תוך כדי שישוט בגאג. (94 דקות)
סטט קצר: שני אנשים וארון (פולין 1968)
בעזות הגמר של פולנסקי במסורת למוד הקולנוע שלו.
פולנסקי מפגג אבסורד וסוריאליזם ועוקב בהומור אחר קווותיהם של שני גברים הייצאים מן החיים עם אהון גודול. וככבר.

יום רביעי 18.3

19.00 סתיו אחר הצהרים (יפן 1962)

AN AUTUMN AFTERNOON

בימוי: יאסודיירו אוזו

Yasujiro Ozu

שחקנים: צ'ישו ריו, סטסוקו הוארה,
סרטו ה-53 והאחרון של אוזו, אחד ממי רביים שעשו
במשמעות יפניתן. אדם מבוגר מבัด את בתיהו יתו
בשובת ישואיה. לאחר מכן עוד "אביב מאוחר" וזה עוד
סתיי מאוחר אללה שהחוצה הסופי אניונה זומה. פין
בסרט זהה מודרנית יותר. ברקע אהבות בתיה החרשות,
אורות הניאן, המיגלן של קוקה קולה. מבחינה צורית
מגע הסרט הזה היה לדורי למלומן. השיטוש שנעשה בצעב
עוצר נשימה, אין כאן אף לא תנועה ממשה אחת,
הപוליות בתוך ה"פרטים" מוצמצמת עד למינימום וכל
תשומת הלב נסבה להגשות שmobius על המקס. (יפנית,
תרגם לאנגלית. 112 דקות).

21.30 מוריאל או זמן השיבה (צרפת 1963)

MURIEL OU LE TEMPS

במאי: אלן רנה

Alain Resnais

שחקנים: דלפין סרין, יאן פיר קראיין
גבר מופיע שוב בחיה של אשה, עמה היה קשור עוד
פני המלחפה. הקשר החדש נושא על זכרונות
അמונות ועל כהנות מודומות, על העמדות פיננס וועל
זכרונות מלחמת העולם ומלחמת אלג'יר. (116 דקות).

יום חמישי 19.3

**20.45 הפסיכותרפיה בראיה הקולנוע –
הרצאה: פרופ' שמואל טיאנו –
(לאנש' מקצוע בלבד)**

21.30 תעלולי שטן (או אלהים! חלק ב')

במאי: פאול בוגארט

שחקנים: ג'ורג' בראנס, טד וואס
בפעם השלישייה מת'יב ג'ורג' בראנס כללים. הפעם,
מול ירכו הנבי – השפן, (משוחק אף הוא ע"י בראנס) ספומ של מר חוק המוכר בשםתו, תמוות פרוסום ותהלה. בראנס, כמובן, נאבק להצלת נשמתו של המורה. "אם לא הייתי קיימם אלהים היה ממצא אותן. אני משפר את דמותות...". דבריו השפט בקומדייה פר אולפני האחים ורר. (94 דקות. הקורת טרפז בכורה)

"תעלולי שטן"

יום שני 16.3

19.00 קוהלה ואمفה (גרמניה 1932)

KÜHLE WAMPE

במאי: סלאטאן דודוב

Slaten Dudow

שחקנים: הרטה תיליה, ארנסט בויש, מרתה ולטר
סרט שאל כליר לברטולד בריכט שכטב את התסריט
היה סכני לבלב: להוציא אל הפעול את התהחות
והחשפות של בריכט על החיים בגרמניה עבר עליית
הנאצים אלטוציאליסטים לשולטן, שההacha אחת בלבד אחיה
הביבה של סרטו. "קהלה ואמפה" עוקב קבוצת
מוגבלים מפלילים את מוסיהם למקומות עכודה מעניק לנו תעווה אחת
למפעל בתקווה למצוא עכודה מעניק לנו תעווה אחת
נטית על האורות שהובילו בסוף של דבר לעלייתו של
היטלר. (72 דקות. גרמנית, תרגום לאנגלית).

21.30 אשתקך במריאנדז (צרפת 1962)

L'ANNE DERNIERE A MARIENBAD

במאי: אלן רנה

Alain Resnais

שחקנים: דלפין סרין, ג'ורג' אלברטו, ששה פוטיון.
שיטוט של אלן רנה במרחבי הזמן ודור התודעה, הסרט
לפי מסרתו של אלן רובגריה. יצירה שלוליה מהפה
בתפקידו של המן בקולנוע. בטירה פופואר בסגנון הברוק
נוצר מושל מודר, שני גברים ואשה, כשאחד הגברים
טען שהচרי את האשה שנה קודם לכך. משחק תעוניים
בין מציאות ודמיון. (94 דקות. צרפתית תרגום לאנגלית).

והתסראטי אונגו פיו למדו יחד באוני' אינדיינה "דבורה" הרבה על כדורסל... ככל באינדיינה מדברים על כדורסל אך השיחה בגלשה למלה יcolaה בעצם להיות התהשחה של גבר מוקומית שפוקהuba באחר המלחמה, לפחות אלבז' והחיפושים, כאשר מכשיר הטלביזיה היה בחלון הרואה...". גם אין הקמן, יעד עירה קטנה באילינוי לא הרחק מגבול אינדיינה מוגשים בסרטן כבגנרט' ביטוי, והוא מעודן לאסיך על משחנק' בסרטן זה. (softmax בקורסו).

גין הקמן ודניס הופר ("הוזיארס")

21.30 הרתעה (בריטניה 1965) REPULSION

במאי: רומן פולנסקי
Roman Polanski

שחקנים: קתרין דרב, איבון פרנו, איין הנדר. נתוח פסיכולוגי לספרו כמעט קליני אודוטה התמטות נפשית של נערה הננתעת ממקום. פולנסקי הוא אחד הבמאים הראשיים שייעד לנצל את החומר והשיטות בקתרין דרב, המגלמות את הגיראה. העלילה מחדים בשחוור לבן והושמיש בסוף קול יצירם מיציאות נפרדת מעקה ומפחידה. (107 דקות)

TUE 24.3

19.00 LOLITA (1962)

במאי: סטנלי קובריק
Stanley Kubrick

שחקנים: ג'יימס מייסון, פיטר סלטר, של' ווינטראוף של גבר קשיש ובישן המתאהב בנערה בת 16, תלמידת בית ספר שהיא תוצר טיפוסי ומושחת של משפחה הרוסה. (152 דקות).

21.30 STAND BY ME (שם זמני) (ארה"ב 86)

במאי:rob Reiner

שחקנים: ויל והיטון, ריבר פוניקס, קורי פלידמן ארבעה ילדיםבי 12 מעיר קוטנה באורגון, יוצאים למסע בן ימים למצוא נער בין גלים שעקבותיו נעלים בערות המקיים את מקום הולודם. הסרט בנוי כפלש-בק של סופר (רציאל דרייפוס) המשחזר את חוויותו ימי ילדותו. עם שני חברים המכנים בו' אובי "הגנב" וולש האופי. רינר ("ספיידל טאף") מבסס את סרטו על "הഗנבה" Nobella מאת סטפן קינג ומתמקד ביחסים הקורבה והמשב

SAT 21.3

19.30 רחובות לוהטים (ארה"ב 1984) STREETS OF FIRE

במאי: וולטר היל
Walter Hill

שחקנים: מיקל פארה, ריאן לין, איימי מדין סרטו הלפני האחרון של וולטר היל, מביא הפעם אסופה מוחזקתה של סרטי פשע אפלים. מערוכונים, סרטי מorden צעירים וסוציאליים רוח בעיליה עתידנית המתהשתה במקום אחר ובזמן אחר. כמו ב"חובות לוהטים" שלו שבגדת הילה מטה מחיותה הייא דמתה זו קזפאנק הנחתפט בידי חבורה אלימה של חכבי אופניהם. סום קודי (מיקל פארה) האב נערה יואכין הילצה ממאות החוטפים של לודז'רובה באה בלונדיית, חמושה אקדמית. (110 דקות).

21.30 תengo אחרון בפריז (איטליה/צרפת 1972) LAST TANGO IN PARIS

במאי: ברונדו ברטולוצי
Bernardo Bertolucci

שחקנים: מרלוון בנדז, מריה שנידר, זיאן פיר לאו אחד הטעוטים הפדריברים ביותר בשנות ה-70 שעורר שערוריות ויכוחים צבוריים בזקירות. מה שברור דוחה סרט מושך עשי יטיב ומשוקק בצוואר מברקה. ברונדו מגלם אפריקאי ביגל העמידה המנהלה פרשית אהבים עם נערה צרפתיה, מריה שנידר. (129 דקות).

SAT 22.3

ערב לסרטי של חורחה סמפורו

במאי: קומטה גברטו
Z (רומן/אליז'ירה 1968)

Costa Gavras

שחקנים: איב מונטאנ, רנטו סלבוטורה, מרטל בזופי. השתלטות כת מינית קיצונית על יין. מבוסס על האירועים שהובילו להשתלטות כת הקולגולים והרס הדומיננטי ביון. מנהיג האופוזיציה רצץ ע"י הפוליטים (פרשת אלמבראקטיס) שהביאה לפילת ממש לתקארטאנילס ב-1963. כה באוקטובר כסרטן חור התוביל ביתר (126 דקות). התסריטאי חורחה סמפורו היה אורח הסינמטק וענה לשאלות הקהל.

21.30 המלחמה הנגמרה (צרפת/שבחיה 1966) LA GUERRE EST FINIE

במאי: אילן רנה
Alain Resnais

לחום מחרותת אנטי-פראנקיסטי מושך בפועלות קדח. תנית מצרפת, שנים ארוכות לאחר שנסתייה מליחמת ספרד, מתחילה להגש שמאבקיו שייכים לעולם של חיל וaining עד. (112 דקות).

יום שני 23.3

19.00 הוזיארס (ארה"ב 86)

במאי: דיזיד אנספו
HOOSIERS

שחקנים: גין הקמן, ברברה הרשי, דניס הופר

בתחילת שנות ה-50, מיער נורמן דיזיד לוערה כפרה קטנה באינדיינה כדי למלוך איסטטורה ואמן כפרה. המקומות הינדיינים מוקם הולם בפיזיון אחד מ' שהה עבר אחד ממאמי הצמרת של הקוליג'ים בארה'ב. דיזיד שומר בקנאות על ספחו האיש. הבלתי דיזיד אנספו

רים בקרוב החבורה. "זהו סרט על בני 12 שנעשה עברו כמי 40...". טים מגאיין. (87 דקות. טעם בכורה)

ג'רי אוקניל וקורי פלדמן ("תמונה ב")

יום שישי 27.3

MELO

14.00 מלון (צרפת 1986)

במאי: אלן רנה

שחקנים: סאכין אזמה, פיר אודיטי, אנדרה דיסוליה

סרטו החדש של אלן רנה שנעשה עפ"י מוזה מאט הרוי ברנסטיין – אחד מאנשי התיאטרון החשובים של שנות שבעים של המלחמות העולמי – מוחזיא שיטיף בעיקר בשושאי מילס-קופון. המלחאה הדזה וכלה לא חות ארבעה גיסאות קולומביות קדומות זו של רנה, היא הנאהה ביותר למלוך. פטל. סצינה אחת, התהיינו כל הצילומים באולפן על רקע תפארות שעזבו באזרה מרהבה בגין סוגניה. העלילה מטפלת במערכות היחסים המורכבות והסובכות בין פיר ומוסול-שניהם – נורם שידידותה להלה עד בימיו למוני הפסיפקה. מוסל השופך סוליטס מפוזס בעלי מונחי של שוכנאלבינות, מרגל פרשנית אהבים. עם סאכין. וריהם. של פיר. הסיפור ממשיך לקראת שיאים מלודrameים נספחים ולתמונה כננסת נס אשה. וביעיר. (22 דקות. קורת צروفת, תרגום לעברית הקורנות טעם בכורה.)

ההקרנה באירועות נורית ויאחיק שני מסרטיוiani בעמם.

לפי מסרטן. ותקיים דין על יצירתו של אלן רנה בהשתתפות:

דר. מיכל פרידמן
דר. חיים כלב
דר. יוחנן ברונשטיין
גב' תרצה קוגל
מנחה: דר. יגאל מיש

סאכין אזמה ואנדרה דיסוליה ("מלון")

יום רביעי 25.3

19.00 הרחק מוייטנאם (צרפת 1986)

LOIN DU VIETNAM

במאי: זיאנוק גנזאר, אלן רנה, רי גוארה, מישל רי, אניס וואדה, וילאם קלין

Jean-Luc Godard, Alain Resnais, Ruy Guerra, Michele Ray, Agnes Varda, William Klein
סרט המפרקנו נושא שכוחנו נס מהם למותה של מלחמת וייטנאם נסימה זו מכבר. מלחמת העשירים בענינים, תקופתנו בין חברות נסימות לבן העולם המערבי המופוטם, תפקידי האינטיגרציה בעת מאבוק פוליטי, מוכנות מלחמה אדרה ומולה לחם גירה הבונה לעצמו שותח חד. פלשבק אל תולדות המאבק וייטנامي, כדי נסודה תנועת התנגדותן, אירח החל העורבורה האמריקאית. ראיון מצולם עם הו צי' מין: "עלולים לא כנעני. אל נהה: מונולוג נואב של יונילוקטן אל. דיאן לוק גנזאר לפני המהפכה; ישוב קפוא ונבר מאחרו המצלמה ומסבור מודע לא צילם את הטקסטים אליו התכוון. צולמה של מישל רי משבי הויטנונג. 15 לפארול 1967, ההפגנה הגדולה ביותר בתולדות ארה"ב. 90 דקות. דבר צופית, תורגם לאנגלית).

21.30 ערב סרטים ישראליים קצרים

A. אחותו של הנרייך (ישראל 1986)

במאי: רותי פרוט
שחקנים: אילן זוסמן, אביב דיקרמן פורת

הקרנה מיוחדת לסרטה של רותי פרוט שזכה בפרס הראשון בתחרות הסרטים הקצר. 1986.
"אחותו של הנרייך" הוא סרטו לודז' נסוטאלני בחיפה הממדורה. משחקן השוכנה נশכים כאילן אוון מלמה בעלים. אילן, שחצץ צלון, מגלה שם אחד את הוריק עליה חרד מפולין ואת אחותו. והוא, הפהפה מסתוריה, הסרט הוא ספורה של השישית הזאת על רקע המלחמה,ليلות האפלה והבחובן והקופם. (55 דקות.)

ב. חתונתה של גליה (ישראל 1986)

במאי: רמי קמח

שחקנים: חיים אידריסי, רות גוברל, שאול מזרחי נתן נסוע לחתונתה של גליה, החתוננה והזרע חזרה (מנאפו) לשעבר הדורה, המרגג, החתוננה והזרע חזרה (מנאפו). הר). הסרט חתונתה של גליה מבוסס על ספרו של אב. יהושע של שרת הצלביה של בוארה, כוכמי. בפרס מיזור של שרת הצלביה של בוארה, כוכמי. כל הבינלאומי לסטודנטים סטודנטים ממיין 1986 (21 דקות.)

מצאי שבוע SAT 28.3

19:30 סלח לי אתה נושא את צוארי (נש')

הערפדים (ארה'ב 1967)

THE VAMPIRE KILLERS

במאי: רומן פולנסקי

Roman Polanski

שחקנים: שרון טיט, רומן פולנסקי,

פאהודה על המיתוס המפורסם של דראקולה המשולב בקומדייה וסרטים אחרים. אך גם כאן, כמו סרטים אחרים עבד מסר הפסמי של פולנסקי. מעמידו קומיקים של הסוטו וחווים אין האדם יכול להסבירו, הוא גושא אותו הרע. צחיז של פולנסקי משחתק בסרט זה אשטן, שרון עימיו. צחיז של ידידה ע"י חבורת מנסון. (107 דקות)

21.30 סיפור טוקיו (יפן 1953)

TOKYO STORY

במאי: יאסודאי אזו

Yasujiro Ozu

שחקנים: צ'ישו ריו, צ'ייקו היגאשימה

זוג קשישים מודרים ימ' נועס לטוקיו, כדי לבקר את ילדיו השוואים. הבן ובתם טרוריהם בעיניהם הוייזוות אוין להם דzon להקדיש להורותם. קבלת הפנים החמלה היחידה להם הם זוכים היא בפרק אחד אלמנת נבס שננהרג במהלך המלחמה, אז הגיע לשלה מוניות סגנוןית יצר סרט כל כך אמיתי, כל כך נכון, שהתבעו כל הרבה כבודה בו. "בעזרת הסיפור על המשפחה ההונת מתפוררת ועל מלמות... זו אחד הסרטים המלודרומיים ביותר בשיעיר". (אוזו) (139 דקות). יפני, תרגום לעברית ולאנגלית. ערך חדש שתרגם לעברית ע"י ארכין הסרטיים והסינמטקים.

יום ראשון SUN 29.3

19:00 ספור טוקיו (יפן 1953)

TOKYO STORY

(ראה מוצ"ש 28/3 בשעה 21:30)

21.30 אהבתיך, אהבתיך (צרפת 1967)

JE T'AIME, JE T'AIME,

במאי: אלן רנה

Alain Resnais

שחקנים: קלוד ריש, אלגזה ז'וּז' פיקוּן

סיטוי הדuron וחוכר היכולת להשתחרר מהעمر המעמיך, נשא בו עסוקים כל סרטוי של אלן רנה. הפעם משתמש רנה במדון כדי למסות ולהבין את משמעות החיים. אడם. הוצאה מביתו. לאחר ייסוון התאבדות מתהבקש ע"י קבוצה מיסטרית להשתתף בנסיך מדע בו ישלח אחריה אל רגע מסוים בעבר. (91 דקות).

יום שני MON 30.3

19.00 נקמתו של שחנק קאבקוי (יפן 1963)

REVENGE OF A KABUKI ACTOR

במאי: קוֹו איצ'קאוּוּ

Kon Ichikawa

שחקנים: אקזואו הסגארה, פוז'יקו יאמאנטו

סיפורו של שחנק קאבקוי, המתמחה בהקלום תפקיים. בשם, המכתקן נקמה אכזרית בשולחה סוחרים שגרמו לההתבודדות של הרוי. איצ'קאוּוּ, בעל חוש חוויתי נפלא, החליט שזו הzdמנת להראות מה באמת אפשר לעשות בקהל�ו. יש כאן מילאת השפה שפחת בעריכאה, קרבות חרבות מסוגננויות, בידוחות ויזואליות, מוסיקה סרכסטית, תמנונות צבעוניות להפליא, ומעברים בין רמות שונות של מציאות. אחד ההישגים הגודלים של

פאני ארדון ("החיים הם רומנים")

יום שלישי TUE 31.3

19:00 הרים חיים הם רומנים

LA VIE EST UN ROMAN

(ראה 3/30 בשעה 21:30)

21:30 הקונה מיוחדת בשיתוף עם הרוחן

"פרוזה" לוגלו הופעת הטקסט-המלא בערבית

של אדיפוס רקס"

יתקיים דין עלי הסרט בהשתתפות:

גב' חמדה גיללה

יגאל חומרקין

יצחק לאוּר

מנונה: אברהם הפנו.

אדיפוס ורקס (איטליה, 1967)

OEDIPUS REX

במאי: פיר פאולו פאוליני

Pier Paolo Pasolini

שחקנים: פרנץ' צ'יטי, סילבנה מנגנו, אלידה ואלי

עיבודו המקור והמען של פאולינו למחרוזו של סופו של קול. פאולינו הוסיף את המבנה המקורי של המחזה והואוסף לו קטעי פתיחה וסיום כדי לבנות ממנו "אטוביוגרפיה מטאפורות" שפתחה שפת היפות הטהורה של הקולנוע. לדברו מצא בטרגדיה אפרוחות לספר על חייו לא בדיבורו ישר אלא באמצעות המיתוס והසמל (110 דקות).

אפריל 1987

"כל העולם קם על רגלו והריע"

איי פירה, דינה אנדור, נטט מסטול
בשותו קרו תאי ליפוי וסינטיק השיטתי תיא
בקשותה מ' פור אונן פירה, ינירין צרפת בישראל
נאים להציג

NAPOLEON

יצירת המופת של אבל גאנס 1927

הרכה להזכיר
הסימטיק
בקופת הסרט

היכל התהבות, יום ב' 7.7.87 וביום ג' 7.7.87

על הגללה בחשות ראש העיר תל-אביב. מר שלה להט

ברישום - ת"א, "הדר" 87, 03-248787, 03-447678

לפלי כרטיסי אשראי. 03-221792, 239258.

لتיקון מוגבלת ניתן לב Yoshiro כתובים - ב-3 תשלומים.

מליאנו מוגבב בישראל בערורת האיבנה של המועצה הרברית

שרה, מאיר & שכונתית

יום רביעי 1.4 WED

19:00 נهر אדום (ארה"ב 1948)

RED RIVER

במאי הוואוד הוקס

Howard Hawks
שחקנים: ג'ין ווין, מונטגומרי קליפט, וולט רוגן
"נהר אדום" הוא אחד המערביים הגדולים של כל
הזמן. האפוס כולל מתרחש סיבוב מסע הבקר האנגלי
בין טקסים לקנס שבס שנות ה-80 של המאה הקדומה. כמו
בכל "סרט הגברים" של הוואוד הוקס. גם כאן עולם
של הגבריםaea הא עלם סגור שאין אליו כניסה לשדים. ג'ין
ווין בתפקידו ייצאడון "איש הנהר" הוא בוקר קשוח
וחוני מהוביל את המסע למפרץ. חוסר הסובלנות שלו
גורם להתרומות אנשי הצוות. מחר מכולם הוא הבן
המאמעץ, מגולם בידי מונטגומרי קליפט בראשות הקרי-
רה שלו, עוד בטרם הפרק לכוכב. שתיקותיו הממושכות
והגבעה המייסרת של פנו מברחות שעל התפתחות
דרמטית קרכבה והולכת... (125 דקות). אングלי לא
תרגומן).

21:30 פרשת סטביבסקי (צורת 1974)
STAVISKY

במאי: אלן רנה

Alain Resnais
שחקנים: ז'אן פול בלמודנו, אן דופרי, ד'ירא זפרדייה
ספויו של רול' סטביבסקי, בן להגרים מוחשייה, שעלה
לפסגה בצרפת בעזרת רמויות בקנה מידה גדול בש'
תו עם פוליטיקאים ואנשי ציבור וכוראה רצח עי
המשטרה ב-1934. פרשיה שהענירה את צורת כחلك
מן המאבק הפוליטי באותו זמן. (110 דקות).

ז'אן פול בלמודנו ואני דיפרי ("פרשת סטביבסקי")

יום חמישי 2.4 THU

20:45 פסיקטוריה בראי הקולנוע –
הרצאה דרי מוטי בן יקר (לאנשי מקצוע בלבד)

**21:30 פРОВІДЕНС (שוועץ/צՐפֿת 1977)
PROVIDENCE**

במאי: אלן רנה
Alain Resnais

שחקנים: דירק בוגארד, אלן ברוסטין, ג'ון גילגוד.
סיפור מופת עשרה ומורכבת על סוף ברור ישיש וחולא
סיטויים וסבל ושל הבקר למחות כאשר משפחתו
מצטרפת אליו על מנת לחוג את יום חולדתו ה-87. (110 דקות).

יום שני MON 6.4

**19:00 מקבת (בריטניה 1971)
MACBETH**

במאי: רומן פולנסקי
Roman Polanski

שחקנים: ג'ין פינץ', פראנצ'סקה אגיס, מרטין שאו
גיסתו העוקبة מדם של פולנסקי להזדהמת יליואם
שקספיר כוללת את כל הסמנטים של עבדותינו
התקוממות. הא אינו מפסיק את הטכסט הקלאסי ולא
חותם אותו לירישה עדכנית. כוחו הגדול הוא בהמחשה
החוותית של הדימויים הפוטיים הפליליים בטרגדייה המכיה
שת כוחות השחור היא ריאליסטיית עד שלא נור
מקום לצד המיסטי והמטאфизי של המחזיה. (40 דקות).
אגנלית, תרגום לעברית וצפרתי.

**21.30 אהבה עד מוות (צՐפֿת 1984)
L'AMOUR A MORT**

במאי: אלן רנה
Alain Resnais

مشחק: סטיבן אוזמה, פאני ארדן, פרי אדריסין
באהבה עד מוות אפשר לראות פרק שלישי בסרטי
גינה הכלולת גם את "הדור מאוחרה" והחומר הם
רומן כל השלישי ועשוי בשיטת פעולה עם
התסריטאי דאן ג'אוואו ואנתרופויוס באנואה השקפה
פילוסופית. הסרט מתארח בעיר רודריגז'ז'רפה
לא הרחק מינם. מוקם בו נערחות חפות
איסיאלאומית באתר חום. משר חודשים ממל
סימון, האחראי על החופיות פרשייה אהבתם להטotta
עם איבת, צעריה שפוגש במקומם, עד שהמאות
קונסן את האהבה. את הפרטיה הוו מאירים החיה
סום בין זוג נשוש: ג'ודית המאניסטי וגרומ החומגי
טי. את אהבה עד מוות – יזאיידון – חיצים אינטරודם
בעזים וגאמרים יוצאים נור גנטה (90 דקות).
מפתח לאומתית הסבוכה של הסוטו (90 דקות).
צפרתי. תרגום לאנגלית בכורה ארצית).

אני ארדן ואנדרה דוסוליה ("אהבה עד מוות")

SAT 4.4 מוצאי שבת

**15:19 מועדון הכותנה (ארה"ב 1984)
THE COTTON CLUB**

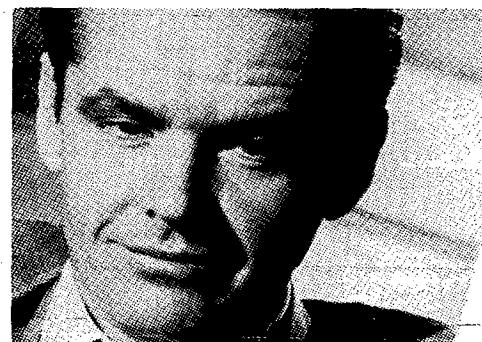
במאי: פורד קופולה
Ford Coppola

שחקנים: ריצ'רד גיר, דיין לין, גרגורי היינס.
קופולה הידוע בהפקותיו הביעתיות לא שום הפעם
מהורלו, אבל שנים שעובה 47' מיליון דולר עםדים
מאחריו, "מועדון הכותנה". הסרט מספר את סיפורם של
שני זוגות אוהבים, מצד שני, שני חברים שחרורים,
מוסיקאי השם גאנגסטר; מצד שלישי, השם פחת.
הሩק הוא המאבקים של העולים התוחנן על השילטה
הdmות הוא "קוטון קלאב", מועדוןليلו שבו התרכו
אנשי בומה, השוגן הנצעך, ועלית האנרכיסטים והופיעו
בו מיטב הcessנות השחורים בג'אי, בריקויו "סטעפֿס"
ובזרה. (127 דקות).

**21:30 צ'ינטאון (ארה"ב 1974)
CHINATOWN**

במאי: רומן פולנסקי
Roman Polanski

שחקנים: ג'ק ניקולסון, פ"י דאנאוו, ג'ין יוסטן
בשל פרוטי בלבם אג'ילס שנשכר בטל מהפה מסתורית
לספק הוכחה על מיזותיו של בעל מהוצה עצם בעולם
של תיכים בו אין יכול לשנות דבר. פולנסקי מוחזר את
ד'אנר הבלתי הפטוי של שנות הארבעים. במסגרת
ריאליות נוקשה, משכנתה והדקה בונה פולנסקי
טרגדיה צינית על עולם אפורו של שחיתויות וולשות
(131 דקות). (עותק במאובן בינו).

ג'ק ניקולסון ("צ'ינטאון")

יום ראשון SUN 5.4

**19.00 חוף הברברים (ארה"ב 1935)
BARBARY COAST**

במאי: הווארד הוקס
Howard Hawks

שחקנים: מרים הופקינס, אדוארד ג'. ווביסון
הכת ומקארטו תרבו תסריט נערת דרומית
המנעה לן פראננסקי של ימי הבלה לזהב ומלה
שהאיש לו עמד להנסה נורה. שני גברים מתחים על
חסודה – האחד עוזי והשני גאנגסטר קשוח המכסה
להשתלט על נשותה. הדרמה מיוודו שרדו בזולם. (97'
שאיכתו מועלה ללא תרגום). "נhero אודם" (1.4) ו"חוף
הברברים" מוקנים לкратת תכנית ורטוספקטיבית
מקיפה של הווארד הוקס, אחד מאנשי המקצוע המקוריים
ים וממעלים ביותר של חוליה הוליווד.

SAT. 11.4 מוצאי שבת 11.4

20.30 ראסטי ג'ימס (ארה"ב 1983)
RUMBLE FISH

במאי: פרנסיס פורד קופולו

Francis Coppola

שחקנים: מאט דילון, דיבס הופר, ניקולס קיינ'

מוד לאחר טבילה קופולה את "ערני הכהן", הוא מביס את ראסטי ג'ימס, שניהם על פי ספירה של ס.א. ראסטי ג'ימס (מאת דילון) הוא נער בוגר הגונדר. העצתן, סופרת פופולרית הכותבת לבני הנערים. ראסטי ג'ימס, מושך פאולו מערץ גבריה. פעם גיבור מלוחמות כנופיות, כשאביו האלכוהוליוס מספיד את שקייתו בין הבכור (94) לדורות. אングליות תרגום לעברית וצורתית).

21.00 ציד הצבאים (ארה"ב 1978)
THE DEER HUNTER

במאי: מיקל צימינו

Michel Cimino

שחקנים: רוברט דה ניריה, ג'ין קאולין, ג'ין סאברג
סיפורם של יהודים צעירים יוצאים פלה מטבח צ'ס', החיים בעיר קטנה בפולניה של סוף שנות ה-30. שלושה מהם יוצאים בשאננות תמיימה ואופטימית לארצות טאגט, נשיים בדי הוויסטוקן, ודוכים בגדה הנמה של הנהר. הם נמלטים מן השבי, אחד מהם שב הבתמה תית של תגונה לטראומה שחווה והופך לבניו פגוע נפשית בחולתה החוסנית במקום. השלישי שב לבינו פגוע נפשית אך מוכן להמשיך בחיים (182 דקות).

SUN. 12.4 יום ראשון 12.4

19.00 TABU (1931)

במאי: פרידריך ולגט מורהו, רוברט פלאוטרוי
F.W. Murnau

סרט דוקומטורי בהפקה משותפת של מורהו ופלאווטרי ("גאנזך של הצפון") הרוח מקומסת הקטלנית המסתור המקובל הסרט זלם נבאהית עם צאות שחוקנים מקומיים, המספר על אהבתם של שלוחה פניזיס וגרעה, על אף הטאבו - הרוח המתואר כי על בתולות שהוחדרה, על אף המטוריה המלווה בהרהורת נסטליה וכabc המתחזק נכח העובדה שזהו סרטו האחרון של מורהו, שייצא לממסכם. פיים אחים לאחר מותו בຕאוניה הסרט כתן למרותיא חושפ' כיטוי מלא ויזות להדים את כותן, כאשר אידיובטיאל היוציא לחפש את היפי' והמשמע (90 דקות). אלם הסופרפקטורה לסרון של מורהו, ראה מאמרם בחוברת זו.

21.30 הדוד אמריקאי (צרפת 1980)
MON ONCLE D'AMERIQUE

במאי: אלון רנה

Alain Resnais

שחקנים: ז'ראר דפואדייה, ניקול גארטיה
סיפור המעין של רנה להרחב את נושא הדודן העסקי קו בכל סרטיו הקודמים לדין כולל על כוח האדם על שלושת חלקיו על פי עבדותיו של פרופ' לאבורי. הוא מעלה בפינותו שלוש דמיות ומודיע פעם עוצר את השתרשלות המאורעות כדי לתת לפניו לאבורי הדדנות להסביר את הבסיס הביולוגי להתנהגות האנושית. (126 דקות)

TUE. 7.4 יום שלישי 7.4

20:00 אהבה עד מוות

L'AMOUR A MORT

במאי: אלן רנה

Alain Resnais

(رواיה יומן שני 6/4/1966)

21:30 מבוי סתום (בריטניה 1965)

CUL DE SAC

במאי: רומן פולנסקי

Roman Polanski

שחקנים: דונלד פלנס, פרגסואז דולדיך, ז'אקליין ביסטן.

"זהו סרטו הטוב ביותר. זהו קולנוע אמיתי שנעשה למען הקולנוע... הוא מקדים כל דבר שעשה בסוגותיה של הקולנוע". דבר וthan פולנסקי על הסרט. "מכבי סתום" משדר אות חמת את גבורו הסרט הוא הרצון להשפיל יותר מרחרzon לצח. הסרט מתורחש ככל על אי בזבז בטירה שיריה. הם נבר מזדקן ופואטית ואשטען הסקוטות. תלון תא גראטוסקי זה חזר וגנרטר גס עוצבם כוח וסדרת המשלים קים מתחילה. הסרט מהווה מיזגה מורתקת של הומו אימה. השם המקור אותו יעד פולנסקי לסרט היה "חמקים לאקטבלאר" ואכן מכך כל ההתרחשויות מצפים אנו לבואו של קאקטבלאר...

WED. 8.4 יום רביעי 8.4

20.00 שלושה ימים הילד (ישראל 1966)
THREE DAYS AND A CHILD

במאי: אורן זהר

שחקנים: עוזד קוטלר, יהודית סוליה, זרמן אוניקובסקי, שי אשרב

הסרט העבר הראשון המוסה להתרמוד עם יצירה ספרותית (סיפור מאות א.ב. יהושע). העלילה עוקבת אחר צער ישראלי אהבה נסבנת בקידום גורנות לו לעודז את המשק. את חמץ השנים הבאות הוא מבלה בylimודים באוניברסיטה. הסרט מתחילה בעקבות מגעה אותה אהובה בחברת בעלה לירושלים ומשאייה אצל הגיבורים את בנה. האירועים מתרחשים מראש שלושת הימים הבאים בין עיראק ולבליה, האש שגדל את אהבתונם. (90 דקות). עברית, תרגום לאנגלית וצרפ' תית).

21:30 להתראות בונפרטה (מצרים/צרפת 1986)
ADIEU BONAPARTE

במאי: יוסף שרהיין

מתפקה חסורת-פישות על הפעאנדמנטאלים המומלמי וקריה לדילוג בין המדיות המסתפקות לבן וארכזמי המערב עמודים במרכזו סרטו ה-28 של יוסף שאהן, גדול במאי מצרים. קרען לסאגה האורכה וויקחה הו משמש מסעו העקבות מדם של נפוליאון למצרים בשנת 1798. העלילה עוקבת אחר מרכיביה החוסים המתפתחות בין צער מצרי לאופני ובין גורל זרפת. בקירות הקולנוע מערב קיבלה את "להתראות בונפרטה" בתשואות העתווניות שציגות פטרוטוית קיבלה את הסרט בקיימות של הלחין, שאהן עט להנחות שכאמן, נפקית להציג את העם, לנפץ את אשלייתו ולגרום לו להרהור על מצביו. "ה皎ון" במלחמות כה ובות ועתה הוא חמן מחראות למצביו. ה皎ון במלחמות כה ובות האמתי ולא להרים אותם את הדוד נצחון תפארת העבר". (צפרית, תרגום לאנגלית).

21.30 הדִיְר (ארה"ב 1976)

THE TENANT

במאי: רמן פולנסקי

Roman Polanski
שחקנים: פולנסקי, איזבל אודג'אגן, של וינטרא
 פולנסקי מושפע מפרקאות ואמדג'ן מופיעים כמי שפזרו
 אלים על דירות הנכסים לדרמה של מתאבנות וכוכב לאט
 לאט לדמותה, עד התאבנותו הבלית-מעממת. סרט המבניא
 טא יותר מכל סרט אחר את חייו ויצירתו של פולנסקי
 ואת הגולגולת הפוליטית והרוחנית של כל אמן מודרני.
 אירופה שניגו לWRAPPER (126 דקות).

יום חמישי - THU. 16.4

20.45 פסיכותרפייה בראש הקולנוע – הרצאה: דר' לייאן פרס (לאנשי מקצוע בלבד)

SAT. 18.4

19.30 קוקון (ארה"ב 86)

COCOON

במאי: דין הווארד

Ron Howard
שחקנים: דון אמייצ', וילפורד ברימלי
 חמישה מיושבים של בית ההזנים מגלים את מעין
 הנערומים בבריכת שחיה נטושה בה מפותחות פקעות
 של חלל חלום. טבילה טומיסטי בבריכה מעוררת את
 הקשיים המוגנים מכם היו, כמו היו בעשור
 השינוי לחייהם. פוטו לאפקטים המוחדרם מותגזר ולופני
 לקאוד, מצטיינים גם השחקנים הראשיים הנפלאים
 וogenicה החומיניסטית הרומנטית. אוסקר לשחקן דין
 אמייצ' ולאפקטיהם המיעודיים שבסרט (117 דקות).

**21.30 תינוקה של רוזמרי (ארה"ב 1968)
 ROSEMARY'S BABY**

במאי: רמן פולנסקי

Roman Polanski

שחקנים: מיה פארו, ג'ין קאסאנטס, רות גודון
 חלומות בלחות של אשה בהריון הנשנת ברכמה את מני
 של השם. פולנסקי נשאר אכן לחם את אירהlein
 ונושא אונוא על חבל דק שבן המיציאות לדמיון. גודון
 מצליח לגעת בפחדים עמוקים ביורו שלן ולעמת את
 כל התהבות המודנית עם כל האירציאנויות שבמו (136
 דקות).

SUN. 19.4

יום ראשון - ערב חג טג שמוח

יום שני - מוצאי חג טג שמוח

**אלימות וסובלנות בקולנוע – א. אלימות
 עירונית**

**19.30 התפוז המכני (בריטניה 1971)
 CLOCKWORK ORANGE**

במאי: סטנלי קובריק

Stanley Kubrick

שחקנים: מלקלום מקדואל, טריפק מאנג'
 תהריך צייחה של האלימות; מבט קר, ציני וחורף על
 חברינו, חיבור בה כנפיות רחוב משתעשעת באלימות
 ללא כל שינה והמסודר הרוס את אישיותו של
 האנדייזידואל (137 דקות).

יום שלישי – ערבי חג טג שמוח

TUE. 14.4

19.30 סוזן, סוזן, (ארה"ב 85)

DESPERATELY SEEKING SUSAN

במאי: סוזן זידלמן

Susan Seidelman

שחקנים: מדונה, רוזנה ארקט
 עלי"ה עדרה, שעתה סוזן זידלמן את סוטה בהשראת
 "עליסה בארץ הפלאות" של לאיס קרול וסילן זילל
 יאנאות לשוט בסורה" של זאק רייס. סוטה הארוך העשוי
 עופר אחר עקרת בית יויירוקית מסועמת המתוויזעת
 באמצעות מודעה מיסתורית ביעitous לצעירה זוקה.
 החשנית ומושחרת, לבשת את דמותה ומגלת את עצם
 الآخر של החיים (103 דקות).

רוזנה ארקט ומדונה ("סוזן זידן")

**21.30 אבודים אמריקה (ארה"ב 1985)
 LOST IN AMERICA**

במאי: אלברט ברוקס

Albert Brooks

שחקנים: ברוקס, ג'ולי האגוטי, מיקיל גראן
 גישות שנונות ה-80 ל"אדם בעקבות לוול", שהפרק לאחד
 הסמלים המובהקים של שנות ה-80. משוער בבני זוג,
 היפם לשעבר, היכולים מכט כל בני דורם במדף תמיד
 אחריו: החון וסמל' – הממעדה. כאשר כושל-הבעל, באחת
 המשוכחות בדורו צמורת עולם הפורטום, מחלטי השנים
 להפנות לעצם, עלולים החומר ודרודת הבצע, הם מטופט'
 רים משוחררים, מוכרים את כוסם ורוכשים קrhoon.
 שובילו אותם לגליל'י, מחודש של אמריקה. (91 דקות).
 אנגלית. תרגום לעברית וצרפתית).

יום רביעי 15.4

**הסיפור שאינו נגמר (מערבית-גרמנית 1984)
 THE NEVERENDING STORY**

במאי: וולפגאנג פטרסון

Wolfgang Petersen

שחקנים: נוח האטהווי, בראט אוולבר
 ייל' ייטס מאקס, נונג'ה להסתגן בעילויו מגע עם ספּר בעל
 מרוץ וזר והיהיל בעורתו אל מהותם הדמיוני. יצא
 בעולם הפנטזיה, מקום המफלט של האנושות, יצא
 יצור בנדמותו ללחום בכוחות הרשות תוך שהוא פוגש
 בדרכו ביזירות מושווים, שבומו בעדרות דמדומים העשר של
 יצורי בובות מכל העולמות שהוזעט לאלוויי "בארה"ה".
 במינין (94 דקות). אנגלית, תרגום לעברית.

21.30 חג שמח מיסטר לורנס (בריטניה 1983)
MERRY CHRISTMAS MR. LAWRENCE

במאי: נגסיה אושימה

שחקנים: דיוקיד בואו, טום קוונטן, ר. אקזומוטו
מפגש תרבותיות חסר תקווה בין מזרח למערב. העלילה מתרכחתה במנהלה שבויים יפני, ביאואה של ימי מלחה'ע השניני. מפקד המנהלה הוא צער ארטוסטקורטי שעולמו היחני שאובן מסופורת הארכה של פקוחיו הוא נאלץยอม הוא הוא משתייך. במסגרת פקוחיו הוא נאלץ להתמודד עם קצין קומודנו ברטן, אמץ ויצא דוף, שדמותו הגאה מצילה לבצל עד תום את חולשותי האגוניזיות של מפקד המנהלה (122 דקות). אנגלית, תרגום לעברית וצՐפתייה.

מקולם מקודיאל ("התפוז המיכני")

יום רביעי WED 22.4
אלימות וסובלנות בקולנוע - ג. טרור

POLITI
במאי: אנדז'י וידז'ק
19.00 דנטון (צרפת/פולין 1982)

DANTON

Andrzej Wajda

שחקנים: ז'ראר דפארדייה, ויצק פודזיאן.
 סרטו של וידז'ק מוכסס על מחזה מאת הפולני סטאניסלבה פרישיבסקיינה ועלילתו פורשת את שרשות האיזיעום שהובילו לעירוף של אחד מתחשי המנהיים של המהפכה הצרפתית. קשד להעתלם גם הקן הנמנמת בין האיזיעום מסווג המאה ה-18, לבין האיזיעום האקטואליים במולדתו של הבמא. ז'ראר דפארדייה הוא דונזון פרומאנס ושן, אוורב מעמידי היחסים ואחים עי' החרמוניים. בז'אנר ווינאי ווינאייך הוא אדם סגנו, ישר, בעל רצון עד הביא את המהפכה לידי התgeschמות, גם אם הדבר יעלה בנחלה גם שיטטו את הארץ. בעדרת הבבויו השקט והלא סנסציוני מניה וידז'ק לצופים להסיק בעצם את המסקנות ולבחור את דרך המהפכה האידיאלית. (136 דקות). צרפתייה, תרגום לעברית ואנג' לית).

21.30 הקונפורמיסט (איטליה 1970)
IL CONFORMISTA

במאי: ברונדו ברטולוצי

Bernardo Bertolucci
שחקנים: דומניק סנדיה, ז'אן לאן טריגניאן
עליוון ורדרתו של פאשיסטי האיטלקי דרו ספור הדודו-וו, של איטלקטואל לזרועות הפאשיסטים תוך הדקתו הגשווית הוא נשלח לצוחו את הפרופסום לפילוסופיה שלן, הח' נגולה בפארוס. מלחומה פוליטית מסונגנתת (110 דקות).

SAT 25.4
מוציאי שבעת ערב יום השואה - אין הקרנות

SUN 26.4

19.00 אודט (דנמרק 1956)

ORDET

במאי: קרל תאודור דרייר

Carl Theodor Dreyer
שחקנים: הנריק מלברג, בריגט פרדרופול
יעבוד קולנוע שי למחזה מאה קאיי מנך (הראשון בביבליו של גוסטאב מולנארד ב-1943). סיפורה של אלמן שווי המתגorder עם שלושת בניו בcdf שבד על חוק המשפט. אשתו הוטבה של אחד מכני המשפוחה ממה בשעת לידה. בן אחר טוען דבר אלהם היה אלו וمبטייה

במאי: מוטין סקורסה
Martin Scorsese

שחקנים: רוברט דה נרוי, סיביל שאפוד, ג'ודי פיסוט
צערן המערב-התיכון, ששוחרר מהヅבא, לאחר שירות ממושך בוויטנאם, מוצא עבודה כנהג מונית. המפגש היחיד שלו עם העולם החיצון הוא דרך חלתה האדם שהוא מוביל במוניות, בignum, עלי' אדמות - וחובות ניו יורק בשעות הלילה. לאט לאט מתרערעת שפיו והוא אוכל באובססיה של טיהור הכרך (114 דקות).

יום שלישי TUE 21.4
אלימות וסובלנות בקולנוע - ב. אובייבים

במלחמה
19:00 האשלה הגדולה (צרפת 1937)
LA GRANDE ILLUSION

במאי: זיאן רנוואר

Jean Renoir
שחקנים: זיאן גאנן, פיר פרוטני, ארין פון טרזהם.
שלושה אסירים צרפתים מוחזקים במנהלה שבויים שמור - ארכיטקטורה, מכונאי ובנקאי יהוד. הרסה דכה באסוקו וב盍ילה בinalgומית מושחרת. לצורן התרסיט השתמש רנוואר בחוויות כשבוי בוגטניתה במלחה'ע הראשונה. נזכרת חתמת של דידם. (117 דקות). צרפתייה, לצופת לא תרגום).

זיאן גאנן ("האשלה הגדולה")

הבלשים לכיוון בני המעדן העליון המשוחת של סן פרנסיסקו בשנות ה-20. אל תוך הטיספור הזה נרכחו דמיות ועלילות משנה שנלקחו מספורי של האמת (94) דקוט, אנגלית ללא תרגום).

יום שלישי 28.4 TUE

19.00 המלחמה הגדולה (איטליה/צרפת 1959) LA GRANDE GUERRA

במאי: מריו מוניצ'לי

Mario Monicelli

שחקנים: יטורי גאסמן, אלברטו סורדי, סילבונה מאנגנו

"המלחמה הגדולה" מראהו את אחד השיאים של הקולנוע האופיזיטי הרואה במלחמה המזאה אבסורדית לנען פון האנוש. העלילה מתפתחת בחינת האסוטריה ואטלנטיקת בימי מללה"ע הראשונה. הנישת הטוטרי-קומיות יוצאת הדופן ותקפת עת הנושא מוזיאת חדשנה; מבחןיה ספרותית כמו גם מן הבינה הקולוניאלית. מוניצ'לי איננו נגע לפייטויים שהציג בפרק המסת הורחב ולא מעלה סצינות קרב ספקטקלוריית של הסרט היא בראש וראשונה לא מעטים וראים בו עד היום את הד唧ת האנטימלחמות הטוב ביותר של כל הזמנים. (33 דקות).

אטלקות, תרגום לעברית).

אלברטו סורדי, סילבונה מאנגנו ויטורי גאסמן

20.30 שם פרטוי: כרמן (צרפת/שוועץ 1983) PRENOM CARMAN

במאי: ז'אן-לוק גודאר

Jean-Luc Godard

שחקנים: מאורשקה דטמר, דיק בונפה

כרמן היא צעירה הקשורה לחבורה טרוריסטית הפועלת למען רשותה עלולה. במנזר שודן בונקה מתחפה תאהבה למabit ראשון – ביןיה ובין – ז'וזף – שטור צער שחופק על שמייהה הבלתי – והוא ממליטים השניים למקומם מיטווע. מרבית הזמן הם מתחפשים, רבים, מתלבשים, מתחפשים טים וכו'. בקאוות וחוסר ההחלהות של מוכרי ז'וזף את דמותם – כולם מכנה אותו "החרלי הקטן" – כשם אחד מסטוי של גודאר. גודאר עצמו מגלים את דמות זוזה המתוורף של כרמן שמשמעויה היא לשמש מסה לפעולות טרוריסטיות ולהתחשוף לבמא". סרטים. הוא מושך בידיו את הבירוריה של באסטר קיטון וופיט. הערות שנותן שיש להנשיכה על ההיין ועל הקולונע. "שם פרטוי: כרמן" מכל יותר חומר חרף וחותם פילוסופי פוליטי מאשר סוציאליסטי אחר. ונימ. פרטוי, אריה הזרב' של פסיביל וונציה. (86 דקות).

צרפתית, תרגום לאנגלית, הקרות בכורה).

להחזיר את האשה להחיים, אם רק מישהו יאמין בשליחות המשיחית. אודוט (בתרגם חופשי "דבר אלהים") הוא סרט על אובדן האמונה, היכחה אליה וגיליה מחדש. דרייר רצה להعبر את מחזהו לקולנוע כבר ב-1938, כאשר הציגו לראשונה על הבמה. הוא שומר נאמנות מיבורית למקורו וצילם חלק מן הסרט בफoto של מונק ביטולאנד (דובר דנית), תרגום לעברית ולאנגלית. 125 דקות).

פרבן לדורן ("אורודז")

21.30 פטרון ארכימידס (צרפת 1986) LE THE AU HAREM D'ARCHIMEDE

במאי: מהדי שאף

Mehdi Charef

שחקנים: קאדר בוחאג'ה, רמי מרטן
סרט קצבי מפתיע, בעל מאפיינים של ריאליזם סוציאלי, שזכה בפרס ז'אן זיג'ו והצלה "מסחריה" מהדי שאף מתאר את לילויותיהם והרתקאותיהם של מד'ידים ביגל העשרה – האחד צפוי והשני ערבי. שני הפרחחים מעשנים חשיש, "עכדים" על כוחם היפוסקסואל, גובים מכונית וכי"ב. (110 דקות). צפתיות תרגום לאנגלית)

יום שני 27.4 MON

19.00 הפיראטים (צרפת/טוני 1986) PIRATES

במאי: רומן פולנסקי

Roman Polanski

שחקנים: וילטר מתייאר, שלוט'ה לואיס.
חפן פולנסקי מבקש להוכיח בהפקת ענק את ז'אנר סרטי הפיראטים. קפטן דז, שודד ים אדריאן, עטיר כיון וקרבות. בעל גל מעץ, ושוטפו למסע, צערן צפוי, נאספים בלב ים לספינה ספידית עמוסת אוצרות. הם ממרידים את צוותה ומשתלטים על הספינה. מכאן מתחילה מאבק רב ותהפוכות בו עובר הייחון מצד לצד. (117 דקות).

21.30 האמת (ארה"ב 1982) HAMMETT

במאי: יים ונדרא

Wim Wenders

שחקנים: פרדריק פורטס, פטר בול, מארול דודין
כאשר היה בשיא כוחו ואולפני "זאטורפ" היו עדין בעלותו, זימן פרדריקס קווליה להוליווד את יים ונדרא. גורט, המהול הוטל לביים את "האמת" עפי' רומן מאת יין העלילה הדמיונית מתבגרת דשייל האמת עלי מוניקון לשעבר, להציגו אליו לפרטן קהיה בלשית – תעלומה העלמה. של ציירה סינית. העקבות מוליכים את אמד

**21.30 מושע העסקים של אבא (ויגוסלביה 85)
WHEN FATHER WAS AWAY ON BUSINESS**

במאן: אמייר קוסטורייצה

Emir Kusturica

שחקנים: מירונה דה בаратולி, מירז'ינה קראונוביץ' שיתור פוללה שני בין הבמאן אמריקני קוסטורייצה והמשורר עבדולה סידון שכנה את התסריט. סידון מתבסס על זכרונותיו המשפחתיים בעיר סרייבו בשנות ה-40 וה-50, תקופה וועת בויגוסלביה הסטאליניסטית של טיטו בעת שה坦נטקה מהשפעת בהה"מ. ניבור הסרט הוא י'ל'ן בן שש מסופר על משפחות רוחנית ועל אהבתו הראשונית קוסטורייצה מבים בפשטות מודימה ובஹמו רב ומצלחה להגיע לרגעים של פוט אמיין. (126 דקות)

מתוך "שם פרטיו: ברמן"

יום חמישי THU 30.4

**19:45 פטיסטרופיה בראן הקולנוע –
הרצאה של דר' אידית מיטרני (הסדנה
לאנשי מקצוע בלבד).**

יום רביעי WED 29.4

19.00 שם פרטיו: קרמן PŘENON CARMEN

במאן: זאן לוך גודאר Jean Luc Godard
(ראה יומ שישי 28/4 בשעה 21:30)

העורות:

1. אין הסרטן אחראי למצב הטכני ולארכם של הסרטים. (ארכם של הסרטים שמוצין בתכנית הוא ארכם המכור בלבד).
2. שונים בתכניות אפשרים. נא לעקוב אחר הפרסומים בעיתונות ובאזורים הכניסה לטיננטקה.
3. כל הסרטים מלויים בתרגום לברית, אלא אם כן מצוין אחרת בתכנית.
4. הקופה נפתחת שעה לפני תחילת ההקרנה.
5. עד עשרים דקות לפני תחילת כל הקרונה – מכירה לחברו הסינמטק האחרון שהגיע למקום בדעת המועד לחברים.
6. ריכשת כרטיסים מראש, לאחים הסינמטק בלבד – במשדר הסינמטק, בין עירית תל אביב קומה 11 חדר 11567 ביום ג' ו/or בז' בין השעות 09:00-13:00, וכן ערב בקבוקת הסינמטק.
7. חבר הסינמטק לא יוכל לרכוש בקבוקת יי"ח מ-2 כרטיסים לפחות אחת.
8. חניה לבאי הסינמטק, גם מאחוריו בית מפעל הפיס, רח' לאונגרו דה וינצ'י.
9. סרטים שהקרנות נמשכת למעלה מ-120 דקות – מחיר מינימום.

**דמי חבר לשנה 18 ש"ת
לחיללים, נוער וסטודנטים 15 ש"ת
מנוי זוגי 30 ש"ח**

לכבוד
הסינמטק הישראלי,
ת.ד. 23070

תל אביב 61230
טלפון 03-561230

אבקש לצרף אותי כחבר בסינמטק תל אביב / הנני מוחש בזה את החברות בסינמטק.

שם

כתובת מיקוד

ת.ז.

טלפון

עירוק

נא לצלף תמונות סופורט / בל תמונה לא תתקבל ההרשמה.

נא לצלף כרטיס החבר הישן.

**מורבאו
בתנועה מתמדת**

גסימט דין

ל

ברנגר, לואיזה ריינר ובמובן מארלן דיטריד. בקיי גור, כולם היו שם, לבסוף מתחזרו של מורנאו על התואר של הבמאי הגרמני הגדול בכל הדורות, הרי הוא פרץ לאנג.

מ ורנאו נאלץ להפסיק את עבודתו בחיאטרון כדי להתגייס לצבא ב-1914. במהלך המלחמה שימש כתיס קרבוי וכבר או התרחש בחיוו אירע יצא דופן מן הסוג שיפין את קורתוי לעתיד. ביום ערבלי סופה מטסנו מסלולו והוא מוצא עצמו נוחת על אדמת שויץ. תוך פרק זמן קצר, הפך לבמאי תיאטרון שם, השגירות הגרמנית בברן הזמנינה אצלו רוטשטיינר תלונה שאותם דרכיב מהומר קיים, וכן למד מורנאו את סודות הקולנוע שיתקשר אליו מכאן ואילך והלאה.

מיד עם שובו לגרמניה, הציגו בקאזינו היזרים הגדולה בקולוניאו שעתידה ליצור את העשור המופלא של האקספרסיוניזם. למרות שנות הילך פעל בעי' שיתה היומיומית לא הייתה מורנאו חלק אורגני במסה הסERICA הוזאת.

בין 21-1919 יציר סרטים רבים שרק מעתים ביחסו השתרן, ולא תמיד במלאם. הראשון שבמ שהוא בעל השיבוט היה "גוספראטי", אבי אבות הסרטים האימה של כל הומינים, שבו התגבש סגןנו המפורסם של המכאי הזה.

"גוספראטי" היה גרסה מוסווית של הספר "דרראקולה" הקלאסי. לימים, כאשר יוכן עותק קולי של הסרט, יציגו גם את המקור הספרותי אבל בראשתו, היה זה סרט מסחרי אופיני לתחשייה הגרמנית. רוחות רפאים, פאנטומים מוצci דם, הקוסטюקים והרכבה החללה. אבל למן העיטה השגרתית הזאת, האנניה מורנאו שפה קולוניאלית יהודית, פיטוש חותמי נדר ביפויו שהעפיל על הטיפורה الدرמטי עצמן.

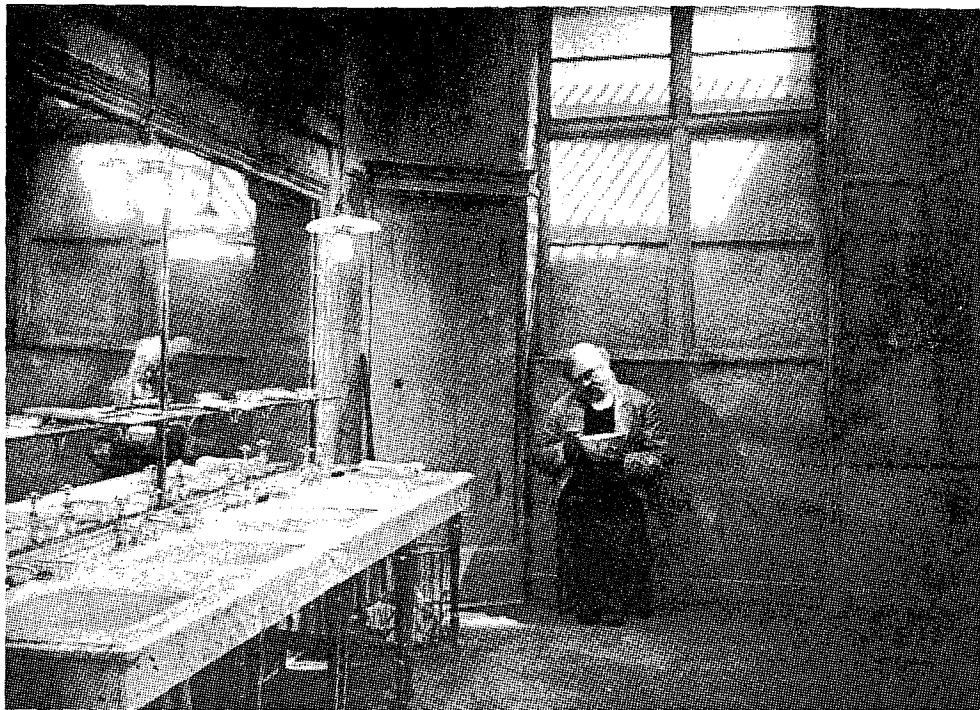
א יש לאיחסו מורנאו שהיה לו מניע סמוני או חזוש נבאי שילדי אצלו את הכתובת על הקרקע, שעליה הצבע קראקואדר בספריו, לאמר כאלו התקופה האקספרסיוניסטית בקולוניאו הגרמני לא הייתה אלא חורה כלילית, מן משחק סימולציה, רקאה התקופה הנaziית שבח מפלצות ורוחות רפאיםஅחו בהגה השלטון. גם מי שמתבונן במרנאו, באחד מן הציורים הנדרירים שלו, עודם ליד המצלמה, קר מגז, מצועך מבט, כשחלוק לבן לגוף, ודאי ראה בו מדען או איש מעבדה נטול רגשות, המבצע ניתוח ציבי בחינת ניסויים כל החתונות דאלה מלמדות על אישיותו יותר מכל ספר או ביגוראי שספר בידי אחרים. שמו נקשר תמיד ליחדות בלתי פתרות וכך אף הגע ליצירתו המופתית השניה, "הzechוק והארון".

נושא הדגל האמתי של האקספרסיוניזם הגרמני היה

פני הכל, מורנאו הוא היה. לא רק משום שהוא מילוטי הקולנוע היו תודת. אישיותו ויצירתו נותרו עד היום מפענחות רך בחלקו. וכיילו להכuis, נכתב על היוצר המיעוד הזה מעת מאי. ספר מאת לוטה איינר שהקדישה לו פרק או שניים גם בספר אחר שלה על הקולנוע הגרמני ("המקס המכווש") ובמובן חלון בLATIMBERTUL בספר הקלאסי של קראקואדר "מקאליגאר עז הטילר". היה זה לא הוגן אם לא אזכיר אמרים נוספים המפוזרים בכתביהם שערן דני ורט) אבל גם אלה שופכים ביבלויגראפית שערן דני ורט) אבל גם אלה שופכים רק מעת אoor ומרבים באצלים ככל שהדבר נוגע לאיש שמאחורי השם. ויש בכך אולי מושגמים שהרי מорנאו, יותר מכל יוצר אחר נחשב כמו שהעניך לאור ולכל תפקיד מרכז בשפה הקולוניאלית. סביר מורנאו נקשרו לא מעת להעניק הסבר מיסטי לתהיפות חייו ולנסיבותו מותו המוקדם. מיסטייה זו מתווספת למסורתין שאפק את סרטו, והרי היה נושא מרכיב אחד מסויף לכלום, זה "המסטורין".

אם היה עלי לבחור את המבשר האמתי של הקולוניאו המודרני סביר להניח שהיית בוחר במורנאו לмерות שאני בעצמי ראייתי רק את סרטיו הנמצאים בישראל, ארבעה בספר, שם גם המפורטים ביוור ביצירתו. אפשר ללמד מכם גם על מיעוט הסרטים שהשריר מורנאו מאחוריו. מפליא הוא שיתור מגיפות האמריקאי ומאינושן טיני הרוסי, מורנאו הגרמני המרוחק והמורו הוא זה שהותיר עקבות של ממש ביוצרים בני זמנו. דזוקא מורנאו, יותר מכל יוצר אחר של תקופת הסרט האלים, פילס דרך והניח סודות לשפה הקולוניאלית שהגיעה לגיבושה בעשורים הבאים והותיר מאחוריו זה את גרפיה היקטריאני, הן את אינושין הדידקטיק והן את החברים (כמו קארל דראייר, אבל גאנס) שהגיבו לעיצוב איש מוחלט אבל השפעתם על האחים היהתה קטנה ביותר.

פ.ו. מורנאו נולד תחת השם פרידריך ווילhelm פלומפה 1988.12.28, ש שנין בדיק לפני הולודו הרשמי של ברלין והיטריה של האמנות באוניברסיטה של ברלין והיטריה של הידלברג. לאחר לירוי דיו האקדמיים הציגו לדסנה המפורסמת של מקם ריננהארט, שבבית מדרשו הוכשרו כמה מהশמות הגדולים ביותר של הקולוניאו הגרמני הקלאסי. משיסים את הקשרתו, הפרק לעזרה במאי ולשכנן יחד עם כל האחים שעתדים לפחות את האקספרסיוניזם של התיאטרון והקולנוע, ומאותר יותר, עתידים לפרות גם בהוליווד: ארנסט לובייטש, פאול לנוי, פאול וגנר, ויליאם דיטרלה ואפיילו אווטו פרימינגר שהיה הצעיר בחבורת. אלה והיו מאמים ויעבדו עם שחknim כמו קונרד ויידט, אמיל איןינגס, אליזבת

AMIL INNENGES BA'ZOKHOK HA-ACHRONO'

על הסיפור האופנתי לתקופתו צורה שלפי הבנתו הלהמה אותו יותר. לצורך זה, השתמש בשירותיו של צלם גאנז, קארל פרויניד, במאצגות סרט זה שחררו השנאים את הקולנוע מכל מעניבותו.

כגיראה שבל יוצר גדול וחזק לצלם גאנז שיידע להוציא לפועל את רעיוןתו. כמו שלגריפית היה בילי ביצר, לאיזנשטיין, אדווארד טיסט, קארל למורנאו פרויניד, אף שהם מיעטו לעובד יהוד. קארל פרויניד (1890-1969) כונה לא פעם גיטו של המסר ונחשב בצדק לאחד מגדולי הצלמים של כל הזמנים. בין התתר צילום גם את "מטרופוליס" של פרץ לאנג. שהיא כאמור מתחדרו הגadol של מорנאו.

ל בהתבוננות ב"זוקח האחרון" כדי לראות את היישגים המדויימים של מорנאו ופרויניד. הארון הוא היה משוגע למלומת כבר בגל צער ואך בנה בו ידיו מצלמת קולנוע מקצועית. כבר בראשית הקאריריה שלו, כאשר הקולנוע היה עדיין בחיתוליו, השתעשע בהוספה פסקול לסרט אבל איליצים טכניים והתייר אותו במרק הסרט האילם, החזור-לבן וכן הפליא בהישגים מוזהמים. הוא היה גאון התאורה והראשון, אך נדמה לי, שהעניק לקולנוע אוטונומיה משלו ושיחרר אותו כליל מזוקה כלשהי לתיאטרון.

לאו דוקא במאו אלא תסריטאי יהודי, בן למשפחה דתית, בשם קארל מאיר, מי שכותב לרברט וינה את התסריט ל"קאבינט של ד"ר קליגרי". אבל הוא העדיף את הבמאי לופו פיק אףלו אחרי הצלחת "נוספראטו" של מорנאו. ביחד עם פיק, עשה שני סרטים שהיו אמורים להיות חלק מטሪולוגיה אקספרסיוניסטית מושלמת. מאידך האלילה להרכיב תסריטים ללא כוורות רפואיות שלילו את העלילה היוזואלית, אבל משומם מה נאלץ לוותר על שירותיו של פיק, ובצר לו, פנה למורנאו. התסריט השלישי שימש למורנאו, ככל הנראה, כר פעהה נרחב לבנייה סגנון קולנועי מקורי.

היה זה סיפור טראגי-קומדי (קומדי אולי דוקא בוכות מורגאנו) על שעור בבית מלון (AMIL INNENGES) המגלה ביום בהיר אחד שעליו לוויתן על משתתו. לא המשרה היא שמדאגה אותו כי אם התדרה מן האפשרות שהוא עלול לחזור לשכונת העוני שלו ללא מידי המפוארים שהם גאוותו האמיתית. הוא מסתפק בעבודתו החדשה כבלן של שירות המלון, כשבסוף יום העבודה הוא חוזר ולובש את מדי השוער שגבן והחביא. וכך הוא שב לבתו ולבתו. המדים, סמל גרמני מובהק, סמן פטישיסטי קבוע בסרטifikת התקופה. כאן הם מילאו תפקיד מרכז. אבל מורנאו העירף את הצורה על התוכן, כלומר הלבש

מײַיר, כאשר הצורה של הכותרות ויעזובן הגרענֿי (משחקים בଘלן של האותיות ובצורתן), צרייכִם לתפוס את מקום הקול שלא נשמע עדין. הסרטן אמן אמריקאי ביטוחו. הוא מצולם באולפני פוקס עם כוכבים הוליוודיים, אבל במוחתו הוא נשאר סרטן אקספרסוינֿיסטי, אויל' ביטוי אחרון לשקיעת סגנון קולנועי זה.

מורנָאו עבד עם צלם אחר, קארל שטרום, אבל שוב הוא מספק חידושים חותמים מהפכנים. המיצל-מה, זהה על פסם ודורחת אחרי גיבורי הסרט. שטרום למד את השיעור הגורמוני היישב ויוצר תארה מהמלה בມורכבותה התואמת להפליא החיזוני איננו האסתטי של מорנָאו, כאשר העולם החיזוני איננו אלא בכוואת עלולים הפנימי של הגיבורים. אם היו מגיעים תסדריטים עזומים יותר לילדין, יכול מאנְד להיות שמרנָאו היה מצליח על כל האחרים. אבל מבחינה זו לא איתר מזל. בתקופה שבה דראיר עשה את "יז'אן ד'ארק" וילג'ן וידור הכנין את שירתה הברבור האמיתית לסרט האלים ב'המן', לא עמד לרשותו של מорנָאו תסריט בעל ערך דומה.

אבל "ז'ירה" הוא יצירה מופת דזוקא לאור הישגיו האחרים. אם אחרים סוגרים קופפה. מорנָאו פותח קופפה חדשה. אם אחרים, כמו צ'אפלין וקייטן, סוגרים את כל האופזיז ברגעון שלהם, נך שאין שמי עוד יכול להוציאו מל מה שהם תרמו, עד כדי כך שלמה תרומתם. מорנָאו פותח באפרוריות חדשנות. שני סרטיו האמריקאים הבאים נסחפים אחרי דריי' שות האולפנים ואו הוא פוגש בענק קולנועי אחר, רוכרט פלאהרטי, גאנּוֹן של סרטן תעודה, שמציע לו הצעה מוזרה.

מורנָאו האקספרסוינֿיסט שלא מצא את מקומו בזום הוה, גרמוני שלא התקקלם די הצעיר באמריקה, מוזמן ליטול חלק בסרט בעל אופי אנטרופולוגי מובהק (או עוד קראו לה אנתנוגראפי) בשם "טאביר", צריך לצלם באי הדרום, ליתר דיוק בטאייטי. מорנָאו, למרבבה הפלא, מסכין, ואכיל מאיר מוזמן לכתוב את התסריט, אבל כבר בשני עות הראנסים של העבודה מתחילהים שני הענקים להתגושש בינויהם ואמנם מוצאים שפה משותפת. פלאהרטי פורש ומורנָאו רוכש את הכוחות לעצ'יו, ובתום הציולמים הוא חוחר עם חומר הגלם לקלייפרניה כשלצידו מאהבו החדש, אשר לפי דרישתו, צריך לקבל מרשה ושכר מחרבת פאראי' מננט, בשנת 1931, כאשר מорנָאו בן 42 בלבד, מכן, ועוד לפני הסוף לארוחת את סרטנו גמור, הדא נהרג יחד עם הנג' שלו בחאונון דרכם. כך נקפתה קאריריה של במאית, אשר למרות שלא וכיה כמעט לעבד בסרטן קול, נחשב למשבר הגדור של הקולנוע המודרני. ■

בראשיתו, היה הסרט האקספרסוינֿיסטי (דוגמת "קאליגרי"), סרט אולפן שהתפוארה מילאה בו תפקיד מרכזי. עיוזי הפרספקטיב, הדלות העקרונית והזווית המלוכסנות שכוא לבטה עולם נפשי מעורער של הגיבור על סף האבדון, היו במרקם תיאטרון מצולם. פרוינְד החליף את המרכיבים האלה בתאורה מלאכותית ואת העיוזים, האלכסוניות והחלל המעוות הפיק באמצעות משחקי אוור אצל. והוא בלבד שלוצטוו נרשמת מהפיכה של ממש, הישגו היה גודל שבתיים, בהתחשב בחוסר הרגישות של חומר הגלם אשר דרש מן הצלם שימוש בתאורה חזקה במיוחד בשעת העובדה.

התרסיט של "הצחוק האחרון" היה נဟר וברוד וכחוב במצויק על ידי מאיר המונטה. עם תסריט כזה היה קל למורנָאו ולפרוינְד לעבוד, כאשר מושלם ניצב שחון אקספרסיבי כמו אינְג' נגן. אבל גם במשחק עצמו לא די, יש להניע את המצלמה, לא עוד מצלמה גולדת ורושמת בלבד. המצלמה של מорנָאו ופרוינְד תהיה שיטתו חילק באירועים, גיבורה בהם ואילו אף תהיה הארץ עצמה.

שחרור המצלמה מן הסטטוטיות ומן הזוויות הניטרליות, נירהה כהישג הגדור והגאנּוֹן ביוטר של מорנָאו, ואנו עדיין בסך הכל בשנה 1924. המצלמה הייתה מכונה חסרת גמישות, כבודה, לא נוחה, לא משוחרת, עמוסה אביזרים מיותרים. אבל פרוינְד בעקבות מорנָאו שולח אותה קדימה, מניע אותה ימינה ושמאליה, מורייד אותה בתוך מסדרונוֹת המלון, מעביר אותה דרך דלת מסותובת. היא עדיין מהוסכת, קמנצנית אפלין, אבל חיה ונושמת ועומדת על שללה. המצלמה בנוסח זהה מקדימה הישגי הערכיה של איזונשטיין, שענייד לגלות, עט המצאת הקול עד מה תפיסת המונטאז' אינה מספקת לבניית שפה קולנועית של ממש. גם הישgo המהדרימים של גրיפית עדיין אין בהם כדי לبشر את העידן המודרני. לא רק קלקלוֹ-אף בלבד, לא תפיסת הנארה-טיב ובם לא היריעה אופית הרחבה ומונפי הענק ששימשו אותו תמיד. מорנָאו העניק למצלמה אישיות משלו ודיאפלוֹ בכך כדי שםיו ייחרят בתחולות הקולנוע.

הוליווד ראתה את "הצחוק האחרון" התפעלה, והזמין אותו לבוא לעשות סרטים אמריקאיים קה. הם מיצפים ממנו שם בוואו לשם (הוא מספיק בינתיהם לעשות עוד כמה סרטים בגרמניה) יעשה סרטים אמריקאים, כמו כמה עמידחים אחרים שלו, שהקדימו אותו. לעומתם, הוא מתעקש לעשות דוקוא עוד סרט גמני. השנה היא, 1926, עוד מעת הקולנוע יתחיל לדבר, ומורנָאו מבים סרט אילם, "ז'ירה" לפי תסריט של

היצ'קוק על מורנאו

הביאו לדפוס
על פי דודל מספטו
יבן חורש

זה אך תאות הקולנוע שלם היה שווה. מорנאו, ענק מתנשא לגובה שני מטרים, זוויתו, נעים היליכות והומורטסואל מוצחר שלא הסתר את נטיותיו המיניות, הפטע את האנגלים בפתיחתו; ולזרה היצ'קוק, נזוך, שמן, מטוגר, ביישן שלא הרגish בנות בחברת נשים, לא כל שכן גברים הומוסקסואלים; ובכל זאת הייתה הפגישה לבבית ומורנאו הסביר לעוזר הגרמני, היצ'קוק, דבריים אחדים שהיו לגביו בגדר חידוש.

הסיפור האמור צולמה בתקנת רכבה ונקדות המקודש של התפואורה הייתה שעון רכבות גדול. כל הקיטים הובילו אל השעון, מדוייקים את אלמנט הום. שאר התפואורה והרקע נבנו בפרטסקטיבה מקודרת בצורה דרסטית ועל ידי כך הושגה אשלייה של עומק רב. הקטר, הקרונות והגג השקוף של תחתן הרכבת היו כולם בפרטסקטיבה ולתפואורה הייתה רק מיגלה אחת. בפרטסקטיבה הנעלמת לא היה אויר. בעיה זו נפתרה בכך שכרכבת אמייתית עמורה במקום התללוותם של קווי הפרטסקטיבה ונוסעים יירדו מן הרכנות.

לאותו אחר-צהריים עם מорנאו היה השפה מכרעת בעיצובה התפואורת לסרט "המשמר השחור" ושנים לאחר מכן, (ב-1932), הושעה סצינה הפתיחה של דרכט "עשר וሞור" מאותו מפגש עם מорנאו. גם התארה האבסטרטיויסטית וויזות מорנאו. מצלמה מעותות שאימץ לצצמו היצ'קוק בעירקסטריו האנגליים המוקדמים הם מורשת הקולנוע הגרמני שהכיר היצ'קוק מוקוד ראשון. שנים לאחר מכן, כנס נשא את אנגליה והפרק לbumai הוליוודי לא הזכיר היצ'קוק יותר את מорנאו והתפאר בכך שלא למד דבר אחרים. ואשר הוא נראה י יצא מהקהלונו היה לו תירוץ קבוע - החיפוש אחרי שחנים לסרט הבא שלו. אך כאשר הגיעו עליו הודה היצ'קוק שרק סרטיו של בוניו אל הראשימו אותו.

ב אמרץ שנות ה-20 הגיע אלפרד היצ'קוק לגרמניה, חיה כערורו של הבמאי גראהם קאפטן שקנתהו בהיצ'קוק - ילד הפלא לעמוד לבוא - העבירה אותו על דעתו; לאחר מכן הפרק היצ'קוק לבמאי עצמאי ובמינכן ביום את שני סרטיו הראשונים. וכך מסכם היצ'קוק את רשמי מגרמניה של אותן הימים: "היו אלה הימים הגדולים של הקולנוע הגרמני. לובייטש עבר עם פולח גני, לנגן ביום את 'מטרופוליס' ומורנאו עשה את סרטיו הקלסים. אורפניא אופא היי אדיiri מדמים ועלו בגודם על אולפני יוניברסל שבחליל" וו.

הגעתו לברלין לא ידעת השפה הגרמנית. היתי המנהל האמנתי של קאסט ועכדי בצוותא עם ציריך-פאורן גרמני. התקשרות ביןינו התקיימה באמצאות רשותי ערפן. בסופו של דבר נאלצתי למד את השפה הגרמנית. בגרמניה החל לבצבץ הכאוס. אך תעשיית הקולנוע פרחה. כוחם של במאי גרמניה היה בצד החוזותי של סרטיהם. הם ניסו להמעיט ככל האפשר בכותרת ר'היצ'קוק האחרון" של מорנאו והסרט היואלי המשולם, לא כותרות כלל. התמונה שפירה את השפה מכרעת על".

במשך שבועות צפה היצ'קוק במרנאו שבבים את "הציג האחרון" באולפן סמור לאולפן שבו עבדו הוא וקאסט בהכנות לסרטים "המשמר השחור". היצ'קוק למד ממנו, באמצעות שבועות, יותר. מהה ש לימד בלונדון בכל שנות עבדתו בקולנוע. דברי היצ'קוק: "במאי הקולנוע הגרמני בשנים 1924-1925 היה המופת שלי להיקויים הם השקיעו מאמץ רב בשכלול אמצעים ויזואליים טהורם כדי להביע את רעינותיהם". יום אחד צפה היצ'קוק במרנאו מביים צינה מורכבת. בסופה של הסצינה הסביר מорנאו את הדרך יוציאת הדופן שבה נבנו הדברים. שני הגברים היו כל כך שונים זה

פאוסט

פרידריך וילhelm מורנאו ביפורטמוגרפיה

ערוך: דני ורט

★ סרטים שעותקיהם אבדו

1888 – נולד בשם פרידריך וילהלם פלומפה ב-28 בדצמבר בביילפלד שבגרמניה.
– לימודים באוניברסיטה של ברלין והיוזלברג באמנות היסטוריה וספרות.
1908 – מצטרף לבית הספר לתיאטרון של מקס רינהרדט. בהמשך הופך לשחקן וגם לעוזר
במאיצ' של רינהרדט.
1914 – נקרא לשירות צבאי. לאחר השתתפות במספר קרבות מועלה לדרגת לוטננט. מועבר
לחיל האוויר, משמש כתיסס קרבוי.
1917 – במהלך אחד הקרבות מבצע נחיתת אונס בשטח שוויץ בגל עրפל. נשאר בשוויץ
עד סיום המלחמה. מבאים שם מחזע ומצלים חומר תעולה עבור השגירות הגרמנית בברן.
1919 – מייסד עם חבריהם מבית הספר של רינהרדט, ביןיהם השחקן קונויד ויידט את
חברת ההסרטה: MURNAU VEIDT FILMGESELLSHAFT.

1919 – הסרט הראשון בביבלוון:

* הנער הכחול DER KNABE IN BLAU
במאי: פ.ו. מורנאו; תסריט: חדה הופמן, אדה אוטראהוזן, צילום: קרל הופמן; תפוארות:
וילי א. הרמן

שחקנים: ארנסט הופמן, בלנדין אביגר, קרל פלאטן, מרגיט ואנני, גאורג גון.

1919 * SATANAS *

(בכורה בברלין 30.1.20)

בְּלַגְזָןְסְּפָנְסְּ

במאי: פ.ו. מורנאו; תסריט וביומי אמנותי: רוברט ויינה; צילום: קרל פרוינד; תפאורות: ארנסט סטרן.

שחקנים באפיוזה ראשונה, "העריץ": פרץ קורטנר, סדיה גזה, ארנסט הופמן, מריגיט בארניי, קוונד ויידט.

שחקנים באפיוזה שנייה, "הנסיך": קוונד ויידט, קורסט אREL, אלנה ברנה, ארנסט שטאל נכברו.

שחקנים באפיוזה שלישית, "המלך האדום": קוונד ויידט, מרטין ולפנגאנג, מריה ליקו, מקס קרונרט, אלה וגנרט.

WAHNSIM – 1920

סרט המוחך למורנאו, כנראה בוים בידי השחקן קוונד ויידט בעוד מורנאו השתתף בהפקתו.

SEHNSUCHT (BAJAZZO) – *

במאי: פ.ו. מורנאו; תסריט: קרל היינץ ארויסי; צילום: קרל הופמן; תפאורת: רוברט נפץ.

שחקנים: קוונד ויידט, גוסי הול, מרגרטה שלגאל, אוגן קלופר, פול גראץ.

DER BUCKLIGE UND DIE TÄNZERIN – *

(בכורה: 8.7.20)

במאי: פ.ו. מורנאו; תסריט: הנס ינוביץ; צילום: קרל פרוינד, קרל הופמן; תפאורת: רוברט נפץ.

שחקנים: סאשה גורה, ג'ון גוטבט, פול בייננספלד, אנה פון פאלן, הנרי פיטרס ארנולדס, בללה פוליני.

DER JANUS KOPF (SCHRECKEN) – *

(בכורה: 26.8.20)

במאי: פ.ו. מורנאו; תסריט: הנס ינוביץ; צילום: קרל פרוינד, קרל הופמן; תפאורת: היינריך ריכטר.

שחקנים: קוונד ויידט, מרגרטה שלגאל, וילי קיסר-היל, מרגרטה קופר, גוסטב בוז, יairo פירטה.

ABEND... NACHT... MORGEN – *

(בכורה: בראשית אוקטובר 1920)

במאי: פ.ו. מורנאו; תסריט: רודולף שנידר מינכן; צילום: אוגן האם; תפאורת: רוברט נפץ.

שחקנים: ברונו צימר, גרטראוד ולקר, קוונד ויידט, קרל פון בללה, אוטו גבר.

DER GANG IN DIE NACHT – *

(בכורה: ינואר 1921)

במאי: פ.ו. מורנאו; תסריט: קרל מאיר (על פי תסריט בדנית מאות הארייט בלוד "הקובש"); צילום: מקס לוטצ'ה; תפאורת: היינריך ריכטר.

שחקנים: אולאף פונס, ארנה מורהנה, גודרונ ברון שטפןסון, קוונד ויידט, קלמנטיין פלסנר.

1920-1921 * מאריצה, המדונה של המבריה

MARIZZA, GENANNT DIE SCHMUGGLER MADONA

(בכורה: 20.1.22)

במאי: פ.ו. מורנאו; תסריט: הנס ינוביץ (על פי "עינויים ירוקות" מאות ולפראם גיגר); צילום: קרל פרוינד; תפאורת: היינריך ריכטר.

שחקנים: אDEL סנדרוק, הארי פרנק, ה.ה. פון טבابرדוובסקי, לאונרד הסקל, גרטה שרדר, מריה פורסקו.

1921 – טירת הרפאים SCHLOSS VOGELÖD

(בכורה: תחילת אפריל 1921)

במאי: פ.ו. מורנאו; תסריט: קרל מאיר (על פי רומן מאות רודולף שטראץ); צילום: פרץ ארנו ואנגר, לאסלו שפר; תפאורת: הרמן וארם; יעוץ אמנותי: גראף מונטגלאס.

שחקנים: ארנו קוורף, לולו קיסר קוורף, לוטר מנרט, פול בילדט, אולגה צ'קובה, פול הרטמן, הרמן ולנטינו.

1921-1922 נספרטו, סימפוניית אימה NOSFERATU EINE SYMPHONIE DER GRAUNES

(5.3.22)

במאי: פ.ו. מורנאו; תסריט: הנריך גאלן (על פי הרומן מאות בראם סטוקר "זרקולה"); צילום: פרץ ארנו ואנגר; תפאורות ותלבושים: אלבן גראו; מוסיקה: הנס ארDEN.

שחקנים: מקס שראנק, אלכסנדר גראנץ, גוסטב פון ואנגנהיים, גרטה שרודר, ג.ה. שנל, רות לנדהורף, ג'וֹן גוטובט, גוסטב בוֹז.

(ב) 1930 עוכב הסרט המקורי לסרט מדובר בשם "חצות ליל האימה"

DIE ZWÖLFTE STUNDE EINE NACHT DES GRAUNES DER BRENNENDE ACKER

1922 * האדמה הבוערת (16.3.22)

במאי: פ.ו. מורנאו; תסריט: וילי האס, תאה פון הארכו, ארטור רוזן; צילום: קרל פרוינד, פריץ ארנווֹן ואנגר; תפארות רוכס גليسה.
שחקנים: רונר קראוס, אונגן קלופר, ולדיימיר גיידארוב, אדווארד פון וינטרשטין, לייה דה פוטי, גרטה דירקס, אלפרד אבל.

1922 – PHANTOM (29.10.22)

במאי: פ.ו. מורנאו; תסריט: תאה פון הארכו, ה.ה. פון טברודובסקי (על פי רומן בעל שם זהה מאת גרהרדט האופטמן); צילום: אקסל גראטקייד, תאופן אוצ'אקוּפּ; תפארות: הרמן וארס, אריך צ'רבונסקי; מוסיקה: לאו ספייס.
שחקנים: אלפרד אבל, פריזה רייצ'רד, אוד אגדה ניסן, ה.ה. טברודובסקי, קרל אטלינזֶר, לייל דאגובר, גרטה ברגר, לייה דה פוטי.

1923 – * הגירוש (23.10.23)
DIE AUSTREIBUNG

בכורה: פ.ו. מורנאו; תסריט: תאה פון הארכו (על פי מחזה מאות קרל האופטמן); צילום: קרל פרוינד, תפארות; רוכס גليسה; אריך צ'רבונסקי; מוסיקה: יוזף וייט.
שחקנים: קרל גץ, אונגן קלופר, אילקה גרווניגג, לוסי מנהיים, אוד אגדה ניסן, וילহלם דיטרלה.

1923 – ענייני הכספי של הדוכס הגדול (7.1.24)
DIE FINANZEN DES GROSSHERZOG

בכורה: פ.ו. מורנאו; תסריט: תאה פון הארכו (על פי רומן מאות פרנק הילר); צילום: קרל פרוינד, פריץ פלאנֶר; תפארות: רוכס גليسה, אריך צ'רבונסקי.
שחקנים: הארי לידטקה, מארי כריסטיאנס, גידו הרצלד, הרמן ואלנטין, אלפרד אבל, אדווארד אנגרס, אילקה גרינינג, יוליויס פלקנסטין, מקס שראנק, וולטר רילה.

1924 – האדם האחרון (האחרון) (23.12.24)
DER LETZTE MANN

בכורה: פ.ו. מורנאו, תסריט: קרל מאיר, צילום: קרל פרוינד; תפארות: רוברט הרלת, וולטר רוֹזִין; מוסיקה: ג'וזפה בקה.
שחקנים: אמיל יאנינס, מאלי דלשפֶט, מקס היילר, אמיל קוֹץ, הנס אונטר קישר, אולף שטרום, הרמן ואלנטין, אמי ויידה, ג'וארג ג'וֹן.

1925 – טרטיף (TARTUFFE) (25.1.26)

בכורה: פ.ו. מורנאו; תסריט: קרל מאיר (על פי מוליאיר); צילום: קרל פרוינד; תפארות: רוברט הרלת, וולטר רוֹזִין.
שחקנים: אמיל יאנינס, ורנר קראוס, לייל דאגובר, לוסי הפלין, הרמן פיצ'ה, רוזה ואלטי.

1926 – פואסט (FAUST) (14.10.26)

בכורה: פ.ו. מורנאו; תסריט הנס קיסר (על פי גתה); צילום: קרל הוופמן; תפארות ותלבושות: רוברט הרלת, וולטר רוֹזִין.
שחקנים: גסטה אקמן, אמיל יאנינס, קAMILA הורן, פרידריך ייכֶס, וילহלם דיטרלה, איבט גילברט, אריך בארכלי, חנה רָף.

1926 – בעקבות ההצלה הגדולה של "האדם האחרון" יוצא מורנאו להוליווד על פי הזמנת ויליאם פוקס.

1927 – זריחה – שיר אודות שני בני אדם (SUNRISE – A SONG OF TWO HUMANS) (23.9.27)

בכורה: פ.ו. מורנאו; תסריט: קרל מאיר (על פי "מעש לטילסיט" מאות הרמן סודרמן); צילום: צ'רלס רושר, קרל סטראוס; תפארות: אדגר אולמר, אלפרד מטצ'ר, מוסיקה: דָרְהוֹן ריזנפֶלֶד.

שחקנים: ג'ורג אובריין, צ'נט גיינור, בודיל רוזינג, מרגרט ליונגסטון, ג'. פרל מקדונלד, רלף סייפרלי, ג'ין וינטו, ארתרור האזמן.

1928 – ארבעת השדים THE FOUR DEVILS
(בכורה: 3.10.28 או על פי מקור אחר באוגוסט 1929)
במאי: פ.ו. מורנאו; תסריט: קרל מאיר, ברטולד וירטל, מריוון אורות (על פי רומן באותו שם מאת הרמן בנג); צילום: ארנסט פלמר, ל.ו. אוקונל; תפאורות: ויליאם דילינג על פי תרשימי רوبرט לרלט, ולטר רוריגן.
שחקנים: ג'ק פרקר, אן שירלי, פיליפ דה לייסי, אנטיה לויס, אנדרס רנדולף, ג'. פרל מקדונלד, צ'רלס מורתון, צ'נט גיינור, ברני נורטן.

1929 – לחם יומו (ערצת העיר) OUR DAILY BREAD (CITY GIRL)
(בכורה: 19.5.30)
במאי: פ.ו. מורנאו; תסריט: ברטולד וירטל, מריוון אורות (על פי "צב הבוז" מאת: אליות לסלר); צילום: ארנסט פלמר; תפאורות: ויליאם דילינג.
שחקנים: דוויד טורנס, צ'רלס פארל, מריו דנקו, איוון לינו, גורין ויליאמס, אדיית יורק.

1930 – TABU
(בכורה: 18.3.31)
בימו, תסריט והפקה: פ.ו. מורנאו, רوبرט פלהרטוי; צילום: פלויד קראובסי, רوبرט פלהרטוי; מוסיקה: ד"ר הוגו ריינפלד.
 משתפים: ררי, מאטההי, זאן; ז'ול, קונג אה.
1931 – מורנאו נהרג בתאונת מכונית בסנטה ברברה בקליפורניה ב-11 במרץ, שבוע לפני בכורת "טאבו". נקבע בבית הקברות של שטאנסדורף בגרמניה, באחוות הקבר של משפחתו פלומפה.

ביבליוגרפיה

1947 – ספר על הקולנוע האקספרסיוניsti:
SIGFRIED KRACAUER: FROM CALIGARI TO HITLER (PRINCETON UNIVERSITY PRESS, NO. 4)

1952 – ספר על הקולנוע האקספרסיוניsti:
LOTTE H. EISNER: L'ECRAN DEMONIAQUE (LE TERRAIN VAGUE, PARIS)
מהדורות מוחחבת בצרפתית ב-1965-1969. התרגומים האנגלים הופיעו ב-1969-1970.
LOTTE H. EISNER: THE HAUNTED SCREEN (THAMES&HUDSON, LONDON)
LOTTE H. EISNER: F.W. MURNAU (LE TERRAIN VAGUE, PARIS : 1964
התרגומים האנגליים הופיעו ב-1973-1974.
LOTTE H. EISNER: MURNAU (SECKER&WARBURG, LONDON)
– מונוגרפיה: 1965

CHARLES JAMEUX: F.W. MURNAU (EDITIONS UNIVERSITAIRES PARIS)
– פרק על מורנאו:
ANTHOLOGIE DU CINEMA; TOME 1

JEAN DOMARCHI: MURNAU (L'AVANT SCENE, PARIS)
– תסריט "הזריחה" בגרמנית: 1971

SUNRISE (SONNENAUFGANG) EIN DREBUCH VON CARL MAYER MIT HANDSCHRIFTLICHEN BEMERKUNGEN VON FRIEDRICH WILHELM MURNAU (GERMAN INSTITUTE FOR FILM STUDIES, WIESBADEN)

1973 – תסריטים קלסיים ורומיינים כולל תסריט "נוסטרט"
MASTER WORKS OF THE GERMAN CINEMA (HARPER&ROW, NO. 4)
– תסריט "הזריחה" בצרפתית: 1974

F.W. MURNAU EXCEPTIONEL – LE SCRIPT ORIGINAL DE L'AUROROE (L'AVANT SCENE CINEMA, NO. 148, JUIN)

1977 – התסריטים של "פאוסט", "האדם האחרון" וטריטמנט של "טרטיף" בצרפתית
SPECIAL MURNAU - FAUST, LE DERNIER DES HOMMES, TARTUFFE (L'AVANT SCENE CINEMA, NO. 190/191, JUILLET-SEPTEMBRE

1978 – ניתוח טנגונו של מורנאו (החלל הקולנועי הסרטוני)
ERIC ROHMER: L'ESPACE CINEMATOGRAPHIQUE DANS L'UNIVERS DE F.W. MURNAU (UNION GENERALE D'EDITION, PARIS)

לונדון 87

לקק שמנת

דן פיניירו

ליישראליים חובבי קולנוע שאינם דוברים שפה זרה אחרת בלבד מאנגלית, פסטיבל הסרטים בלונדון, כפי שהציגו בשלוש השנים האחרונות, הוא פתרון אידיאלי לכל התסכולים שם תולדה של הפצת הסרטים הישראליית. כי פסטיבל לונדון, אחרי הפסטיבלים האירופיים של השנה, מרכז בתוכו חלק גדול מזו השמנת של הפסטיבלים האחרים, מוסיף מנהה הגונה של סרטים בריטיים וסרטים שהתגלו על ידי צוות הפסטיבל עצמו ומגיש את הכל בריצוף גביה ובסדר הקרן צפוף שנפרש השנה, קצר יותר מזו הרגיל, על פני 18 ימים. בפרק זה זכרנו כ-180 סרטים ומנהל הפסטיבל, מבקר הקולנוע של היומון "גארדיון", דרך מאלקולם, היה גאה מאד לשבור את כל شيء הצפיה הבודדים שנרשמו באירוע זהה. זה היה סיום הולם ושלוש שניםיו כמנהל, מזו השנה הבאה יורשת אותו פעללה ותיקה של מכון הקולנוע הבריטי, שילוח ויטאקר, ומה תהיה מדיניותה נראית בעתיד.

ב

כל מקרה, אין ספק שהפיטיביל קיבל תגופה גדולה בימיו של מאלקום, הרחיב אופקו רם, וביצרו המאמץ המרוכז על ידי פיטיבילים אחד הבריטית בשנים והארונות, כדי להוכיח התעשייה שaina סתם תוכר לואוי של חבורות הטלויזיה שם, היה בהחלה הרבה מה לראות, במירוץ למי שהוא הפיטיביל היחיד לאורך השנה.

אם נראה להתחילה בקולנוע הבריטי, הרי נדמה שהוא נאבק עדין על זהותו העצמאית. למרות הכל, הגופים הפעילים ביחסו בשטח האודיוויאלי באנגלי ליה הוא חבורות הטלויזיה. כאשר מפיקים כבר סרטים באורך מלא הן אלה שעשו זאת, מתוך כוונה ברורה להציג אותו "שירות על המסך הקטן", מבלי להסתבר עם הפיצה בתיקי קולנוע, שהיא יקרה וגושת פרות רק לעיתים רחוקות, בכלל הירידה המשמעותית של מספר האזופים בקולנוע, שנרשם בבריטניה.

סיפורו אפייניו לכך ספר מטבח מוריסון, מפיק בחברת גראנדארה, שהוא אורתה קבוצה גם בטלוויזיה שלו. סרטו האחרון, "חנות העצועים המופלאה", המבוסס על ספר של אנגליה קארתר, אדות המニアית-המתעוררת. בוגדרה בת 15, המאבדת את הרירה ונאלצת לעبور אל דודה, איש קורד שככל מעיניינו וחיבתו נתנו לבוכות ולעציצותם שהוא טלויזיוניים (הוא צולם ב-1954) אינם למראה התוצאה הסופית, השכנעה מריסון כי זה סרט שחיברים להקרינו בbatis הקולנוע. רק אחרי מאבק ארוך ומפרך עם מנהלי, ניתנה לו האפשרות להציג שוב תחריטאי, שאינו אלא אחד מהחוזים היוצרים מוכרים של לונדון. ביום אלה, סיימון גריי (מי שכתב את "באטלי"). הרקע, כמו ב"bateley" הוא עולם האקדמיה הבריטית. החלק, הראשון מצטיין, באיתו סגןן של סටירה צוננת מן המוחה הקדומה. אולם בהדרגה, תוך כדי התפתחות מערכת היחסים המורה שבין איש קימברידג' לבני ידיד נערים שהוא מנסה לגנש אחרי שנים, כשהיא נשאה לאיש אקדמיה אחר. בן גילו, שחוץ ושבטן במיוחד, לובשת הסטירה דמות מקאברית: האשה ההידיד מנסים לחסל, בכוחותמושתפים, את הבעל. מיראי נדה ריצ'ארדסון, בתפקיד הנשי הראשי, כאשר בלתי-יאוונת ומקסימה גם יחד, גונכת את ההציגה מביל פק ומאררי פוטר (הנבל ב"פרנוי" של היツ'וק). אבל, כאמור, הכל בקני מידה טלויזיוני מאד.

סרט בריטי אחד שנoudレבד הקולנוע, ואשר פתח את הפיטיביל, היה "ברודים על אי" (השם המקורי Castaways) של ניקולאם. רג' המאדי יש עם תסיט ודיילוגים אינטיגנטים של רובין צ'אפלן מנסים להסביר את השתתפותו של אנטוני בלנט, הצלע השלישית בערוריה, תוך הפרשה, חלק מערצת יהודים מרכיבת וקשר מעמיד ואישי עם

שתי חברות – ניון צ'אמפיון

האחרים. כל זאת, בעזרת הבשורן המוכר היבש של שחנקטן כמו אנטוני הופקין, או ריצ'ארדסון ומייקל וליימיט. קולנוע חדש אין כאן אבל אפשר בהחלה להתפעל מן הילישו הפרופטיונוֹן. "אחרי פיליקונגטן" הוא מותחן המתקדם, לקרהות סופו, לבבות של סרט ימים. הדמות הבלתי היה שוכן ותסריטאי, שאינו אלא אחד מהחוזים היוצרים מוכרים של לונדון. ביום אלה, סיימון גריי (מי שכתב את "bateley"). הרקע, כמו ב"bateley" הוא עולם האקדמיה הבריטית. החלק, הראשון מצטיין, באיתו סגןן של סტירה צוננת מן המוחה הקדומה. אולם בהדרגה, תוך כדי התפתחות מערכת היחסים המורה שבין איש קימברידג' לבני ידיד נערים שהוא מנסה לגנש אחרי שנים, כשהיא נשאה לאיש אקדמיה אחר. בן גילו, שחוץ ושבטן במיוחד, לובשת הסטירה דמות מקאברית: האשה ההידיד מנסים לחסל, בכוחותמושתפים, את הבעל. מיראי נדה ריצ'ארדסון, בתפקיד הנשי הראשי, כאשר בלתי-יאוונת ומקסימה גם יחד, גונכת את ההציגה מביל פק ומאררי פוטר (הנבל ב"פרנוי" של היツ'וק). אבל, כאמור, הכל בקני מידה טלויזיוני מאד.

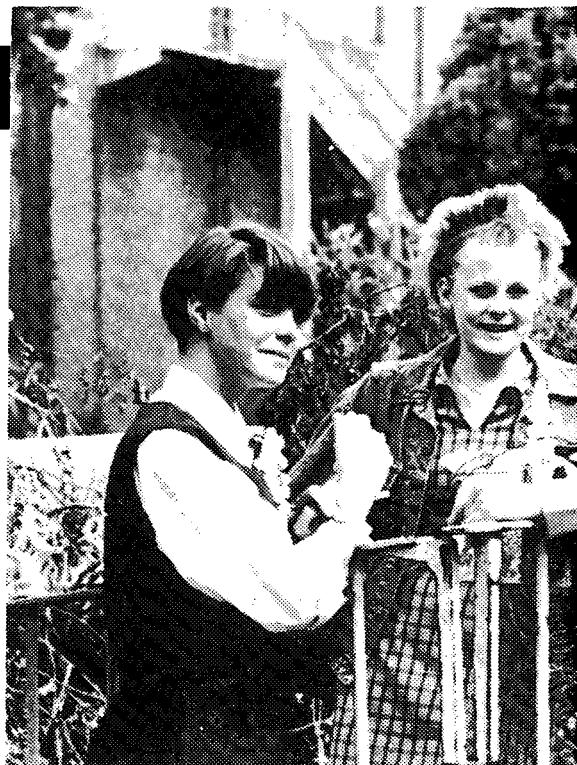
ס הסרט הבריטי אחד שנoudレבד הקולנוע, ואשר מישחו החלטת שלב כלשה, כי רג' הוא במאדי חשב,

סינמטקן

ב-8 מ"מ לפני שניגש לבניו סרטים לקולנוע, הוא הויירטואו החדש של הקולנוע הפיני. אחרי צפיה בשולשה סרטים שונים משלו, ברור שהוא שולט במדריכם שליטה מוחלטת, שהחושש שלו לנצח, לוורה ולבסוף הם ראים לכל שבת, ובאותה מידה ברור שהוא אינו אינו מוכן ביכולות לעצמו שתחום בלבדים להתחמזה.

"משחקי משפחה" (1983) הייתה מצחיקון פרוע ומשולחדרון על ניון התא המשפחתי המודרני ביפן, קומדייה שלגלהה בחזרה רכה ועם הרכה דמיון בתחום האבסורד והאבסטרקט. "מומות בטוקמיק'" (1984) שהזגג השנה בלונדון, הוא מותחן מוזר שעשייתו מרתתקת במבנה הסצניות ובמיגש בין הדמיות השונות. זאת למורת שעד מזחטו לא בירר כלל מה המדבר. סיפורו של רופא שרפת נשכר כדי לארח חברה לצער מסתורי שאחזקתו בחווילת מבוזדת, מושלתה על ידי אלמוני, מהוות הוכחה וחותכת לח המתagi שיש לתמונה על הצופה, גם כשאינו יורד לפשרה. הסרט הזגג השנה בלונדון, יחד עם סרט נסוף ("זואי") (1985), סיפור-אהבה המתרחש בתחרילת המאה והמוגש בהידור, בלייטוש וביעידון המזכירות את ויסקונטி במיטו. אין ספק שהוא במאית אשר ראוי להתחזות על צעדיו, מהיים והלאה.

עוד סרט יפני אחד שהספק כבר לעבר כמה פסטיבלים.romo" מאגאזוון קומי" והוא סירה חולית מצלצת ביותר לעיתנותן צחורה באשר היא, המר-צגת באור המכוער והמלחיאי כחוורת להעלות על הדעת. גיבור הסרט הואatab טוליוויזיה המועסק על ידי מאגאיין וככלות פופולרי מאי על המקס הקטן. במסגרת תפקידיו, הוא פדרש לעובוק עם צוותו אחריו כל מה שתרחש ביבבי השופכין של הכרך הגדול, להדורותה תוך חייהם הפרטניים של דמויות ציבורות וציבוריות למחצה, ביל' כל החחשות ברגשות ובאתיקה. עלייו מוטלת החובוה המפוקפקת לחשוף לעין המצלמה כל חתיכת זוממה ופיסת שעירוריה ולהעניק לצופים המציצנים את התחושה שהם אכן בתוך העניינים. הסרט לkill' במבנה שלו, קשה לדבר בו על מגוון רזוני, הוא פרוטוסדריר על אותו המיתר כאשר רק העוצמה הולכת מתגברת מאפייודה לאפיודה, אבל הדברים שנאמרים בו על העיתונות המשוחררת תואמים מציאות שאינה פנита בלבד. גם לעיתונות הכתובה במערב אין במאית להתחביב: ברגעים של התעלות היא מצליחה לשקע באותה הנאה צורפה אל תוך המדמנה הציורית. חלקיים ננדבים בעיתונות היישראלית שהצטרכו בשנים האחרונות לחגיגה, תוך שימוש במיטב הניצחות תחת הדגל הקדוש של עקרון "חופש הביטוי". لكن עיחיד כנראה סרטו של יוזairo טאקיטה לדרור על לא מעט יבלוט בכל מקום שבו יוצגן.

אבל כל סרט נסוף שלו מטייל ספק בהנחה זו. הפעם מדובר בעיבוד של ספר אשר נכתב לפני הזמנה על ידי לוטי אירזון, במימון המוביל שיום את החוויה המתוארת בו. אירזון וגביר שהשתתכו דרך מודעה בעיתון, יצאו לבבאות שנה אחת תקופה על אי בודק באוקיאנוס השקט, במטרה שהחווים המשותפים היללו בגין עdon טבעי, יישמו מקוור לספר. הבהעה של רג היא כשלונו לדלות מן הספר זהה חומר דרמטי שמלא סרט ארוך. כל מה שמרתיד את בני הזוג, ממש כל הזמן, זו השאלה אםLKים או לא LKים ייחסים מין. הוא רוזה והיא מסרבת. כל שאר רפטוי החיים המשותפים באים ממשניים, בסופו של דבר, עיקר המשיכה בסרט צריכה להיות העובדה שששכנית ציירה והגניתה בשם אמאנדזה רונזוויה, המופיעעה בתפקיד הראשי, מתחלה כמעט כל הזמן לא למסות על גופה, כיאה למי שהחזר אל הטבע. אוליבר ריד הוא גמלוני ודורוני כרגיל, בתפקיד הראשי. רג שהוא צילם לשעבר, מנסה לעצמו שוב תרגילים חזותיים אחודים אבל הסרט רחוק מלהצדיק את הימורה של תעשיית קולנוע בריטית מתחדשת.

מ בין סרטי היבוא הרבים שהוצעו במסגרת הפסטיבל, כדי לציין בראש וראשונה את שני סרטיו של במאית יפני צעריר בשם יוישימי צו מוריטה. מורייטה, שעשה כתריסר סרטים אורך-

ג'ולי אנדריוויז וג'ק למון ב"כאלת החיים"

לא מתחמיאה ביתור אל אורות החיים ומנהיגיהם של בני עמד הצוארונו הכהל באוסטרליה. כל זאת, מבלי להפחית בתאר עולם של בני הנוער ושל האויריה המיוונית השוררת בין צעירים אלה לבין משפחותיהם ובינם לבין עצם.

מבין הסרטים האמריקאים, צריך לפחות קודם כל את סרטה הראשון של במאית בשם ניוז צ'יפרא בשם "שכנוע עדין". הסרט מבוסס על סיפור קצר של הסופרת ניוז אארול אוטם ווקב בריגישות ובתובנה אחרית תוליך ההתגברות של נערה צעירה, אותה מגלה המכובבת התורנית של הקולנוע האמריקאי, לארה דון. הסרט שמנוהל במישור ספק מציאותי, ספק דמיוני, מתחילה בא-ההבות הרגילים שבין נערה מתבגרת להורה, ועובד בהדרגה אל המשיכה המסורתית שיש לגבר צער ובעל מראה מסוון (ptriot ולייאט) לѓיבורת הסרט. השיא הוא כאשר הורה ואחותה יוצאים לבנות סוף שביע דלת ביתה ומונינה לבילוי שיש בו כל המרכיבים שעשויים להיות חלק בחוויה אירוטית ראיונית של אהבה; כסם ואימה, פיתוח וודיה, חשה והשוקה. הסרט מוסיף כמה רבדים על סיפורה התמציתי של אלוט, מייקונה מוסרית ושדה נידחת, מאפשר במאית לציר תמונה מוסרית ואנושית של אמריקה התקינה המשמש כרקע לעלילה. לעומת זאת הורות ימיוני הצעונים, זה סרט שואוי לתשומת לב.

אלן פונג הוא במאי מהונג-קונג שעשה בעבר כמה סרטים מעניינים כמו "אב ובנו", על המתරתו המוחלטת של אב לטיפוח בנו. השנה הציג סרט חדש בשם "כמו מזג האויר" שascal מסיבותם מתיירים בדרך הגשה שלו, עם קפיאות בזמן, קדימה ואחרוניות, שלא היו חינויות כלל ואשר טשטשו במידה מסוימת נשא שהוא רולונטי לא רק להונג-קונג, אלא מקומות רבים בעולם: זוג עיר שעה עתה נישא אנו יכול להחילט אם להישאר בהונג-קונג, קרובה למשפחה הכללה, ולהסתדר אויכשו למרות האבטלה והקשישים הכלכליים השוררים בעיר, או להיכנע לפיתוי ולהאטרך לאמו של החתן, המזוקה מסעדה סינית בנוי-ירוק. מערכת השיקולים המשפחתיות, הלחיצים החברתיים, החששות מפני עולם זו ומתרנכר, מצד אחד, לעומת המأصولים הבלתי-פוסקים שנערכמים, כלכלית, לפני צעירים המוצגים בצוורה נאמנה. רק חבל שפונג מרגיש צורך לערcccc את הנתונים עד כדי שלעתים קשה לעקוב אחרי המתרשץ על הבד.

הוּא בְּבָנָיו הספרדים השודדים בתכנית-יצגו קולנוע זה על שני קצווות. "חיי כבלב", הוא קומדייה חביבה של לאסה האלטראום המבוססת על זכרונות נערין, ועל חופה שבילה אישם בשנות החמישים בכפר. הסיפור מעביר, מבعد לעלילה, שכוראה עוצה רושם של עלילת סרטים יקרים, את מראה העולם מנקודת מבט של תום אמיתי, עם כמה הערות עוקצניות מן הצד. לעומת כן, קארסטן בראנדט בחר לעיבר לקולנוע מחזה מאת ארנס נורן בשם "שדים" שנירהה כמו גירסה שודית של "מי מפחד מorig'נייה ולף" בריבוע. שני יוגות שכנים קורעים זה את זה, נפשית, לגורים קטנים, תוך כדי איזורור הסוכלים המינאים והחרדיים. השפה שהם משתמשים בה בוטה עד כדי כך (למרות שמדובר בברוגנות אמידה) שהתרגומים התבקשו למתן את נוסח הכותרות המופיעות בסרט בשפות אחרות. לנבי הצופה היישריאלי, יש עניין מיוחד בהופעתה של אווה פרולינגן, אם של "פאניאן אלכסנדר", בתפקיד שונה מהלטין מזה שגילמה אצל ברונמן, כשהיא פרועה ומתרפעת, עבד לוחפים פיסיים בלתי-מרונים הכו-אים לידי ביטוי חריף על הבד.

המיוחד בסרטה האוסטרלי של הבמאית-צעירה ג'יין אקספליון "שתי חברות", הוא המבנה שלו. מדובר בסיפור ידיזון של שתי נערות בשנות העשרה שלהם, המגולל מן הסוף להתחלת, בסודרה של סצינות שנל אחת מהן חזרות אחורוניות בזמן בכמה חודשים ומסכירה את הרקע למה שהתרחש בסצינה הקודמת. תוך כדי כך, מספק הסרט הצעה

של חייו זהר שמעט מאי אושר במלחמות, יש בה מיד אונשי פשוט שנעדר לרבות מסרטי אדווארטס, ואולי משומם בכך הוא נוגע לבב לעיתים קרובות. אשר ל"י"ום החופשה של פריס בילר", זאת הכרזת המלחמה הגדולה ביחסו של ניין יוי, קיסר סרטי הטעש-ערלה, על ההורים, באשר הם. במקרה הטוב, ההורים הללו הם סתם טמבלים, במרקם תחרומיים יותר פשוט מזוקים. אבל אין ספק שגם שרשו על חיפוי, יכול לוטוב惆ות על אצבע אחת, כאוות נפשו. כל אמותה המידה המורשית מושלכות לכל רוח, וכל הבויות נפרחות בקלות מועצת באמצאות הכסף, שנמצאה בשפע בתיירג'ל.

לסימן, קומדיית איטלקית מוצלחת בחולקה, שהתקבלה בהטלחות במרתף היחסים שביתה וכמעט ולא זכתה לצאת החוצה מן. והוא סרטו האחרון של מאיר מוניצלי, "נקוה שתיהה וו' ילה", מעין גירסה פמיניסטית לסרט קודם שלו, "החברים". הסרט מתהקה אחר חייהם משפחתיים אצולות שירדה מנכסיה, כאשר האב (פיליפ נוארה), שנחת בכיבול מתוך "הווים המתוקים", חי לו ברומו ומחבשים בכל מיני חלומות של התעשרות מהירה ובעה ממש טרפֶּך לזרמים, ואילו אשתו ובונתו נשארו בכפר כדי לטפל באחוזה.

הסרט כולל מתרכז במערכת היחסים שבין הנשים, וועליה על המוקש והשגרתי בסרטים איטלקיים – בחירת שחאניות מפורסמות שאין ביןיהם הרבה מכם השותף והדבורות כל אחת שפה שונה.ليب אלולו היא אשתו של האziel, לאתרין דנֵב היא אחותה, סטפאניה סאנדרלי היא אהובתו ונייליאנה דה סיי היא בתו הגודלה. כל אחת מארבע נשים אלה היגיונית, מעשית ו邏邏 מביאה תועלות למורות שגינויו אישים, יותר מכל הגברים, שהם לעתים חביבם, לעתים ראויים לאהבה, אבל תמיד זוקים להגנה ולתמכה כדי לעמוד על רגליהם. ברגעיו הטוביים, מצליה מוניצלי להקרין מן המכד את אותו חומר עד מותם מן הגיל שהגיע אליו וממה שגיל זה מסמל. ההשווה שבין דמותו זו, אותה מגלה ניק למו, לבין אדווארטס עצמו, שנמצא בשלב דומה של חייו והמשמע לא פעם טעונה דומות לגבי הקריירה שלו, מתקשת מלאיה.

זהו, עלי לציין שהריorth מכה שבוע אחד בלבד של הפטיטבל, השבוע הראשון שבו, והוא אכן כובל עזין התיחסות להקרינה, בלויו של פסנתר וכלי הקשה, של אחד העותקים המרשימים של "נספרה" טוי" שאיתית איפעם, שלם יותר, צבע ביז, באיחות מעולה (העותק נמצא אצל אספן מאורגןואי והוכן להקרינה באמצעות מענק של תברא לציריך). בשבי שבוע אחד בלבד, אין ספק שהקדיר היה מספק בהחולת. ■

אחרי המבוכה של קומדיות אוויליות נוסח "הכלון המארגן", נעים היה למצוא את בליך אדווארטס בקומדייה משפחתי מרירה, בעלת גוונים מאקרים ואספחים אווטוביוגראפיים בולטים הסרט, "כאלה הם החיים" מתרכו בסוף יים בולטים הסרט, "כאלה הם החיים" מתרכו בסוף שבוע אחד בחיי משפחה הוליוודית משגשגת. האב הוא אריכטקט צמרת שעמד לחגוג את יום הולדתו ה-60. האם היא זמרת פופולרית המתכוונת לצאת לטיבוב הופעות. כל אחד משלשת הילדים, שני בניים ובת, עושים מבווס ומאושר. אלא שלא ככל המשגשגה. הארכיטקט המתוסכל מכל הפשרות שעשה כל חייו, שbagelן לא הגיע אף פעם למפגש של חשיבות יצירתיות, הוא היפוכונדר המבויל עד מוות מן הגיל שהגיע אליו וממה שגיל זה מסמל. ההשווה שבין דמותו זו, אותה מגלה ניק למו, לבין אדווארטס עצמו, שנמצא בשלב דומה של חייו והמשמע לא פעם טעונה דומות לגבי הקריירה שלו, מתקשת מלאיה. ההקשה לחייו הפרטיים של הגמאי מובנת עוד יותר כשההרעיה בסרט היא ניליאנדוריו, רעיתו של אדווארטס בחיים. זו הדמות הנערצת ביותר לכל אורך הסיפור, דמותה של זמרת (אלא מה?) שכבר בסצינה הראשונה נבדקה אצל אונקלוגן, בחדרה שגידל שהתגלתה בגרונה עשויה להיות סרטני. אולם היא לא תגללה את לבני משפחתה כלל אורד סוף-השבוע, כדי שלא להשכית את השמחה זו המפגש ל夸רת חייה יום ההולמת. תמונה מרירה זו

CINEMATHEQUE

Bi-Monthly Film Magazine Published by the Tel-Aviv Cinematheque

CINEMATHEQUE

It is about time to meet once again **Alain Resnais**, who has been absent from our screens since **Mon Oncle d'Amérique** (1980). In the meantime he has finished three more pictures, **La vie est un Roman**, **L'Amour à Mort** and **Mélo**, none of which has been distributed in Israel yet, and his style has taken a new and surprising shape. All three films will be hopefully featured in the next Cinematheque program, and **Mélo** is due for commercial release in March. We dedicate therefore the first part of this month's issue to some of Resnais' quotes about film making in general (p.5), an introduction by **Dan Fainaru** to his last three films (p.6), and interviews with scriptwriter **Jean Grault**, who worked with Resnais on the first two, and actress **Sabine Azéma**, who played in all three (p.12).

Friedrich Murnau, the silent movie giant considered the real precursor of modern cinema, is the second topic of this number. His films will be shown at the Cinematheque in one of the next programs, meanwhile we include a presentation of the man and his work by **Nissim Dayan** (p.35), the story of Murnau's meeting with **Alfred Hitchcock** in Berlin (p.39), and a detailed bio-filmography put together by **Daniel Warth**. (p.40).

Finally, there is a report of one week at the London Film Festival '86, and some of its highlights. (p.44)

Edna Fainaru

CINEMATHEQUE

No. 33
March April 1987

Publisher: Alon Garbuz,
Director of the Tel Aviv
Cinematheque

Editor: Edna Fainaru
Editorial Board: Zvika Oren,
Giddi Orsher,
Yakhin Hirsch,
Daniel Warth,
Shaul Shiran,
Meir Schnitzer,
Dan Fainaru.

Documentation: Daniel Warth
Program Editor: Nurith Tzarfati

Editorial Office: The Tel-Aviv
Cinematheque,
Municipality Building, Tel-Aviv,
Tel.: 03-438131.

Printed by: "Grapholit"

הסינמטק הישראלי - תל-אביב

נתן וולור – סגן ראש העיר.
ד"ר שמשון שושני, ד"ר דוד אלכסנדר, יעקב
אפשטיין, אליעזר קלונסקי, יוסף קיוסו, עוז נואה
נעמן, דב גבע, חנן בנ' יהודה.

אלון גרובז.
נורית צרפתி.
פול קנייאל, נואה דיסנץ'יק, נורית שני, דליה מבורך,
אליל גלפנד, משה גרשט, יהודה סטיו, דן פינטו.

י"ר הנהלה –
חברי הנהלה –

מנהל הסינמטק –
עווזרת למנהל הסינמטק –
וועדה מקצועית מיעצת –

הנחות מיוחדות
לבני נוער, תיילרים
וסטודנטים

חברי מועדון

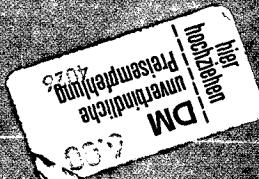
הרויד

בנק הפועל ים

של

MÉLO

de
HENRY BERNSTEIN
Mise en scène
ALAIN RESNAIS

SABINE AZEMA

FANNY ARDANT

PIERRE ARDITI

ANDRÉ DUSSOLLIER

MÉLO

MARIN KARNITZ présente MÉLO, de HENRY BERNSTEIN - Mis en scène ALAIN RESNAIS - avec SABINE AZEMA, FANNY ARDANT, PIERRE ARDITI, ANDRÉ DUSSOLLIER - avec la participation de JACQUES DACOMBE et de RUBERT CHIGNOUX avec CATHERINE ARDITI - Une production MJC et FILMS A2 avec la participation du CENTRE NATIONAL DE LA CINÉMATOGRAPHIE MINISTÈRE DE LA CULTURE - Direction de production : CATHERINE LAPOUAIDE - Image : CHARLIE VAN DAMME - Décor : JACQUES SALAMIER - Montage : ALBERT URGENCION - Assistance : FLORENCE MALRAUX